

MARȚI 19 IANUARIE 2010

PREZIDEAZĂ: DL MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vicepreședinte

1. Deschiderea ședinței

(Ședința a fost deschisă la ora 15.00)

2. Aprobarea procesului-verbal al ședinței anterioare: consultați procesul-verbal

3. Dezbateri asupra cazurilor de încălcare a drepturilor omului, a democrației și a statului de drept (anunțarea propunerilor de rezoluție depuse): a se vedea procesul-verbal

4. Recentul seism din Haiti (dezbateri)

Președinte. – Următorul punct pe ordinea de zi este declarația privind cutremurul din Haiti a Înaltului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate și vicepreședintă a Comisiei, Baroneasa Ashton.

Îl vom asculta, de asemenea, și pe dl comisar De Gucht, însă prima care va lua cuvântul va fi Baroneasa Ashton. Îmi face o deosebită plăcere să o invit să ia cuvântul, deoarece am lucrat foarte mult cu dumneaei în alt context și îi doresc mult succes în noua sa funcție.

Catherine Ashton, *-Înalt Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate/vicepreședintă a Comisiei.* – Dle președinte, vă mulțumesc foarte mult pentru cuvintele dvs frumoase. Onorabili deputați, am solicitat această dezbatere pentru a putea informa Parlamentul cu privire la actuala situația din Haiti, în urma teribilului cutremur din 12 ianuarie. Pierderile sunt devastatoare, iar daunele sunt enorme. Aproximativ trei milioane de oameni au fost afectați de tragedie, iar numărul deceselor continuă să crească.

Este un dezastru umanitar și politic major. Scopul nostru imediat este să colaborăm cu Națiunile Unite și cu liderii haitieni pentru a ușura suferința acestui popor. Angajamentul nostru pentru reconstrucția Haiti este pe termen lung. Mulți cetățeni europeni și-au pierdut de asemenea viața, și aproximativ 1 000 nu au fost încă găsiți.

UE a reacționat rapid, nu din dorința de a apărea pe prima pagină a ziarelor, ci numai pentru a oferi ajutor oamenilor care aveau nevoie. La sfatul Națiunilor Unite, am rezistat impulsului de a merge în Haiti imediat. Nu am fi făcut decât să deviem atenția și resursele limitate de la efortul de ajutorare. Bineînțeles că vom merge în Haiti de îndată ce va fi necesar și am stabilit cu dl comisar De Gucht, că ne vom deplasa acolo în această săptămână pentru a exprima condoleanțele UE și pentru a sublinia angajamentul nostru față de oameni. De asemenea, dumnealui va profita de ocazie pentru a evalua eforturile noastre de ajutorare de până acum și pentru a discuta cu Națiunile Unite și cu oamenii noștri de pe teren despre nevoile cele mai urgente din săptămânile și lunile următoare.

Între timp, continuăm să lucrăm din greu pe toate planurile: umanitar, politic și de securitate. În ultimele zile, am fost în contact permanent cu Secretarul de Stat Clinton, cu conducerea ONU, cu miniștrii afacerilor externe ai UE și cu Canada, care conduce grupul "Prietenii ai Haiti": toate acestea cu scopul de a asigura un răspuns internațional eficient și coordonat. În această săptămână voi călători în Statele Unite pentru a monitoriza această acțiune și alte probleme cu administrația Statelor Unite și cu Secretarul General al ONU, precum și cu alți actori la New York.

ONU a solicitat un ajutor financiar urgent - 575 milioane USD - precum și asistență logistică pentru transportul ajutorului umanitar. Ieri, Secretarul General al ONU a cerut, de asemenea, întărirea forțelor polițienești și militare ale misiunii ONU de menținere a păcii.

Pentru a ajuta la mobilizarea și coordonarea răspunsului nostru, am cerut președinției spaniole a UE să solicite o reuniune extraordinară a Consiliului Afacerilor Externe ieri. Pentru prima dată de la intrarea în vigoare a

Tratatului de la Lisabona, reunim eforturile Comisiei, Secretariatului Consiliului și statelor membre într-o abordare exhaustivă sub coordonarea mea generală. Este o premieră.

Ieri am avut o reuniune productivă a Consiliului. Toată lumea a fost de acord cu nevoia unui răspuns rapid și a unei strânse coordonări cu ONU. În termeni de asistență financiară, Consiliul a ajuns la următoarele concluzii. A salutat angajamentul preliminar al Comisiei pentru o asistență umanitară imediată în valoare de 30 milioane de euro, care se adaugă la cele 92 de milioane de euro din angajamentele preliminare ale statelor membre.

A salutat angajamentul preliminar al Comisiei pentru o primă asistență nonumanitară de 100 de milioane de euro, de exemplu, pentru reabilitare și reconstrucție, și a luat notă de observația preliminară a Comisiei, conform căreia 200 milioane de euro vor fi disponibili pentru răspunsuri pe termen mai lung.

A solicitat o conferință internațională privind Haiti, la momentul potrivit și după o evaluare completă a nevoilor care se impun după ieșirea din situația critică.

Per total, este un răspuns important într-un timp scurt. Asistența va fi destinată, de asemenea, și Republicii Dominicane. Pentru moment, găsirea unor sume de bani suficiente nu va fi o problemă atât de mare precum distribuirea acestora la oamenii care au nevoie. Trebuie să ne asigurăm că banii sunt direcționați în mod adecvat către reconstrucția politică și fizică durabilă. Ca urmare a solicitării Secretarului General al ONU de a ajuta cu transportul ajutorului umanitar și pentru suplimentarea unităților de poliție, Consiliul m-a invitat să identific contribuțiile statelor membre UE și să fac propuneri în sensul acestei mobilizări. Acum lucrez la aceasta.

Am convenit asupra unei reuniuni a Comitetului politic și de securitate imediat după reuniunea Consiliului pentru monitorizare. Deja sunt disponibile primele date referitoare la contribuțiile statelor membre, inclusiv posibilele contribuții prin Forța de Jandarmerie Europeană. Activitatea va continua în zilele următoare în cadrul grupurilor de pregătire ale Consiliului, în scopul unui răspuns rapid și orientat.

Consiliul afacerilor externe se va reuni din nou luna viitoare. Vom urmări situația din Haiti și vom avea în vedere acțiuni ulterioare.

Este un test major pentru politica externă a UE în noua realitate creată de Tratatul de la Lisabona. Populația din Haiti – și populația noastră – așteaptă un răspuns rapid, efectiv și coordonat. Și credem că este ceea ce oferim.

Aștept cu nerăbdare să lucrez cu Parlamentul în acest sens și mă bucur să mă aflu azi aici ca să vă ofer această informație și să vă ascult opiniile.

Karel De Gucht, *membru al Comisiei*. – Dle președinte, permiteți-mi să încep prin a sublinia natura fără precedent a acestui dezastru – în termeni de impact umanitar, dar și în termeni de impact asupra întregii țări.

Haiti este una dintre cele mai sărace țări din lume. Este o țară aflată într-o situație de o fragilitate cronică, ale cărei funcții și capacități de bază existente au fost foarte grav perturbate. De asemenea, comunitatea internațională a fost grav afectată. Angajați ai ONU și ai ONG-urilor și personalul propriei Comisii sunt încă dați dispăruți, fapt care explică, de asemenea, dificultățile de a organiza ajutorul la fața locului. Oamenii trebuie să înțeleagă că nu este vorba despre o lipsă de competență, ci despre faptul că însăși comunitatea responsabilă pentru ajutor a fost lovită. Operațiunile de ajutor nu se succed pe cât de repede ne-am dori, deși se poate observa că fiecare oră aduce mai multă eficiență.

Cu alte cuvinte, nu este vorba numai despre salvarea de vieți omenești. Trebuie, de fapt, să salvăm întreaga țară. De aceea, Înaltul Reprezentant, Cathy Ashton, a solicitat această reuniune extraordinară a Consiliului, care a fost un instrument foarte util în abordarea problemei. Permiteți-mi să mă axez pe scurt pe patru provocări majore.

În primul rând, trebuie bineînțeles să abordăm nevoile umanitare. Acestea sunt enorme și se referă îndeosebi la îngrijirile medicale de urgență pentru cei răniți, apă și salubritate - deoarece există riscul de holeră, de exemplu - mâncare și adăpost. Lucrurile cele mai de trebuință sunt sălile de operații, asistența medicală primară și medicamentele, echipamentele de tratare a apei, asistență alimentară, adăposturi de urgență și suport logistic. Capacitatea de căutare și salvare este suficientă.

Prioritățile efortului organizațional de coordonare sunt să finalizeze evaluarea nevoilor, să aibă o imagine mai bună a nevoilor detaliate și să organizeze logistica de transport. Acest aspect va fi abordat și în cadrul instituțiilor UE.

În cele din urmă, trebuie să organizăm coordonarea eforturilor internaționale de ajutorare. Acest lucru este întotdeauna dificil în astfel de circumstanțe. Permiteți-mi să accentuez că, la doar câteva ore după cutremur, ECHO și echipele MIC au fost desfășurate la fața locului. Încă de atunci lucrează acolo pentru a contribui la evaluarea nevoilor și la coordonarea ajutorului. Lucrăm cu echipe ale OCHA, o organizație a Națiunilor Unite, și suntem într-un contact permanent cu John Holmes, coordonatorul pentru ajutor de urgență al ONU.

Al doilea punct este să construim, sau să reconstruim, capacitatea de bază a statului. Acest lucru este foarte important. Această țară trebuie să funcționeze din nou, nu doar fizic - majoritatea clădirilor fiind distruse - ci este vorba de mulți înalți oficiali dispăruți și de structuri ale statului care au fost grav compromise.

Consiliul salută faptul că vom trimite urgent o echipă de experți europeni cu sarcina specifică de a evalua nevoile cele mai critice ale statului Haitian și ale administrației civile, pentru a asigura asistență tehnică. Personalul nostru diplomatic și de cooperare de la fața locului este, bineînțeles, cel mai bine plasat pentru a face acest lucru, însă capacitatea sa este suprasolicitată. Acest aspect va deveni tot mai important în zilele următoare. Uniunea Europeană și Comisia Europeană, împreună cu Consiliul, ar putea juca rolul de lider în reconstrucția fizică a instituțiilor statului, dar și în ceea ce privește oamenii.

În al treilea rând, bineînțeles, avem planul de reconstrucție a țării, care nu se limitează la faza imediată a ajutorului. În câteva săptămâni, multe dintre echipele și instrumentele de ajutorare desfășurate în prezent vor fi plecat și există riscul, foarte tipic pentru acest gen de dezastre, unui al doilea val de dezastre dacă nu ne menținem asistența și sprijinul.

Trebuie să stabilim imediat planuri masive și coordonate, pe termen mediu și lung, pentru un răspuns comun al UE în fața crizei. Serviciile noastre lucrează în acest sens. Acestea ar trebui concepute pentru a asigura o divizare adecvată a sarcinilor între instituțiile UE și statele membre și pentru a asigura o coerență între ajutorul pentru reabilitare și abordarea pentru dezvoltare, cu o tranziție durabilă și unitară între ajutorul imediat și răspunsul după ieșirea din situația de urgență.

Am solicitat tuturor statelor membre să se implice total în aceste eforturi și să transforme în acțiuni toate angajamentele noastre de coordonare și eficiență în ajutorare. Este un moment în care forța angajamentelor noastre va fi testată și, dacă dorim să reușim, trebuie să dovedim este puternică.

În sfârșit, răspunsul financiar. După cum a subliniat deja Înalțul Reprezentant, Comisia Europeană va avea o contribuție majoră, în primul rând în termeni de ajutor umanitar - 30 de milioane de euro, din care cea mai mare parte - 22 milioane de euro ca să fiu exact - este o sumă de bani complet nouă care se adaugă la angajamentele umanitare existente deja pe care le avem față de Haiti. Asistența inițială pentru redresare - care nu reprezintă o asistență umanitară, iar ceea ce tocmai am spus despre instituțiile statului se încadrează bineînțeles în acest context - în valoare de 100 de milioane de euro, cu un echilibru de 50/50 între suma de bani redirecționată și noua sumă de bani, și asistența pentru reconstrucția pe termen lung, unde există acum o sumă inițială de 200 de milioane de euro.

Pe urmă va trebui să analizăm situația. Acum, se vehiculează o cifră în jurul a 10 miliarde USD. Pentru mine e o sumă foarte mare, și în orice caz, nu se poate încadra în bugetul Comisiei. Va trebui să ne consultăm în cadrul conferinței donatorilor și cu statele membre pentru a stabili modul prin care vom participa eventual cu sume mai mari. Deocamdată vorbim de pachetul comunitar al UE care nu cuprinde contribuțiile realizate deja sau care vor fi realizate de statele membre.

Așa cum a spus Înalțul Reprezentant, voi pleca în regiune - în Haiti și, de asemenea, în Republica Dominicană - mâine dimineață, pentru a purta discuții cu autoritățile, inclusiv în ceea ce privește eforturile de a încerca să reconstruim instituțiile statului. Președintele și cele mai importante ONG-uri sunt la fața locului. Voi merge și în Republica Dominicană. Este important să ne întâlnim și cu autoritățile de aici, deoarece ei sunt vecinii. Puteți observa deja că situația ar putea crea eventual unele suprasolicitări la graniță, prin urmare mă voi întâlni și cu autoritățile dominicane.

E tot ce am de spus pentru moment. La întoarcere, luni după-amiază, voi face un raport pentru Comisia pentru dezvoltare.

Gay Mitchell, în numele grupului PPE. – Dle președinte, sunt convins că Parlamentul dorește să-și îndrepte gândurile către personalul ONU și UE dispărut și către toți aceia care și-au pierdut viața sau suferă în Haiti în prezent.

De asemenea, mă bucur că dl comisar De Gucht, pleacă acolo și că luni, la întoarcerea sa, va face un raport pentru Comisia pentru dezvoltare. Este o evoluție binevenită. Ca să folosesc cuvintele sale, natura impactului este fără precedent și consider că acesta este un pas corect care trebuie făcut într-o astfel de țară, de aceea - și menționez acest lucru doar în trecere - cred într-adevăr că Uniunea Europeană trebuie să fie mai vizibilă.

Avem un Înalt Reprezentant care este și unul dintre vicepreședinții Comisiei, și cred că acea persoană trebuie să fie mai vizibilă în probleme de acest fel.

Uniunea Europeană este cel mai mare donator de ajutor din lume, acoperind 60% din ajutor, și suntem probabil și cel mai mare donator de ajutor umanitar. Însă, în timp ce acolo vedem nave-spital ale SUA, din partea UE nu vedem decât statele membre care merg în zonă din Belgia și din Irlanda și din Marea Britanie sau de oriunde. Ar trebui să existe o prezență vizibilă a UE. De ce nu grupuri de luptă? De ce nu niște grupuri permanente, pe bază de rotație, care ar fi pregătite să intervină în zonă atunci când se întâmplă asemenea evenimente?

Ultimul lucru pe care doresc să îl spun este că ceea ce s-a întâmplat în Haiti are la bază sărăcia, și că nu trebuie să uităm Haiti în momentul în care această tragedie teribilă va înceta și nu va mai apărea pe ecrane. A sosit momentul să abordăm o dată pentru totdeauna situația care stă la baza sărăciei din Haiti.

Linda McAvan, în numele grupului S&D. – Dle președinte, astăzi gândurile noastre sunt alături de poporul din Haiti și tragedia lui și sunt sigură că toți deputații vor dori să transmită condoleanțe acestui popor. Este o tragedie însă, așa cum a spus Gay Mitchell, este o tragedie într-o țară în care 75% din populație trăiește deja sub limita sărăciei. Uitându-ne spre viitor, este un lucru pe care chiar trebuie să îl avem în vedere.

Publicul a răspuns minunat la provocarea de a ajuta Haiti. Numai în Marea Britanie s-au strâns 30 de milioane GBP în numai câteva zile - de la oameni, pe timp de criză financiară - astfel că știm că opinia publică ne susține în eforturile de a strânge fonduri pentru Haiti.

Doresc să vă mulțumesc dnă Înalt Reprezentant pentru eforturile de face posibil un răspuns rapid al UE în această privință. Am învățat cu ocazia tsunamiului că, de fapt, o bună coordonare este la fel de importantă ca și fondurile reale pe care le oferim pe teren. Nu contează sub ce steag se desfășoară ajutorul, este vorba ca ajutorul să ajungă unde trebuie și să lucrăm cu Națiunile Unite pentru ca acesta să fie distribuit.

Privind pe termen mai lung, sunt bucuroasă că va exista o conferință internațională privind Haiti. Cred că trebuie să ne uităm la întreaga problemă a statului Haiti, la datoria sa neachitată, și sper că problemele legate de această datorie se vor afla pe ordinea de zi a conferinței internaționale. Haiti datorează 890 de milioane USD creditorilor internaționali, iar o mare parte dintre aceștia sunt către FMI. FMI a acordat Haiti un împrumut de 100 de milioane USD. Am putea transforma banii aceștia într-o donație? Nu există niciun sens să sărăcim acest stat pentru încă 100 de ani. Așa că sper că veți include acest punct pe ordinea de zi a reuniunii FMI.

Sper, de asemenea, că vom aborda și alte aspecte și cred că aveți dreptate să considerați că problema graniței cu Republica Dominicană este la fel de importantă. Prin urmare, vă mulțumesc încă o dată pentru eforturile dvs. și sper că întreg Parlamentul va lucra din greu să realizeze un efort bine coordonat.

Liam Aylward, în numele grupului ALDE. – Dle președinte, aș dori să încep prin a-i succes Înaltului Reprezentant, Baroneasa Ashton, în numeroasele provocări cu care se va confrunta pe durata mandatului. După cum dumneaei bine știe și după cum au declarat Națiunile Unite, situația din Haiti este cel mai mare dezastru umanitar din ultimele decenii, numărul persoanelor dispărute, decedate și al victimelor continuând să crească.

Costul uman al acestei tragedii este incomensurabil. Ajutoarele încep să sosească, însă suntem cu toții conștienți de problemele semnificative cu care se confruntă voluntarii organizațiilor umanitare în încercarea de a obține asistență pentru cei ce au cea mai mare nevoie.

ONG-urile de la fața locului au identificat creșterea securității, probleme legate de logistică și birocrație printre factorii care împiedică ajutorul și care agravează o situație deja dezastruoasă. Acestea sunt problemele care înclină balanța între viață și moarte pentru haitieni.

În toată munca depusă pentru a reduce suferința și haosul, este nevoie de o conducere fermă și de o asistență coordonată. ONG-uri, organisme guvernamentale, organizații internaționale și autorități locale trebuie să lucreze împreună pentru a asigura asistență de urgență în diferite sectoare pentru cei ce au nevoie.

Este evident că țara are nevoie imediat de sprijin internațional masiv. Răspunsul cetățenilor europeni și generozitatea și solidaritatea lor au fost imense. Anunțul de ieri a peste 420 de milioane de euro pentru ajutor umanitar din partea Uniunii Europene pentru Haiti este o dovadă de spirit de conducere și de angajament, însă distribuirea acestor bani trebuie să fie coordonată și eficientă.

Obiectivul declarat al Uniunii Europene este de a consolida și de a întări efortul global de ajutorare. Sper ca dvs., dnă Ashton și dle comisar De Gucht, să lucrați cu determinare pentru realizarea acestui obiectiv în cadrul vizitelor respective în Statele Unite, Haiti sau oriunde altundeva în această săptămână.

Dezvoltarea pe termen lung a celei mai sărace națiuni din emisfera vestică trebuie să devină o prioritate. Alocarea de către Uniunea Europeană a 200 de milioane de euro pentru ajutor pentru reconstrucția pe termen lung a Haiti este un început pozitiv, însă după plecarea camerelor de luat vederi și când atenția lumii se va îndrepta altundeva, Uniunea Europeană, ca lider global, trebuie să acționeze și să fie la înălțimea responsabilității sale.

Eva Joly, în numele grupului Verts/ALE. – (FR) Dle președinte, dnă Înalt Reprezentant, dle comisar, doamnelor și domnilor, această nouă criză umanitară prin care trece Haiti este poate mai gravă decât toate cele precedente, încât mă îndoiesc că este posibil să găsim cuvintele potrivite ca să vorbim despre victime, să ne adresăm supraviețuitorilor și să ajungem la familii pentru a le spune în ce măsură le împărtășim durerea și că suntem conștienți de responsabilitatea noastră.

Oricât de violent a fost cutremurul, el singur nu explică proporția pagubelor. Acestea sunt, de asemenea, legate de sărăcia cronică prin care trece Haiti de mulți ani. Până acum, comunitatea internațională nu a reușit să schimbe nimic în acest stat. Mai grav, prin faptul că i-a impus politici care știm că nu au funcționat, instituțiile internaționale, Europa și partenerii săi au accentuat fragilitatea sistemului social, a economiei și a instituțiilor sale.

În anii 70, Haiti putea să își asigure aproape singur resursele de hrană. Producea 90% din nevoile agricole. Azi, importă mai mult de jumătate. Cu siguranță acest lucru a avut un efect nociv asupra producției locale. Înaintea acestui cutremur, Haiti era o țară fără resurse deoarece a fost lipsită de resursele la care avea dreptul.

De aceea trebuie în primul rând să oferim Haiti cât mai mult sprijin posibil pentru a putea face față urgențelor. Din acest punct de vedere, nu putem decât să regretăm faptul că ajutorul internațional a fost foarte greu de distribuit. În viitor, trebuie să ne îmbunătățim procedurile. Totuși, trebuie, mai presus de orice, să fim conștienți că ajutorul pentru dezvoltarea pe termen lung nu va fi eficient dacă impunem prioritățile pe care noi le considerăm necesare, în timp ce toată lumea de la fața locului ne spune că greșim. Trebuie să începem prin a pune sub semnul întrebării propriile noastre metode, iar acest lucru nu va funcționa decât dacă mărim fondurile rezervate pentru politicile de dezvoltare pe termen lung. Uniunea Europeană a anunțat suma pe care o va debloca pentru ajutorarea Haiti, iar statele membre au procedat la fel. Vorbim despre 130 de milioane de euro pe termen scurt, și de 200 de milioane de euro pentru nevoi pe termen lung.

Aș dori să compar aceste cifre cu altele, cu cei 155 miliarde USD pe care băncile din City și Wall Street sunt gata să îi plătească pentru câteva mii de oameni care lucrează în domeniul bancar. Ceea ce ne obligă să ridicăm problema modelului de dezvoltare pe care dorim să îl promovăm la nivel global.

Ajutorul umanitar urgent este necesar, însă nu și suficient. El nu trebuie, în niciun caz, să înlocuiască ajutorul pentru dezvoltare, care la rândul său nu trebuie resimțit ca un adevărat dictat de către țările care ar trebui să beneficieze de el. Prima modalitate de asistență pentru țările care se află într-o mare dificultate este ca acestea să fie respectate în continuare și să li se permită să beneficieze de propriile resurse. Trebuie să anulăm datoria Haiti și să ne achităm de datoria noastră față de această țară.

Dle președinte, dnă Înalt Reprezentant, dle comisar, doamnelor și domnilor, este datoria noastră față de victimele din Haiti să le ajutăm să reconstruiască o țară devastată deja, înainte ca un dezastru natural să o bulverseze total.

(Aplauze)

Nirj Deva, în numele Grupului ECR. – Dle președinte, în acest moment de suferință, inimile și gândurile noastre se îndreaptă spre oamenii din Haiti. Îi felicit pe Baroneasa Ashton și pe Karel De Gucht pentru ceea ce au spus că s-a realizat deja. Fără nicio îndoială că vor veni și alte fonduri. Am fost prezent la tsunamiul care a lovit Sri Lanka, iar apoi Indonezia. Am fost martorul unor cutremuri în Turcia. Am urmărit ce s-a întâmplat în China. De fiecare dată când au loc aceste lucruri, suntem luați pe nepregătite, nu în ceea ce privește dispozitivele de purificare a apei sau corturile sau apa curată, ci în ceea ce privește infrastructura. Constatăm

că, vai, infrastructura este distrusă. Bineînțeles că este distrusă. Trebuie să putem asigura foarte rapid o infrastructură de urgență.

Cum putem face asta? Ce-ați zice de un portavion? Are electricitate, putere nucleară, generatoare pentru purificarea apei și are elicoptere. Am putea realiza o operațiune de salvare la nivel global, pregătită în orice clipă, care poate asigura adăposturi improvizate și temporare și toată infrastructura care a fost distrusă? Trebuie să reconsiderăm cum să salvăm vieți imediat după.

Patrick Le Hyaric, în numele Grupului GUE/NGL. – (FR) Dle președinte, dnă vicepreședintă și Înalt Reprezentant, dle comisar, aș dori să spun, încă o dată, că am fost profund afectați de suferințele poporului și copiilor din Haiti.

De șapte zile trăiesc, supraviețuiesc într-un iad absolut. Ne bucură enorm creșterea solidarității globale, care însă trebuie să fie consolidată și mai bine coordonată pentru unicul scop de a ajuta poporul haitian, căruia îi este sete, foame, a rămas fără adăpost și este lipsit de cele mai elementare îngrijiri medicale. Salutăm toate persoanele care s-au implicat.

Uniunea Europeană a decis să deblocheze niște fonduri inițiale. Cu toate acestea, nu putem să ne limităm la atât. Ajutorul Uniunii Europene trebuie să crească în mod considerabil, iar sistemul bancar global trebuie să se implice. Surplusul alimentar european trebuie transportat de urgență la poporul haitian.

Să fim sinceri. Continentul nostru este profund dator față de Haiti și are obligația de a se revanșa pentru atâția ani de dominație și jaf. Trebuie să tragem învățăminte din modul în care această insulă, perla Caraibelor, a fost controlată de instituțiile financiare internaționale care au sufocat-o cu datorii îngrozitoare și cu interesul la fel de îngrozitor legat de această datorie.

Parlamentul nostru ar trebui să se declare în favoarea anulării imediate și necondiționate a întregii datorii. Grupul nostru ar dori ca în cadrul conferinței care va avea loc curând la Montreal, să se pregătească eficient o conferință privind remedierea, reconstrucția și dezvoltarea durabilă a Haiti cu poporul din Haiti.

Această reconstrucție trebuie plasată sub auspiciile Națiunilor Unite, astfel încât poporul haitian să își poată redobândi suveranitatea economică și politică. Haiti nu trebuie să fie premiul într-o bătălie pentru dominație între marile puteri. Prin urmare, chiar dacă laudăm eforturile de susținere ale Statelor Unite, trebuie să fim atenți și să nu permitem liderilor nord-americani să folosească acest teribil dezastru ca un pretext pentru a ocupa insula, pentru a o conduce și a stabili baze militare acolo.

Europa trebuie să conducă prin puterea exemplului. Trebuie să aibă un singur obiectiv, o singură preocupare: poporul, copiii din Haiti.

Fiorello Provera, în numele Grupului EFD. – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, aș dori să îmi exprim profunda solidaritate cu toți cei care au fost afectați de acest dezastru natural.

În situații ca aceasta, cu distrugerea masivă a clădirilor și a infrastructurii și cu mii de morți, este aproape imposibil să se acorde ajutor în mod eficient fără a exista condiții minime de ordine și siguranță publică. Orice eforturi de ajutorare sunt dificile fără o coordonare strânsă a colectării de informații necesare și fără o distribuire organizată a ajutorului. Este esențial să înțelegem de ce este nevoie, de cine și când.

O altă problemă pe care trebuie să o avem în vedere este că de prea multe ori, generozitatea donatorilor publici și privați a fost trădată, sume enorme de bani neajungând la cei care aveau într-adevăr nevoie de ele. Prin urmare, este necesar să existe un sistem de control strict pentru a preveni ca banii să fie risipiți sau furați, în special în țările fragile cu un nivel ridicat de corupție și cu un nivel scăzut de guvernare. Europa trebuie să își demonstreze eficiența. Sper că va reuși.

Nick Griffin (NI). – Dle președinte, catastrofa din Haiti este șocantă. Este pur și simplu uman să simțim compasiune pentru victimele nevinovate ale dezastrului natural de aici.

Toți cei de aici suntem bine plătiți și ne permitem să dăm. Îmi voi da diurna pentru azi dacă fiecare deputat britanic va face la fel. Totuși, având în vedere taxele la sunt obligați, alegătorii noștri nu își pot permite generozitatea dvs.

Globalizarea ne-a distrus industriile. Băncile ne-au ruinat economiile. Birocrația UE ne sugrumă antreprenorii, iar escrocheria cu taxa de carbon cufundă milioane într-o lipsă devastatoare de combustibil.

Numărul deceselor din Haiti este șocant, însă în această iarnă, mai mult de 50 000 de pensionari numai din Marea Britanie vor muri prematur din cauza frigului și a costului pentru încălzire.

În întreaga Europă, numărul deceselor va ajunge la sute de mii, dar, pentru că acest adevăr incomodează elita politică și pentru că evidențiază adevărul incomod al răcirii globale, acest scandal va fi îngropat la fel de silențios precum sunt vârstnicii noștri moși.

Sute de mii dintre cetățenii noștri mor din cauza neglijenței guvernului și taxelor UE, și totuși insistați să le aruncați banii pentru un dezastru produs în cu totul altă parte. Nu este compasiune: este ipocrizie ordinară.

Știu că este greu de acceptat având în vedere moștenirea noastră creștină dar, ca întotdeauna, Biblia ne dezvăluie un adevăr etern, pe care cei mai mulți dintre cei prezenți aici ar prefera să îl ignore – epistola întâi către Timotei, 5:8: „dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință, și este mai rău decât un necredincios.”

Michèle Striffler (PPE). – (FR) Dle președinte, dnă Înalt Reprezentant, așa cum s-a spus mai devreme, dezastrul a fost la o scară extremă din cauza violenței cutremurului, fără îndoială unul dintre cele mai grave din istorie, și prin urmare ne temem de o rată îngrozitoare a deceselor în rândul oamenilor.

Cu toate acestea, mă bucură reacția rapidă a Comisiei Europene și a statelor membre și angajamentul pe care și l-au luat de a aloca un pachet masiv de ajutor de 429 milioane de euro pentru ajutorul umanitar de urgență și pentru reconstrucția Haiti. Totuși, este regretabil faptul că europenii au acționat într-un mod necoordonat și că acțiunile Uniunii Europene nu sunt suficient de vizibile, ceea ce contrastează puternic cu eficiența mașinii de ajutor a SUA și ne face să uităm că Uniunea Europeană este cel mai mare donator mondial de ajutor umanitar și ajutor pentru dezvoltare.

Comisia Europeană a activat, de asemenea, mecanismul comunitar de protecție civilă, care coordonează ofertele de asistență din partea statelor membre și în prezent reprezintă esența sistemului nostru de răspuns la criză. Evenimentele recente confirmă nevoia de a îmbunătăți răspunsul Uniunii Europene la crize. Este esențial să dispunem de o adevărată organizație cu capacități de protecție civilă și, din acest motiv, v-aș reaminti propunerea dlui Barnier, care datează din 2006 și care sugerează crearea unei forțe europene de protecție civilă; este gata și doar trebuie aplicată.

Mai mult, președintele Consiliului European, dl Van Rompuy, s-a exprimat azi în favoarea unei forțe de reacție rapide. În doar câteva zile, Statele Unite și-au asumat un rol dominant în ceea ce privește salvarea și coordonarea. Este esențial să amintim rolul de coordonare centrală și globală jucat de OCHA, Biroul Organizației Națiunilor Unite pentru coordonarea afacerilor umanitare, care este cel mai în măsură pentru a realiza această coordonare.

Să nu facem confuzii, nu este vorba despre a purta un război al steagurilor. Totuși, o bună organizare înseamnă să economisim timp și bani, și consider că cetățenii europeni au dreptul să știe ce face Uniunea Europeană.

Patrice Tirolien (S&D). – (FR) Dle președinte, este Haiti condamnat la nenorociri?

De la independența sa, dezastrele naturale au determinat catastrofe politice și, iată că azi ne confruntăm cu o tragedie de proporții istorice. Există morți, răniți, nenumărate clădiri distruse și ruina structurilor politice naționale și a structurilor de cooperare.

Trebuie să învingem soarta. Uniunea Europeană trebuie să participe la această dublă urgență și la eforturile de reconstrucție. Datorăm acest lucru numeroaselor legături cu Haiti, legături care sunt, mai presus de toate, istorice: fostă colonie, Haiti era cea mai prosperă dintre toate; în al doilea rând, diplomatice: acordul Cotonou face ca insula să fie un partener privilegiat; și, în sfârșit, geografice, dat fiind că Haiti este un vecin al Uniunii Europene datorită regiunilor ultraperiferice.

Mai mult, criza din Haiti reprezintă primul test pentru Serviciul european de acțiune externă, pe care îl prezidați, dnă Ashton. Acesta a fost concludent până acum. Dezastrul subliniază, de asemenea, provocările și îmbunătățirile pe care trebuie să le aducem acestei structuri, deoarece lăsând la o parte mișcarea de solidaritate a continentului nostru, reacția SUA ridică întrebări despre capacitatea noastră de mobilizare.

Prin urmare, eforturile remarcabile în favoarea coordonării europene, contribuțiile statelor membre, nu trebuie să ascundă dificultatea discuțiilor referitoare la desfășurarea Forței de Jandarmerie Europene. Deși este esențial ca toate cheltuielile Uniunii Europene să fie coordonate de Națiunile Unite, aceste dificultăți duc

la concluzia că Uniunea Europeană trebuie să se înzestreze cu o structură autonomă integrată cu scopul de a face față unor sarcini complexe, ca de exemplu urgențele umanitare.

În final, faza de reconstrucție reprezintă o provocare imensă. Există suficiente sarcini: politice, administrative, economice, sociale și de mediu. Probabil ne aflăm în anul zero al unei noi ere pentru Haiti. Este o provocare politică majoră pentru o Europă care trebuie să se afirme ca un lider vizibil în acest proces.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Dle președinte, doamnelor și domnilor, în fiecare seară, știrile de la ora 8 ne amintesc de suferința îngrozitoare din Haiti.

Probabil că suferința nu a fost egalată decât de compasiunea la nivel aproape planetar, care o înconjoară. Această compasiune este cu siguranță spontană și sinceră, însă este de scurtă durată. Momentul adevărului va sosi peste două săptămâni, odată ce media se va concentra pe alte evenimente. Dacă nimeni nu preia ștafeta, haitienii vor risca să fie din nou singuri, lăsați în voia propriului destin.

Într-o țară în care totul urmează să fie făcut, începând cu reabilitarea și cu reconstrucția, este important să se acționeze astfel încât diferitele etape să ducă la o dezvoltare reală. Cât despre Uniunea Europeană, aceasta are o gamă largă de instrumente și o experiență solidă în acest domeniu. De aceea, provocările prin care a trecut societatea haitiană, care este incredibil de săracă, reprezintă, de asemenea, un moment de adevăr pentru Uniunea Europeană.

În următoarele zile și luni va trebui să acționăm într-un mod eficient și determinat. Este aspectul cel mai important din punct de vedere al redresării, odată ce am restabilit condițiile de securitate și de ordine publică, care sunt esențiale pentru orice acțiune coordonată într-o țară în care totul a fost afectat de cutremur, inclusiv structurile instituționale.

De aceea, cred că este înțelept să subliniez un aspect esențial: haitienii înșiși trebuie să muncească la redresarea și la reconstrucția statului haitian. Este vorba despre dezvoltarea lor. Îi putem ajuta într-un spirit de parteneriat. Europa ar face bine să confirme acest lucru în cadrul conferințelor internaționale planificate pe această temă.

Da pentru parteneriat, nu pentru paternalism și neocolonialism!

Edvard Kožušník (ECR). – (CS) Cu toții vom fi cu siguranță de acord că vorbim despre unul dintre cele mai mari dezastre din acea regiune din ultimii 200 de ani. Vorbind în numele colegilor mei din fracțiunea conservatorilor europeni și în numele concetățenilor mei din Republica Cehă, aș dori să îmi exprim condoleanțele și compasiunea pentru toate victimele și pentru cei aflați în suferință. Totuși, dincolo de această tragedie, există semne că și după ratificarea Tratatului de la Lisabona, Uniunea Europeană continuă să fie necoordonată și incapabilă de o acțiune promptă. Îmi amintește vag de un dragon cu patru capete. Avem un Președinte, un prim-ministru al țării care deține președinția, un președinte al Comisiei, și un comisar desemnat. Doamnelor și domnilor, personal consider că în acest caz special, trebuie să recunoaștem că Uniunea Europeană a fost luată prin surprindere. Cei care nu au fost luați prin surprindere sunt cetățenii din statele membre individuale, care au furnizat zilnic materiale și ajutor financiar.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Dle președinte, ne alăturăm întregii lumi pentru a ne exprima compasiunea și regretul față de tragedia care s-a abătut asupra populației din Haiti, și dorim să le arătăm solidaritatea totală, însă trebuie să subliniem anumite aspecte pe care le considerăm esențiale.

Ar trebui să începem prin a denunța pe oricine sau orice țară care încearcă să profite de pe urma acestei catastrofe prin întoarcerea la neocolonialism. O asemenea atitudine pare că se află în spatele desfășurării a mii de trupe armate nord-americane, în ciuda faptului că majoritatea populației trăiește în sărăcie și este în continuare victimă a exploatării companiilor multinaționale și a intervenției organismelor externe, în special a Statelor Unite.

Este momentul să oferim întregul ajutor umanitar, de cooperare și sprijin pentru reconstrucție pe îl merită populația din Haiti, datorită demnității și curajului său. Ar trebui să ne amintim că Haiti a fost locul în care 400 000 de africani, înrobiți și traficați de europeni, s-au revoltat împotriva sclaviei și au înfăptuit prima mare revoluție socială de pe continentul american.

Ajutorul coordonat ar trebui să fie trimis în regim de urgență, fără a ceda unor tentații neocolonialiste.

Roberta Angelilli (PPE). – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, în Haiti are loc o imensă tragedie, cauzată de natură, însă și de lipsa unui stat vrednic de acest nume, incapabil să gestioneze măcar la un nivel

minim dezastrul și urgențele umanitare, incapabil să gestioneze ajutorul pentru populația civilă care a căzut acum pradă oamenilor fără scrupule.

Crucea Roșie a lansat un semnal de alarmă. La conferința de la Montreal care va avea loc la 25 ianuarie, UE trebuie să vorbească cu o singură voce și să solicite o gestionare unică și coordonată a acțiunii umanitare; altfel, riscăm un haos imens și să se risipească ajutorul, inclusiv acele sume enorme și valoroase menționate azi de Comisie, precum și ajutorul de la statele membre.

Dnă baroneasă Ashton, ar trebui făcut un efort excepțional pentru copii, mai ales pentru orfani, care merită să aibă parte de o asistență prioritară, inclusiv în ceea ce privește sprijinul psihologic; altfel, vor fi condamnați la sărăcie și exploatare. Ar trebui să ne asigurăm, de asemenea, că comunitatea internațională nu se limitează doar la simplificarea procedurilor de adopție. Un astfel de demers ar conduce doar la o formă de deportare legală a copiilor, lucru de care Haiti nu are nevoie.

DI Frattini, ministrul italian pentru afaceri externe, are dreptate să propună construirea de clădiri și de locuințe sociale pentru ca aceștia să poată crește cu demnitate în propria țară, precum și facilitarea excursiilor temporare în străinătate pentru a-și petrece vacanțele și, mai ales, în scopuri educaționale. Voi încheia printr-o întrebare: suntem pregătiți, la nivel internațional, să reducem sau să anulăm datoria Haiti?

Corina Crețu (S&D). - Într-adevăr, întreaga lume își manifestă în aceste zile solidaritatea și compasiunea față de victimele cutremurului catastrofal din Haiti, evidențiindu-se din nou necesitatea de a acționa în timp util și în mod coordonat în astfel de situații. Limitarea pierderilor depinde acum de eficiența intervenției și, așa cum s-a spus aici, a fost exemplar modul în care au acționat organismele și organizațiile internaționale, departamentul pentru ajutor umanitar al UE, dar și gesturile individuale ale statelor membre.

Cred că se impune crearea unei forțe operaționale a Uniunii Europene pentru intervenție rapidă, pentru că situația din Haiti ne arată că, pe lângă asistența necesară supraviețuitorilor, se impune menținerea ordinii publice și asigurarea securității populației. Sigur, suntem astăzi în situația în care multe voci protestează și acuză așa-zisa intenție a unei ocupații militare sub paravanul asistenței umanitare, dar, în situația în care forțele ONU nu sunt suficiente sau sunt depășite de situație, Uniunea Europeană ar trebui să se implice mai mult, mai ales că se bucură de o credibilitate mare în zonă.

Eu cred că noi, ca Uniune Europeană, trebuie să ne aflăm în fruntea unui amplu proces de reconstrucție în Haiti, în paralel cu impulsivizarea stabilizării structurilor statului și, bineînțeles, compasiunea pentru locuitorii greu încercați este foarte importantă, inclusiv prin găsirea unor soluții concrete de ușurare a procedurilor de adopție a copiilor rămași orfani în urma acestei catastrofe și de ajutorare concretă a populației atât de greu încercate

Paweł Robert Kowal (ECR). - (PL) Dle președinte, dnă Ashton, ascultăm păreri din diferite părți ale Parlamentului, însă acestea au un singur aspect, o singură temă în comun: reacția Uniunii Europene, reacția politică, nu a fost suficientă și nu a fost bine coordonată. Consider că ar trebui să mulțumim organizațiilor de caritate care, în mod atât de spontan și, ca întotdeauna, fără a da greș, și-au luat responsabilitatea pentru această situație.

În plus, ar trebui să ne gândim ce s-ar putea face mai bine. De fapt, am o singură întrebare pentru dna Ashton: este prima situație de acest fel cu care vă confrunțați în noua poziție. Care este principala dvs concluzie în urma acestui eveniment, și a greșelilor despre care vorbim cu toții aici? Mai important, ce se poate schimba în viitor? Consider că este cel mai important lucru la care ar trebui să ne gândim și, într-o mare măsură, este rolul nostru să procedăm astfel.

Philippe Juvin (PPE). - (FR) Dle președinte, dnă Ashton, este de ajuns! Este de ajuns. Asistăm mereu la aceeași poveste, francezii trimit un avion și asistență, belgienii, italienii, nemții, toți fac același lucru, și de fiecare dată acționează singuri; se întâmplă la fel de fiecare dată. Pe teren, rezultatul este întotdeauna același: nu există coordonare, oportunități ratate pentru victime și lipsa organizării.

Când se va sfârși? Când va acționa în sfârșit Comisia? Nu veniți să ne spuneți că este complicat, deoarece proiectele sunt gata. Trebuie doar să le folosim. În 2006, dl Barnier a propus crearea unei forțe europene de protecție civilă, la care statele membre să contribuie în mod voluntar, fără a trebui să aștepte unanimitatea ipotetică a celor 27, prin coordonarea unităților naționale de protecție civilă existente, prin antrenarea în comun a acestora cu tehnici comune de salvare, cu metode comune de comunicare și cu sedii centrale comune.

Este ușor, dnă Ashton: colaborați cu cei care își doresc! Cât despre ceilalți, ni se vor alătura când vor realiza că acesta este viitorul. S-au luat angajamente după tsunami și până în ziua de azi nu s-a realizat nimic.

Nu mi-e ușor să spun acest lucru; lipsa de acțiune a Comisiei este criminală. Dnă Ashton, de ce este condamnată Europa să își repete greșelile? Dnă Ashton, nimeni nu pune la îndoială bunele dvs. intenții, însă anunțați aici, azi, crearea acestei forțe europene de coordonare. Parlamentul vă va susține. Dacă aveți nevoie de sprijin, suntem aici să vă ajutăm. Dar, vă rog, încetați să ne mai vorbiți despre coordonare; faceți posibilă această coordonare! Nu așteptați următorul dezastru!

Michael Cashman (S&D). – Dle președinte, trebuie să spun că există oameni care acționează, și există oameni care vorbesc. Prin urmare, doresc să felicit Consiliul, Comisia și Înalțul Reprezentant pentru acțiunea pe care au întreprins-o. Nimic din acestea nu era previzibil. Privim ceva ce nu ne-am fi putut imagina.

Am stat aici și am ascultat păreri politice ieftine formulate împotriva Înalțului Reprezentant, împotriva statelor membre și a Comisiei folosindu-se de noțiunea că, oarecum, deoarece o mână americană scoate pe cineva dintre dărâmături și salvează o viață ar trebui să dați la o parte acea mână și să spuneți „fără neocolonialism” și că, oarecum, dacă atacați Haiti însuși, faceți mai bune viețile oamenilor care suferă acolo. Să vă fie rușine.

Haideți să ne asigurăm că realizăm o coordonare. Lăsați coordonarea în seama americanilor; dacă astfel se salvează vieți, nimic altceva nu contează. Abandonați retorica politică.

Felicitări pentru angajamentul de a contribui cu această sumă de bani. Felicitări, dnă baroneasă Ashton, pentru că nu jucați pentru audiență și că nu folosiți spațiul aerian pentru a ajunge în Haiti numai ca să fiți acolo și să arătați că sunteți acolo. La ce folosește aceasta? La absolut nimic. Prin urmare, supărați în numele acelor oameni care doresc salvarea, haideți să coordonăm împreună cu americanii. Haideți să dăm un șut Națiunilor Unite ca să furnizeze ajutor și haideți să nu mai formulăm păreri politice ieftine.

(Aplauze)

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE). – (PL) Dle președinte, aș dori să mă alătur dlui Juvin; ajutorul umanitar este slab coordonat. Nu doresc să vorbesc numai despre ajutorul umanitar, ci despre ceea ce numim ajutor tehnic, structural sau pentru dezvoltare. Catastrofa nu a fost previzibilă, însă eram conștienți de starea cumplită în care se afla Haiti, și, de parcă nu ar fi fost suficient, a fost lovit de această nenorocire. Cunoaștem de mult timp situația precară în care se află Haiti și cât de prost funcționează structurile sale. Știm, de asemenea, că dacă ar fi funcționat mai bine și că dacă, înainte de cutremur, am fi organizat o acțiune de ajutor și cooperare cu Haiti într-un mod mai bun, aceste structuri ar fi funcționat mai bine și, ca rezultat, ar fi permis o mai bună utilizare a ajutorului nostru acum și ar fi salvat multe mii de oameni; însă nu s-a întâmplat așa.

Intenționează dna Ashton, ca Înalț Reprezentant și membru al Consiliului, să ia măsuri specifice, cu date specifice, să coordoneze cooperarea tehnică a diferitelor țări europene, astfel încât țările terțe cărora le oferim ajutor să folosească într-adevăr acest ajutor într-un mod eficient? Vom folosi modelul schimbului de cele mai bune practici între țările care au multă experiență, în care cooperarea tehnică funcționează foarte bine, și țările care abia încep să folosească acea cooperare tehnică? Se va crea o bună politică europeană comună și solidă, de care țările terțe să beneficieze într-adevăr, astfel încât să nu oferim ajutor umanitar la întâmplare și în grabă atunci când, subit, sute de mii de oameni se vor afla într-o situație tragică?

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Dle președinte, dnă Înalț Reprezentant, doamnelor și domnilor, tragedia enormă care a lovit Haiti necesită un răspuns imediat și statele membre individuale desfășoară în prezent multe acțiuni de ajutorare și de salvare, în ciuda concurenței care există între țările europene.

Noua Europă cu noul său Înalț Reprezentant trebuie să poată furniza propriul ajutor oamenilor care sunt în suferință. Mai mult, cutremurul a lovit cea mai săracă țară din emisfera vestică, unde 80% din populație trăiește sub pragul sărăciei, iar 54% trăiește într-o sărăcie absolută.

Însă, în cadrul acestei urgențe, mai există una: este vorba de copii, cea mai vulnerabilă categorie a populației, care au fost lăsați fără familii, fără protecție și fără stat. Prin urmare, aș dori să solicit Înalțului Reprezentant pentru afaceri externe să analizeze măsurile prin care copiii haitieni de până la 10 ani pot fi luați și îngrijiți de țările europene.

Doamnă Ashton, Europa îi poate lua și le poate oferi condiții adecvate de viață; mă refer la o perioadă limitată, până când condițiile din țara lor le vor permite să se întoarcă. Totul poate fi organizat fără a presupune un efort foarte mare din partea țărilor europene, și ar fi o modalitate bună de a răspunde la nevoia de solidaritate, dar și pentru a evita acțiuni speculative și ilegale întreprinse în defavoarea copiilor. Vorbim despre copii, cea mai prețioasă resursă pe care ar trebui să o apărăm în Haiti.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – Dle președinte, în ultimele zile, au existat o serie de plângeri referitoare la ineficacitatea și la lentoarea răspunsului față de criza haitiană.

Mulți au indicat insecuritatea crescândă, disperarea tot mai mare a acelor care au supraviețuit cutremurului și înfricoșătoarea lipsă de hrană și îmbrăcăminte.

Este adevărat că aceste probleme există și trebuie să le rezolvăm cât mai curând posibil. Totuși, ar trebui să aplaudăm angajamentul mai multor actori internaționali, de la guverne la organizații ale societății civile și la persoane fizice din toată lumea.

Uniunea Europeană se numără, cu siguranță, printre aceia care și-au exprimat din toată inima solidaritatea față de populația haitiană. Din nou, mulți au criticat presupusa reacție lentă a UE la criză chiar și azi, însă UE nu înseamnă numai decizii luate la Bruxelles. Guvernele naționale au trimis deja mii de persoane pentru a ajuta haitienii și au alocat milioane de euro ca ajutor.

Rolul UE ar trebui concentrat mai mult pe ajutorul pe termen mediu și lung și îndreptat spre reconstrucția orașelor și satelor haitiene, a infrastructurii, a școlilor și spitalelor.

Ajutorul pe termen mediu și lung al Europei poate fi distribuit și coordonat, desigur, sub auspiciile și în cadrul UE.

Recenta promisiune făcută de Comisie și de statele membre de a distribui aproape 500 de milioane de euro este cu siguranță un pas mare și semnificativ în această direcție, pe care ar trebui să îl susținem cu toții.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) În primul rând, aș dori să îmi exprim condoleanțele și solidaritatea pentru populația din Haiti, care a fost atât de dur afectată de această catastrofă.

Noi, membri Uniunii Europene, nu suntem o putere militară, și nici nu ne dorim să devenim una. Cu toate acestea, suntem o forță la nivel mondial datorită modelului nostru social. De asemenea, suntem o putere apreciată pentru cooperarea pentru dezvoltare și asistența umanitară, și suntem mândri de acest lucru.

Azi, Haiti, sau măcar catastrofa care a lovit această țară, este o provocare pentru noile instituții create prin Tratatul de la Lisabona. Acum este momentul pentru ajutor umanitar, însă foarte curând va trebui să reconstruim, să promovăm dezvoltarea și să oferim asistență pentru guvernare și instituții. Și trebuie să răspundem așteptărilor oamenilor din Haiti cu o singură voce. Trebuie să răspundem prin îmbinarea funcțiilor Înalțului Reprezentant cu funcțiile Comisarului pentru Dezvoltare și Ajutor Umanitar.

De ce? De ce ar trebui să acționăm împreună? Pentru a coordona mai eficient ajutorul primit de la țări, pentru a ne asigura că ajutorul nostru este mai eficient, pentru a vorbi cu o voce europeană care să fie recunoscută în lume și pentru a ne ridica la înălțimea așteptărilor pe care lumea le are din partea noastră în astfel de momente: pentru a susține această criză umanitară și pentru a promova dezvoltarea. Ceea ce se întâmplă azi în Haiti ar putea fi o altă catastrofă mâine și ar putea afecta fiecare parte a lumii poimăine.

Jim Higgins (PPE). – Dle președinte, una dintre cele mai sărace țări din lume a fost devastată în doar 15 secunde, victima unei rele guvernări, victima dictaturii și a corupției. Cincizeci de mii de oameni morți, mii care încă sunt dați dispăruți și trei milioane rămași fără adăpost.

Răspunsul Statelor Unite a fost lăudabil, mai puțin cel al Națiunilor Unite, însă trebuie să fiu de acord cu tot ceea ce s-a spus. Aici nu e vorba de politică, dle Cashman: răspunsul nostru nu a fost adecvat. Am fost lăsați în urma Statelor Unite.

Dificultățile logistice vor fi depășite – apă curată, medicație, hrană și adăposturi – toate acestea se vor întâmpla în timp util. Însă, pentru a ieși din acest dezastru, Haiti are nevoie de o democrație complet funcțională și de o economie care își poate susține populația. Redresarea sa trebuie evaluată pe parcursul anilor și nu doar în săptămânile sau în lunile de după această criză.

După cum s-a tot spus, ea va dispărea de pe ecranele televizoarelor. De la subiectul principal va deveni, în următoarele două sau trei săptămâni, doar un subiect printre altele, iar apoi va dispărea. Aceasta este, însă, adevărata provocare, deoarece în 2008 Haiti a fost lovit de două uragane devastatoare. În urma lor au lăsat sărăcie și dezolare. Liderii mondiali din acel moment au promis 600 milioane de euro. Numai 40 de milioane de euro au fost efectiv distribuiți.

Avem nevoie de renaștere, de revenire, de reapariție și de redezvoltarea Haiti. Acest lucru trebuie condus și gestionat într-o manieră corespunzătoare însă, în primul rând, trebuie să se stabilească o strategie clară și

accesibilă pentru ca Haiti să devină o națiunea mândră, independentă și democratică, care ar trebui să fie dar care nu s-a manifestat până acum, ajungându-se astfel la catastrofa din prezent.

Roberto Gualtieri (S&D). – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, dezastrul umanitar fără precedent din Haiti ne afectează profund, iar Uniunea Europeană are datoria de a contribui cât mai bine posibil la eforturile comunității internaționale, folosindu-se de toate instrumentele pe care le are la dispoziție.

În ceea ce privește resursele financiare, au fost înregistrate progrese semnificative în ultimele zile și ore. O atenție deosebită trebuie acordată celorlalte aspecte ale răspunsului Europei la criză, însă trebuie să ne concentrăm pe substanță, și nu să fim preocupați de imaginea noastră, așa cum pe bună dreptate a spus Înalțul Reprezentant.

Rolul principal al misiunii MINUSTAH s-a evidențiat clar acum, atât în termeni de protecție civilă cât și de securitate, excluzând o misiune PESC autonomă, însă rolul de coordonare al UE în susținerea misiunilor ONU rămâne esențial.

La acest punct, aș dori să îi reamintesc dlui Juvin că există coordonare și că Centrul de Monitorizare și de Informare o realizează în domeniul protecției civile, iar Centrul de criză acționează în domeniul de securitate, și ne așteptăm ca această activitate să se concretizeze în desfășurarea Forței de Jandarmerie Europeană, așa cum s-a solicitat în mod explicit de Națiunile Unite.

Ceea ce trebuie să înțelegem de la Înalțul Reprezentant și de la Comisie este felul în care MIC și Centrul de criză răspund, în practică, în fața unor asemenea sarcini și teste oneroase, cum funcționează coordonarea acestora și dacă instrumentele și resursele lor sunt adecvate.

Acest lucru va fi util la o dată ulterioară, când va trebui să analizăm caracterul adecvat al acestor instrumente și capacitatea protecției consulare, însă acum nu este momentul pentru aceste dezbateri. Acum este momentul pentru acțiune și angajament, și susținem pe deplin măsurile luate de Înalțul Reprezentant.

PREZIDEAZĂ: DL LAMBRINIDIS

Vicepreședinte

Milan Zver (PPE). – (SL) Și eu aș dori să-mi exprim compasiunea pentru evenimentele din Haiti și să felicit Comisia Europeană și instituțiile europene pentru răspunsul lor relativ adecvat.

Cu toate acestea, la fel ca unii dintre colegii mei, mă întreb dacă răspunsul nostru a fost suficient de rapid. Probabil că ar fi fost o idee bună dacă dna Ashton, vicepreședinta Comisiei, ar fi vizitat personal scena tragicului eveniment, fapt care s-ar fi dovedit important din mai multe motive.

Nu sunt de acord cu cei dintre dvs. care susțin că prezența soldaților și a altor forțe de aplicare a legii ar putea anunța începutul unei abordări coloniale din partea noastră față de Haiti. După părerea mea, o astfel de discuție nu este nici corectă și nici adecvată.

Totuși, important este ca la următoarea conferință internațională pentru Haiti, să adoptăm măsuri pe termen lung pentru reconstrucția instituțiilor statului, care să le permită să funcționeze din nou. Aici mă refer, în special, la politicile privind sănătatea și educația. Doar politicile de acest tip și doar dezvoltarea în aceste domenii și instituții pot face din Haiti o țară mai stabilă decât a fost până acum.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Dle președinte, aș dori să subliniez cât este de important ca Uniunea Europeană să joace un rol de lider: nu doar ajutor umanitar de urgență, ci și cooperare pe termen lung pentru reconstruirea țării. Trebuie să colaborăm cu autoritățile locale și cu guvernul din Haiti, deoarece țara este deja destul de fragilă, fără să agravăm situația înlocuind autoritățile locale cu organizațiile internaționale. De asemenea, trebuie să lucrăm alături de organizațiile non-guvernamentale locale.

Aș dori să mulțumesc președinției spaniole pentru reacția rapidă, atât în ceea ce privește coordonarea ajutorului, cât și pentru punerea la dispoziția Uniunii Europene a resurselor pentru ajutor pe care Spania le avea deja în țară și în regiune, deoarece este principalul donator european, nu doar în America Latină, dar mai ales în Haiti.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Dle președinte, dnă Ashton, politica înseamnă, în primul rând și mai ales, simboluri și de aceea cred că nu ar trebui să fiți aici, ci în Haiti; de aceea cred că nu ar trebui să călătoriți în Statele Unite, ci în Haiti.

Cred – și spun acest lucru cu foarte multă tristețe – că nu vă dați seama de anvergura evenimentului, a acestei tragedii teribile și, în realitate, când luăm în considerare toate acestea, Europa nu a fost niciodată mai absentă. Suntem cei mai mari donatori și cu toate acestea nu existăm.

În al doilea rând, am sentimentul că pe măsură ce facem mai multe numiri, cu cât creăm mai multe funcții și titluri, cu atât mai puțin existăm și acest lucru ar trebui să ne determine să ne punem câteva întrebări. Câte dezastre trebuie să mai aibă loc pentru ca liderii Uniunii Europene să se ridice la înălțimea responsabilităților? Raportul dlui Barnier a fost propus încă din 2006. Ce mai așteptăm pentru a-l adopta? Ce mai așteptăm pentru a-l aplica?

James Nicholson (ECR). – Dle președinte, cred că ne-am exprimat toate gândurile care trebuie să se îndrepte către cei care și-au pierdut viața: personalul ONU, cetățenii haitieni și persoanele care suferă deși sunt încă în viață.

Avem nevoie de un efort coordonat puternic, competent și nimic – dar nimic – nu ar trebui să împiedice acest lucru. Aș dori să salut angajamentul asumat de Europa pentru cetățenii din Haiti. Sper să ducem acest lucru la bun sfârșit, deoarece am fost emoționat – și este foarte adevărat – ce se va întâmpla peste două săptămâni, când nu îi vom mai vedea în mass-media și la știri? Ce vor face acești oameni atunci?

Haiti trebuie reconstruit, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, este foarte adevărat, dar acum cel mai important este să distribuim ajutoarele persoanelor suferinde din zonă, oamenilor îndurerăți. Trebuie să spun că sunt complet de acord cu observațiile dlui Cashman de mai devreme. Este un lucru prea important pentru a mai face calcule politice ieftine.

Luis Yáñez-Barnuevo García (S&D). – (ES) Vă rog să-mi permiteți să încep prin a-i felicita pe Înaltul Reprezentant, Consiliul, Comisia și președinția prin rotație a Uniunii Europene pentru rapiditatea, coordonarea și efortul de care au dat dovadă de la început.

Poate că nu s-au bucurat de atenția mediatică uriașă determinată de cei 10.000 de pușcași marini ai SUA care au sosit pe insulă, dar, după părerea mea, totul s-a desfășurat foarte rapid și eficient și am multă experiență. Aș dori să menționez un aspect, care nu a fost amintit pe parcursul dezbaterii: 50 % dintre supraviețuitorii scoși de sub dărâmături în primele 78 de ore au fost salvați de echipe din Europa și din statele membre.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Dle președinte, după cum a precizat deja dna Joly, există momente în care cuvintele și cifrele își pierd orice semnificație și devin absurde: două milioane de refugiați – după cum am auzit – poate mai mulți, peste 200.000 de decese, o țară devastată, o capitală care a fost ștersă aproape complet de pe hartă.

Acum urgența este să-i scoatem de sub ruine pe ultimii supraviețuitori – dacă mai există – să îngropăm morții, să-i hrănim pe cei în viață, să distribuim apă, să tratăm, să operăm și să reconstruim. Fiecare țară a reacționat rapid, foarte rapid, cu resursele, echipamentele, câinii, oamenii și generozitatea de care dispune. Este un efort imens, magnific dar este un efort național.

Fără îndoială, Europa trebuie să-și unească forțele și să pună în practică această idee pe care unii, mulți dintre noi, au susținut-o aici în Parlamentul European și în alte părți timp de câțiva ani, și anume implementarea unui organism european de intervenție civilă, căștile verzi sau căștile albe – culoarea nu are importanță – oameni, resurse și strategii comune.

EU-FAST, inițiativa lansată de dl Verhofstadt în 2003 sau EuropeAid, lansată de dl Barnier în 2006 – până la urmă, paternitatea nu contează – ideea este să acționăm rapid, să fim pregătiți împreună.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Dle președinte, mi se pare ciudat că unele persoane de aici au vorbit despre vizibilitate și au pus la îndoială motivele Statelor Unite ale Americii, deoarece în momentul de față este nevoie de ajutor imediat. Cred că este foarte tragic că în acest moment, printre ruine, există oameni care ar mai putea fi salvați. Trebuie făcut tot posibilul pentru a îmbunătăți situația.

Când, cu puțin timp în urmă, au fost înființate forțele de gestionare a crizelor pentru a susține politica externă și de securitate europeană, inclusiv politica sa de apărare, motivul care mi-a fost prezentat, cel puțin în Finlanda, a fost că aceste forțe sunt prezente și în caz de dezastre naturale și că ar putea interveni atunci când astfel de catastrofe afectează orice parte a lumii, inclusiv, bineînțeles, Europa. Însă, deocamdată, forțele de gestionare a crizei nu au, de fapt, nimic de făcut în diferitele părți ale Europei în care sunt instalate. Nu au nimic de făcut. Din fericire, nu există crize în Europa, astfel că nu au nimic de făcut. Ce anume împiedică

aceste forțe de gestionare a crizei să intervină în crize ca cea pe care o discutăm azi, dacă le este solicitat ajutorul?

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Astăzi, după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, ne confruntăm probabil cu cea mai mare tragedie din toate timpurile și trebuie să înțelegem poziția Înalțului Reprezentant care, la începutul mandatului, trebuie să rezolve o problemă destul de complicată, cu care probabil nu s-a mai confruntat vreodată. Da, este adevărat, astăzi observăm unele neajunsuri și, în viitor, avem nevoie de forțe comune ale Uniunii Europene mai bine pregătite, care să poată lua parte la operațiunile de salvare. În momentul de față cred că esențial ar fi ca banii la care s-a făcut referire azi să fie trimiși Republicii Haiti, pentru a fi utilizați cât mai curând posibil și cheltuiți pentru reconstruirea infrastructurii, după cum a menționat președintele haitian și poate pentru îndepărtarea unora dintre casele prăbușite pe străzi în prezent.

Catherine Ashton, Înalț Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate/vicepreședintă a Comisiei. – Dle președinte, după cum am spus la început, am dorit să vin în Parlament pentru a vă asculta punctele de vedere. Accept și înțeleg frustrarea onorabililor deputați, că există probleme care ar putea fi rezolvate mai bine.

Deputații au adresat întrebări referitoare la vizibilitate și coordonare. Fără îndoială că, America fiind mai aproape, și având capacitatea de a se mobiliza atât de rapid, este prezentă și în imaginile pe care le vedeți la televizor. Faptul că am colaborat atât de strâns cu Statele Unite este, de asemenea, o parte importantă a acțiunii noastre prezente și viitoare.

De asemenea, nimeni nu poate contesta faptul că, imediat ce am fost trezită în timpul nopții pentru a mi se comunica că a avut loc seismul, am mobilizat oamenii cât de repede posibil. 21 de state membre au fost mobilizate pentru a răspunde. Ne-am făcut treaba, Consiliul și Comisia reunindu-se cu această ocazie pentru prima dată, și dacă pot să spun, sunt doar opt zile de când m-am prezentat în fața dvs. pentru a fi audiată.

21 de state membre cu 11 echipe de căutare și salvare, cinci spitale de campanie, șase posturi medicale avansate, 40 de echipe medicale, șase unități de purificare a apei; am desfășurat aceste forțe cât mai rapid posibil și aduc un omagiu statelor membre pentru munca pe care au depus-o. De asemenea, aduc un omagiu oficialităților care au lucrat și continuă să lucreze zi și noapte pentru a realiza acest efort împreună.

M-am consultat de la bun început cu personalul ONU aflat la fața locului și cu Secretarul General Ban Ki-moon, unde ar putea fi utilizate cel mai bine eforturile mele. Fără îndoială că nu puteam fi de folos la fața locului, nu aș fi făcut decât să ocup spațiu prețios, când avioanele se roteau în jurul aeroportului nereușind să aterizeze din cauza stării actuale a aeroportului. Nu sunt medic. Nu sunt pompier. Rolul meu este să integrez coordonarea, să discut cu grupul Prieteni pentru Haiti, să realizez coordonarea cu Statele Unite pentru a ne asigura că depunem toate eforturile la fața locului.

Aduc un omagiu, de asemenea, după cum au făcut onorabilii deputați, ONG-urilor și persoanelor de la fața locului. Dezastrul care a avut loc în zonă a avut un impact enorm asupra ONU, care a pierdut mulți membri din personalul de conducere și asupra ONG-urilor, care nu au reușit să răspundă atât de rapid precum ar fi dorit, pur și simplu pentru că unii dintre membri lor au murit.

Aceste probleme au agravat situația, și ați văzut și am văzut oameni disperați, întrebându-se unde este ajutorul. Acordarea ajutorului în aceste circumstanțe a fost foarte dificilă și sunt oameni care au lucrat neobosit pentru a-l furniza. Acum situația s-a ameliorat ușor, ajutorul este furnizat, dar nu subestimați niciun moment dificultatea condițiilor de la fața locului.

A funcționat bine? Da. Sunt mulțumită? Nu. În prima săptămână de lucru în acest post, afirm foarte clar: Aud ce spuneți. Aud frustrarea. O înțeleg. Aveți dreptate să mă criticați pentru că se putea și mai bine. Aveți dreptate. Lucrurile ar trebui și trebuie să se îmbunătățească.

Ceea ce am de făcut este să trag învățăminte din ceea ce s-a întâmplat acum pentru a mă asigura că în viitor vom face mai mult pentru cooperare, dar nu vreau să diminuez cu nimic munca extraordinară care a fost realizată oră de oră și zi de zi.

Pe termen lung, stimați deputați, aveți perfectă dreptate. Când camerele de televiziune dispar, noi trebuie să fim aici. Trebuie să fim prezenți aici fizic, trebuie să fim aici pentru asistența pe care o putem oferi. Sunt de acord că problemele legate de datorie trebuie să se regăsească pe agenda discuțiilor. Sunt de acord că acțiunile trebuie să se desfășoare în parteneriat cu poporul haitian, cu respectul cuvenit acestuia. Sunt de acord că este important să refacem infrastructura și sunt de acord că trebuie să ne asigurăm că rolul ONU este recunoscut și să ne asigurăm că aceasta este capabilă să-l îndeplinească cu succes.

De aceea nu merg doar în Statele Unite să mă întâlnesc cu secretarul de stat Clinton, ci și la ONU, pentru a discuta cu Secretarul General și cu persoanele cheie despre ceea ce putem face acum pentru a coopera în viitor deoarece acest lucru, după cum spuneți, va avea o importanță enormă.

Permiteți-mi să închei prin a prezenta realitatea situației. După cum au menționat distinșii deputați, vorbim de o țară în care peste 70 % dintre cetățeni trăiau deja sub pragul sărăciei. Este foarte important, după cum au precizat stimații deputați, ca acești copii, în special copii orfani, să fie bine îngrijiți iar pentru a ieși din dezastru va fi nevoie de asistență în anii următori.

Permiteți-mi să vă spun câteva lucruri despre infrastructura actuală. Spitalele, electricitatea, comunicațiile, alimentarea cu apă, porturile și aeroporturile au suferit daune foarte mari. Clădirile oficiale principale, palatul prezidențial, parlamentul, ministerele de finanțe, justiție, planificării, sănătății și internelor sunt complet distruse. Mulți dintre înalții demnitari guvernamentali sunt dați dispăruți. Capacitățile guvernului haitian nu funcționează. După cum ați afirmat, este una dintre cele mai sărace țări din lume și deoarece trebuie să reconstruim infrastructura respectivă, împărtășesc angajamentul dvs. de a ne asigura că realizăm acest lucru.

(Aplauze)

Karel De Gucht, membru al Comisiei. – (FR) Dle președinte, în primul rând, aș dori să-i comunic dlui Le Hyaric, care solicită trimiterea surplusurilor de alimente în Haiti, că nu aceasta este abordarea Uniunii Europene, pentru simplul motiv că Comisia preferă să achiziționeze aceste produse din regiune. În primul rând trebuie să încercăm să le achiziționăm din regiune, și nu să transportăm surplusurile în Haiti.

membru al Comisiei. – În al doilea rând, privind aspectul general al coordonării și protecției civile și așa mai departe, permiteți-mi să fac trei precizări.

În primul rând, protecția civilă este o competență a statelor membre și toate inițiativele de coordonare trebuie să fie construite pe această bază. Acest aspect a fost propus, de asemenea, de raportul Barnier dar, până acum, nu am ajuns la o concluzie. Este vorba de o competență a statelor membre și nu a Comisiei ca atare.

În al doilea rând, în ceea ce privește protecția civilă și coordonarea acesteia, de la tsunamiul din 2004, coordonarea protecției civile a UE a devenit mai puternică și mult mai eficientă. Exercițiile virtuale nu pot, bineînțeles, să testeze eficiența cooperării noastre la fel de bine cum o fac dezastrele naturale, din păcate. În această criză, țările terțe apelează la MIC pentru a vedea cum pot contribui la efortul de ajutorare prin facilitățile Uniunii Europene.

În al treilea rând, să nu uităm că, în a doua Comisie Barroso, asistența umanitară și protecția civilă au fost reunite în portofoliul unui singur comisar, efort pe care îl consider foarte valoros. În plus, acum avem și un Înalt Reprezentant, care va exercita două funcții. Din experiența trecutului putem constata că nu este vorba de o lipsă a coordonării în interiorul Comisiei, de exemplu – voi reveni la aceasta într-un minut – ci, uneori, de o absență a acesteia între instituțiile europene și statele membre și între Comisia Europeană și Consiliu. Motivul care a justificat îmbinarea acestor două funcții a fost tocmai o colaborare mai bună între Consiliu și Comisie și cred că gestionarea acestei crize a demonstrat că, într-adevăr, lucrurile au evoluat semnificativ.

În cele din urmă, aș dori să spun, de asemenea, că mă întristează unele dintre afirmațiile antevorbitorilor mei. Bineînțeles, în calitate de comisar nu trebuie să mă întristez, ci doar să iau notă de ele, dar prin astfel de cuvinte nu putem exprima un omagiu suficient tuturor oamenilor care lucrează, la fața locului și în Bruxelles, din primul moment, zi și noapte, în weekend, fără să se plângă, fără să solicite nicio compensație. Au muncit foarte mult și în câteva ore aceștia au acționat la fața locului, deși facilitățile lor au fost afectate, de asemenea, grav.

Astfel încât vă rog să considerați că acesta este tipul de calamitate care nu poate fi prevăzută, la care se poate răspunde doar când apare și în cazul căreia trebuie să se demonstreze că se poate organiza un răspuns într-o perioadă de timp foarte scurtă. Cred că Comisia a demonstrat acest lucru. Cred că statele membre au sprijinit imediat și în mod masiv acțiunea noastră și cred că ar trebui, de asemenea, să criticăm mai puțin aceste servicii.

Președintele. – Dezbaterile au fost închise.

Votul va avea loc în sesiunea din februarie.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *în scris.* – (PT) Aș dori să-mi exprim solidaritatea cu persoanele din Haiti afectate de seismul care a lovit țara în 12 ianuarie și salut angajamentele pentru asistență luate de UE. Uniunea Europeană este cel mai mare furnizor de asistență umanitară și pentru dezvoltare din lume. La câteva ore după catastrofă, UE a furnizat un ajutor de 3 milioane de euro pentru operațiile de asistență inițiale. O sumă de 134 milioane de euro a fost deblocată pentru eforturile de reconstrucție și de reabilitare imediată. Au fost alocate 200 de milioane de euro pentru reabilitarea pe termen lung, adăugându-se la cele 92 de milioane de euro care au fost acordate de diferitele țări ale UE. Aceste sume, totalizând 429 de milioane de euro, pot fi suplimentate, în funcție de evaluarea necesităților. Aș dori să felicit Comisia Europeană pentru modul în care a coordonat ajutorul, dar sunt dezamăgită că Uniunea Europeană nu a fost suficient de vizibilă la fața locului. Aceasta este în detrimentul imaginii UE în opinia publică internațională și este în contrast cu imaginea SUA, care a contribuit cu 91,6 de milioane de euro. În timpul acestei crize, a existat o nevoie clară de asistență medicală, prin urmare, propun creșterea cotei de medici și personal medical, și un suport logistic crescut.

Gaston Franco (PPE), *în scris.* – (FR) Sunt surprins de absența Înaltului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate de pe scena catastrofei naturale din Haiti. În ciuda intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Uniunea Europeană încă mai are dificultăți să-și facă cunoscută prezența pe scena internațională, fapt deosebit de regretabil. Cred că sistemul european de răspuns împotriva crizei este prea fragmentat, prea complex și nu este suficient de eficient. În legătură cu reabilitarea în Haiti (pentru care sunt alocate 100 de milioane de euro) și reconstrucția țării (200 de milioane de euro), ce vor finanța, mai exact, FED și Instrumentul de stabilitate? În plus, pentru a răspunde solicitării ONU în legătură cu asistența logistică și pentru securitate, Uniunea Europeană trebuie, în opinia mea, să fie capabilă să utilizeze toate instrumentele furnizate de Tratatul de la Lisabona, inclusiv răspunsul militar. Solicit instituirea rapidă a unei forțe europene de protecție civilă, așa cum a fost concepută de dl Barnier în 2006, cu scopul de a realiza un răspuns european planificat, coordonat în mod real și eficient. Declarațiile recente ale dlui Van Rompuy urmează o logică corectă. Acesta a susținut crearea unei forțe umanitare de reacție rapidă. Care va fi natura exactă a acestui proiect și când se va materializa?

Filip Kaczmarek (PPE), *în scris.* – (PL) Doamnelor și domnilor, rapoartele care ne parvin din Haiti sunt șocante. Este una dintre cele mai cumplite catastrofe din istorie. Totuși, suntem deja în măsură să tragem anumite concluzii care pot fi utile pentru viitor. Se poate observa clar că mecanismele care coordonează ajutorul umanitar nu sunt cele mai bune. Ajutorul pentru cetățenii haitieni ar fi fost mai eficient dacă donatorii ajutorului umanitar ar fi avut putut utiliza mijloace mai bune de coordonare a activității lor. Îmbunătățirea cooperării nu este o problemă rezervată doar Uniunii Europene, deoarece progresul din acest domeniu necesită analiză constructivă și acțiune din partea tuturor donatorilor importanți. În situații precum cea actuală din Haiti, esențiale sunt viteza, oportunitatea și flexibilitatea. Astăzi nu este momentul potrivit să deliberăm, de exemplu, cine ar trebui să controleze aeroportul din capitala haitiană. Este, bineînțeles, un aspect important, dar deciziile privind utilizarea de soluții specifice ar trebui luate în alt moment. Acum trebuie să facem tot ce este posibil pentru a ne concentra pe cel mai important obiectiv – salvarea vieților omenești.

Alan Kelly (S&D), *în scris.* – Seismul recent din Haiti ne demonstrează tuturor cât de fragilă poate fi viața pe acest pământ. Cu toții am fost emoționați de imaginile și de poveștile pe care le vedem în mass-media în ultimele zile. Răspunsul comunității globale la această calamitate naturală a fost uimitor și omagiez pe toți cei dintre dvs. care ajută la efortul de asistență sau care finanțează efortul de asistență de acasă. Vor trece generații până când poporul haitian își va reveni complet din ceea ce să sperăm că va fi un eveniment unic în viață. Este important ca Parlamentul să dea dovadă de solidaritate față de acești oameni. Sper că Uniunea Europeană va juca un rol major pentru a le oferi acestor oameni un viitor mai bun. Asistența de urgență pe termen scurt trebuie susținută de asistență pe termen lung pentru a ajuta generațiile următoare să-și revină din această experiență teribilă. Modul în care deputații din acest Parlament, din toate grupurile politice, au răspuns până acum a fost extrem de încurajator. Sunt nerăbdător să lucrez cu colegii mei pentru a face tot posibilul pentru cetățenii haitieni. UE trebuie să-și propună să fie un exemplu al celui bogat care este întotdeauna dispus să ofere o mână de ajutor celor mai puțin avantajăți decât el.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE), *în scris.* – (PL) Dle președinte, informații tragice despre seismul catastrofal din Haiti ne parvin în fiecare zi. Din aceste știri, reiese clar că Haiti, aflat în haos total și rămas fără sprijin, nu face față urmărilor acestei tragedii teribile. Întreaga comunitate internațională, inclusiv Uniunea Europeană, este obligată să ofere ajutor umanitar victimelor acestui dezastru, care sunt complet lipsite de lucruri elementare. Prin urmare, aș dori să fac un apel hotărât pentru ca structurile adecvate ale Uniunii Europene să acționeze imediat și eficient pentru a trimite, cât mai curând posibil, ajutorul și sprijinul esențiale pentru combaterea urmărilor seismului din Haiti.

5. Situația din Iran (dezbateri)

Președintele. – Următorul punct pe ordinea de zi este declarația Înalțului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate și vicepreședintă a Comisiei cu privire la situația din Iran.

Catherine Ashton, *Înalt Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate/vicepreședintă a Comisiei.* – Dle președinte, onorabili deputați, aceasta este o oportunitate importantă pentru a ridica problema situației din Iran.

Uniunea Europeană dorește relații normale cu Iranul, eforturile noastre în legătură cu problema nucleară făcând parte din acest demers. În acest context, în calitate de Înalt Reprezentant, voi continua rolul predecesorului meu, Javier Solana, în negocierile internaționale cu Iranul.

Iranul este o țară importantă cu o istorie profundă și o cultură bogată, precum și cu un popor extrem de talentat. Filmele și cărțile care provin din Iran sunt impresionante, nivelul de educație a femeilor este ridicat, există o capacitate pentru dezbateri publice și populația tânără este dinamică și activă. În multe privințe, societatea iraniană prezintă semnele și capacitatea unei societăți libere. Amenințarea la adresa societății s-a reflectat în tulburările care au urmat alegerilor de anul trecut, pe care multe voci din Iran le consideră fraudate. Este, desigur, o problemă a iranienilor. Preocuparea noastră este ca normele și standardele internaționale privind drepturile civile și politice să fie respectate.

În această privință, sunt foarte îngrijorată de rapoartele despre înăbușirea violentă a demonstrațiilor și arestările arbitrare din Teheran și din alte orașe iraniene în timpul recentelor comemorări Ashura de la sfârșitul lunii decembrie. Utilizarea violenței împotriva demonstrațiilor care doresc să-și exercite libertatea de exprimare și drepturile de asociere nu este acceptabilă. Sunt drepturi universale ale omului și trebuie respectate, iar cei arestați pentru exercitarea pașnică a acestor drepturi trebuie eliberați.

Observ, de asemenea, cu adâncă îngrijorare, că multe arestări par să fi vizat apărători ai drepturilor omului și jurnaliști și că multora dintre cei arestați li se refuză accesul la reprezentare în justiție și contactul cu familiile lor. Iranul trebuie să-și respecte obligațiile internaționale și să trateze persoanele arestate în conformitate cu standardele internaționale privind drepturile omului.

Alt aspect recent este arestarea altor 12 membri ai comunității religioase Baha. Aceste persoane trebuie să beneficieze de un proces corect, deschis și echitabil, în conformitate cu standardele internaționale.

Uniunea Europeană nu a pierdut nicio ocazie de a solicita guvernului iranian să respecte acele obligații internaționale la care a aderat în mod liber și voluntar. Noi facem declarații publice și utilizăm alte mijloace diplomatice. Noi lucrăm prin intermediul ONU: Adunarea generală a adoptat o rezoluție care condamnă situația abia luna trecută. Vom utiliza la maximum următoarea evaluare a Iranului care va avea loc la Consiliul ONU pentru drepturile omului din Geneva la începutul lunii februarie.

În ceea ce privește problema nucleară, regretăm că Teheranul nu a urmat traseul stabilit la ultima reuniune dintre Javier Solana și Jalili, negociatorul șef, de la 1 octombrie din Geneva. Cu toții am stabilit că reuniunea a fost pozitivă. Dar, de fapt, Iranul a respins acum un proiect de acord propus de AIEA și a refuzat să continue negocierile privind problema nucleară.

Uniunea Europeană și partenerii de negociere sunt dedicați în întregime găsirii unei soluții diplomatice la problema nucleară iraniană și, în acest scop, trebuie să continuăm implementarea abordării pe două niveluri. Avem nevoie de un angajament serios din partea Teheranului că este dispus să participe la discuții constructive.

Obiectivul nostru rămâne să ne convingem că programul nuclear are exclusiv scopuri pașnice. Lipsa de încredere a crescut și mai mult când s-a aflat că Iranul a construit altă instalație de îmbogățire fără să informeze AIEA la momentul potrivit. În plus, Iranul continuă să nu coopereze pe deplin cu AIEA și să nu-și respecte obligațiile internaționale.

Este esențial ca UE și comunitatea internațională să rămână unite în efortul de negociere, inclusiv prin consolidarea acestui efort prin măsuri adecvate. Soluția pentru a realiza acest obiectiv este o solidaritate cât mai amplă.

Dacă Iranul se înscrie pe un drum mai constructiv în ceea ce privește problema nucleară și stabilitatea regională în general, ar putea juca un rol important în regiunea Orientului Mijlociu și a Golfului, care ar reflecta locul său de drept și istoria sa glorioasă.

În concluzie, provocările pe care le ridică Iranul constituie o parte importantă din portofoliul meu. Este o țară cu un potențial enorm – și disponibilitatea noastră de a colabora cu Iranul în mod constructiv a fost declarată în mod repetat. Voi continua să pledez în favoarea acestui caz. Sper sincer ca, pe durata mandatului meu, să revin în Parlament cu o imagine mai pozitivă a relațiilor cu Iranul.

José Ignacio Salafrañca Sánchez-Neyra, în numele Grupului PPE. – (ES) Baroneasă Ashton, aveți perfectă dreptate să fiți îngrijorată, deoarece situația din Afganistan este extrem de gravă, în special din punct de vedere al drepturilor omului. Mă refer, în special, la drepturile civile și libertățile politice, unde observăm o disoluție cu adevărat incredibilă: exercitarea arbitrară a violenței, arestări în masă de membri ai opoziției, crime, execuții, organizații non-guvernamentale care sunt împiedicate să-și desfășoare activitatea și imposibilitatea exercitării libertății presei. Unei delegații a Parlamentului European i-a fost interzis accesul.

Dle președinte, având în vedere circumstanțele actuale, mă întreb dacă merită să vizităm țara în acest moment.

Observațiile dvs. privind frontul nuclear, Baroneasă Ashton, au fost foarte clare și, de asemenea, foarte directe: Iranul continuă să producă uraniu îmbogățit în ciuda avertizărilor comunității internaționale. A refuzat mâna întinsă de președintele Obama și a respins ultimul plan sugerat de cei șase, dintre care au făcut parte Rusia și Franța.

Întrebarea mea, Baroneasă Ashton, este foarte simplă: Credeți că răbdarea noastră față de această țară a ajuns la capăt? Credeți că ar trebui să trecem la adoptarea de măsuri mai dure sau considerați că o abordare ultraprudentă este cel mai bun mod de a negocia cu regimul iranian?

Aș dori să vă spun că salut cu sinceritate declarația dvs. în favoarea apărării drepturilor omului în țara respectivă. Încălările sunt extrem de grave și cred, dle președinte, că Parlamentul trebuie să condamne situația drepturilor omului din această țară fără să se ferească să adopte măsuri dure. Sper că Parlamentul va fi capabil să realizeze acest lucru prin aprobarea rezoluției referitoare la acest subiect. Acesta trebuie să fie în continuare ferm, foarte ferm, în apărarea neobosită a libertății.

Roberto Gualtieri, în numele Grupului S&D. – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, având în vedere evoluția situației din Iran, nu putem să nu ne exprimăm cea mai profundă îngrijorare. Îngrijorările sunt legate de numărul tot mai mare de încălcări ale drepturilor politice și civile, pe care le condamnăm vehement și de neîndeplinirea obligațiilor care decurg din calitatea Iranului de membru al Tratatului de neproliferare a armelor nucleare, asupra căruia Iranul însuși declară că nu dorește să arunce nicio urmă de îndoială.

Nu contestăm dreptul Iranului la dezvoltarea pașnică a energiei nucleare și nici nu dorim să subestimăm rolul important pe care Iranul îl poate juca la nivel regional, necesitățile sale legitime de securitate sau necesitatea de a crea un sistem credibil de securitate regională care implică toate puterile nucleare din zonă. Tocmai de aceea, totuși, nu înțelegem motivele care stau la baza nerespectării solicitării Agenției Internaționale pentru Energie Atomică de a îmbogăți uraniul în străinătate și regretăm această decizie.

Confruntat cu această situație, Consiliul de Securitate îi revine sarcina să determine răspunsul comunității internaționale și posibilitatea de noi sancțiuni, care ar trebui să se concentreze pe neproliferarea armelor nucleare și ar trebui concepute ca un instrument care să sprijine un dialog dificil dar inevitabil, și nu ca mijloace utilizate pentru a răsturna regimul.

Cu privire la această strategie, Uniunea Europeană ar trebui să-și joace rolul reflectând, la momentul oportun și sub forma adecvată, la posibile măsuri tehnice pentru a completa sancțiunile ONU și, în același timp, confirmând disponibilitatea sa pentru dezbateri și dialog, care nu trebuie pierdută niciodată, nici chiar în perioade dificile.

Vom sprijini pe deplin acțiunea Uniunii Europene și a Înalțului Reprezentant în conformitate cu abordarea care a fost prezentată în mod clar în discursul Înalțului Reprezentant.

Marietje Schaake, în numele Grupului ALDE. – Dle președinte, vara trecută, am fost aleasă în Parlamentul European exprimându-mi dezaprobarea față de propriul guvern. O femeie tânără din Iran, care ar fi făcut același lucru, probabil ar fi fost ucisă, arestată, torturată și violată până acum.

Datorită noilor mijloace mediatice, am văzut cu toții clipurile cu modul brutal în care regimul iranian reprimă sever cetățenii care pledează pentru democrație și libertate. Arestarea recentă a reporterilor pentru drepturile omului de către serviciul secret al Gărzii Revoluționare demonstrează că regimul iranian este interesat din ce în ce mai mult să izoleze țara. Jurnaliștii internaționali aveau foarte mare încredere în rapoartele acestora.

Ieri a fost ziua Martin Luther King. Comemorăm o persoană care, de asemenea, a demonstrat pașnic în stradă și a spus: „vine o vreme când tăcerea înseamnă trădare”. Dnă Înalț Reprezentant, această vreme a venit demult.

Președintele Barack Obama și-a întrerupt vacanța de Crăciun pentru a denunța atacuri și mai brutale asupra cetățenilor după sărbătoarea Ashura. În abordarea pe două niveluri propusă față de Iran, menținând echilibrul dintre problema nucleară și drepturile omului, Statele Unite pun un accent tot mai puternic pe drepturile omului. Europa ar trebuie să adopte o poziție de lider mai convingătoare în acest domeniu, și nu doar când se simte sigură din punct de vedere politic.

Dezastrul din Haiti este o tragedie teribilă și mă bucur că interveniți. Totuși, până în prezent, dezastrul provocat de oameni care are loc în Iran nu a fost abordat de Europa cu autoritate și coordonare. Luna trecută, o delegație a Parlamentului trebuia să viziteze Iranul, dar regimul nu a dorit să vedem cu ochii noștri slăbiciunea și divizarea acestuia. Este momentul ca Europa să ia atitudine în privința Iranului și lumea așteaptă.

Este regimul iranian actual, care și-a pierdut legitimitatea și este divizat intern, un actor credibil în negocieri? Ce măsuri propuneți, în legătură cu problema nucleară, care să vizeze guvernul fără să afecteze populația? Sunteți dispusă să solicitați o discuție de urgență în Europa sau în Iran?

Pentru a vă asigura că drepturile omului vor rămâne prioritatea Europei, cum veți utiliza instrumentul Uniunii Europene pentru drepturile omului? Cred că trebuie să sprijinim cetățenii, societatea civilă și jurnaliștii. Programul „Orașul adăpost”, propus de Președinția cehă, ar putea fi un instrument util pentru a-i sprijini pe iranienii amenințați din Europa.

În timpul audierilor comisarului Kroes, am întrebat-o dacă este dispusă să lucreze cu dvs. pentru a face din libertatea de exprimare pe Internet o parte integrantă a politicii externe a Europei. Vă întreb același lucru.

Barbara Lochbihler, în numele Grupului Verts/ALE. – (DE) Dle președinte, Baroneasă Ashton, Parlamentul European a acordat o atenție deosebită evoluțiilor politicii interne și externe din Iran. Delegația pentru Iran a intrat în dialog cu reprezentanții guvernului și ai societății civile și a făcut pregătiri pentru o vizită în Iran la începutul lunii, deși, din păcate, aceasta a fost anulată în ultimul moment.

Nemulțumirea față de fraudarea alegerilor și de creșterea constantă a represiunii și violenței statului i-a determinat pe reprezentanții societății civile iraniene să apeleze la Parlamentul European. În acțiunea lor curajoasă, aceștia caută sprijinul nostru pentru apărarea libertăților democratice și ne solicită să tratăm cu seriozitate propriile valori fundamentale. Protestele sunt numeroase și se desfășoară în continuare. Guvernului iranian i se solicită să ofere răspunsuri politice la aceste probleme nerezolvate, dar în schimb, observăm o creștere a celor mai grave încălcări ale drepturilor omului, precum tortura și agresiunea persoanelor arestate și auzim despre decese înregistrate în rândul demonstrațiilor, în timp ce au loc procese inechitabile.

Mulți iranieni așteaptă de la noi nu doar să urmărim cu atenție politica externă și programul nuclear, ci și să observăm și să acționăm la situația politică din Iran. Este de salutat faptul că țări precum Spania și Irlanda sunt pregătite să emită vize într-un mod nebirocratic pentru apărătorii drepturilor omului care au fost persecutați, salvându-i astfel dintr-un pericol iminent. Alte state membre ar trebuie să urmeze acest exemplu și să solicităm, de asemenea, Comisiei să furnizeze ajutor rapid pentru cei persecutați politic.

Din exterior, ceea ce putem face este limitat. Schimbările cruciale trebuie să provină din interiorul țării. Trebuie, totuși, să menținem deschise canalele de comunicație cu lumea din afară. În acest context, trebuie să criticăm vehement companiile străine precum Siemens și Nokia, a căror tehnologie face posibilă cenzura și chiar îi sporesc eficiența.

Pentru că nu s-a ajuns la niciun acord în negocierile privind problema nucleară, se vorbește din ce în ce mai mult despre impunerea de sancțiuni. Nu este clar, totuși, ce sancțiuni ar avea influența dorită asupra conducerii politice. Dacă sancțiunile duc la o înrăutățire a standardelor de viață pentru mulți cetățeni, un exemplu fiind sancțiunile privind petrolul, acestea nu-și vor atinge obiectivele și vor oferi regimului oportunitatea să învinovățească pentru deteriorarea situației economice ceea ce ar putea numi cadrul extern ostil.

Prin urmare, este foarte important să dezvoltăm sancțiuni specifice și inteligente, inclusiv împotriva persoanelor individuale. Prin urmare, de exemplu, Consiliul poate include pe lista neagră persoanele responsabile pentru măsurile represive din ultimele luni. În politica UE privind Iranul, este esențial să creăm și să aderăm la o politică pe două niveluri. În ciuda eșecurilor, trebuie să căutăm dialogul politic. Izolarea Iranului nu i-ar ajuta nici pe cetățenii săi și nu le-ar ajuta nici pe statele vecine din regiune.

Charles Tannock, în numele Grupului ECR. – Dle președinte, ambiția fără margini a președintelui Ahmadinejad de a dezvolta arme nucleare reprezintă, din punctul meu de vedere, cea mai gravă amenințare la pacea mondială în prezent.

Diplomația UE va avea succes, în cele din urmă, doar printr-o abordare unită și coordonată. Sancțiunile repetate trebuie să fie specifice și trebuie să prejudicieze în măsură extrem de mare regimul de la Teheran. Dar, în egală măsură, trebuie să recunoaștem că poporul iranian și regimul iranian nu sunt unul și același lucru.

Din cauză că Ahmadinejad a fraudat alegerile prezidențiale de anul trecut, mulți dizidenți și tineri protestatari curajoși au ieșit în stradă. Acești oameni au nevoie de ajutorul nostru pentru că se identifică cu valorile noastre privind libertatea, democrația și statul de drept. Într-adevăr, deznădejdea este atât de mare în Iran, încât liderul opoziției, Mir Hossain Musavi, foarte puțin cunoscut ca un democrat în trecut, a spus că este pregătit să-și sacrifice viața pentru un viitor mai bun al țării sale. În același timp, abuzurile revoltătoare la adresa drepturilor omului continuă neabătut, în timp ce tinerii și homosexualii sunt executați în mod curent.

Deputații din Parlamentul European doresc un Iran democratic și liber, care nu mai exportă terorismul prin intermediul Hamas și Hezbollah și care își ocupă locul legitim în comunitatea internațională. Uniunea Europeană ar trebui să-și intensifice eforturile pentru a urgenta acest proces în toate modurile posibile.

Bastiaan Belder, în numele Grupului EFD. – (NL) Dle președinte, mass-media mi-a prezentat o propunere neobișnuită săptămâna trecută: Israelul, spun aceștia, își va ataca inamicul numărul unu, Iranul, mai devreme sau mai târziu. În timp ce această dezbateră avea loc în Europa, mass-media din Iran discuta, de asemenea, intens opțiunea militară împotriva proiectului nuclear controversat al Teheranului. Toate sunt minciuni și exagerări sioniste, a fost verdictul ziarului conservator Kayhan cu privire la presupusa amenințare nucleară. În același timp, fără îndoială că programul nuclear al Republicii Islamice reprezintă o amenințare serioasă la adresa securității – pentru Israel, în primul rând, dar și pentru o regiune mai vastă. Prin urmare, sper în continuare că comunitatea internațională nu se va mai limita doar la a recunoaște acest lucru, ci va acționa cu adevărat în această privință. Cred că trebuie avute în vedere toate opțiunile. Un regim de sancțiuni eficient, pe care cancelarul german, dna Merkel, îl solicită încă ieri, va însemna, oricum, că statul evreu nu va putea întreprinde absolut nicio acțiune unilaterală.

Ceea ce mă aduce la o întrebare esențială pentru Consiliu, pentru dvs., Înaltul Reprezentant. Există, de fapt, o bază europeană pentru înăsprirea sancțiunilor împotriva regimului iranian? Legăturile comerciale strânse între un număr de state membre proeminente ale UE – nu trebuie să menționez nume deoarece și dvs. știți cine sunt – și Republica Islamică ar putea constitui oricând obstacole majore pentru a aborda în mod serios problema nucleară. În ultimele săptămâni, în ziarul *The Wall Street Journal* au apărut un număr de opinii tăioase despre această problemă, care constituiau practic liste de acuzații la adresa Europei. Pe scurt, Baroneasă Ashton, există o bază pentru înăsprirea sancțiunilor eficiente împotriva Republicii Islamice Iran? Aștept răspunsul dvs.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Dle președinte, cele mai recente evenimente, în special, au evidențiat faptul că tratarea libertăților civile în Iran are deficiențe clare, din punct de vedere european. Pedepsa cu moartea pronunțată în cazul protestatarilor condamnați recent este un semn privind modul diferit în care sunt tratate drepturile fundamentale și respectarea lor în această țară. Este important de subliniat, totuși, că politica externă a UE trebuie să fie coerentă, pentru că ignorăm adesea de bunăvoie astfel de probleme în cazul partenerilor importanți din punct de vedere economic și geostrategic – precum China sau, poate, Arabia Saudită – în ciuda faptului că și în aceste țări au loc abateri grave de la ideile noastre europene de democrație și de stat de drept.

Ca membru al delegației pentru Iran, pentru mine este o preocupare deosebită ca deplasarea amânată în Iran să fie reluată cât mai curând posibil pentru a îmbunătăți comunicarea cu UE și, prin aceasta, să contribuim, prin intermediul dialogului, la dezamorsarea situației dramatice din Iran.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Dle președinte, Baroneasă Ashton, situația internă din Iran se înrăutățește dramatic de la o zi la alta și de la o săptămână la alta. Drepturile omului sunt încălcate în mod brutal sub ochii noștri și suntem martorii unei terori cu care nu ne-am mai confruntat de decenii. Un val fără precedent de represii din partea statului încearcă să-i reducă la tăcere pe cei care luptă pentru reforme democratice în Iran. În lupta împotriva cetățenilor săi, guvernul utilizează, de asemenea, tinerii înarmați, special antrenați, din miliția Basji.

Parlamentul European trebuie să condamne utilizarea excesivă a forței de către guvern și creșterea numărului de încălcări ale drepturilor omului. De asemenea, este inacceptabil să se utilizeze pedeapsa cu moartea împotriva opoziției, inclusiv sub pretextul crimei „moharebeh”, insulte aduse lui Dumnezeu. Prin urmare, Uniunea Europeană are nevoie de o abordare nouă față de situația din Iran. Înalțul Reprezentant al Uniunii Europene, Catherine Ashton, trebuie să trimită un mesaj puternic și clar cetățenilor Iranului, confirmând dorința noastră de a apăra drepturile omului.

Problema unei arme nucleare este extrem de importantă. Totuși, nu ar trebui să încetăm să apărăm valorile fundamentale doar pentru a câștiga un avantaj tactic în negocieri. În negocierile cu Iranul, nu trebuie să marginalizăm statul de drept, libertatea de exprimare sau dreptul la informare. Aceste valori nu trebuie tratate ca fiind mai puțin semnificative.

Vin din Polonia unde, acum peste 20 de ani, în 1989, tirania a făcut loc democrației. Aceasta a avut loc datorită acțiunii pașnice a mișcării de opoziție Solidaritatea și a dialogului pașnic dintre guvern și cetățeni. Nu văd o cale mai bună de urmat pentru cetățenii iranieni.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Problema iraniană este una dintre cele mai importante probleme din politica internațională modernă. Trebuie să depunem toate eforturile pentru a împiedica regimul Iranian, care a fost atât de nociv pentru pacea și securitatea din Orientul Mijlociu, să obțină accesul la arme nucleare.

Totuși, rolul Uniunii Europene în relațiile sale cu Iranul nu trebuie epuizat cu problema nucleară. De la alegerile fraudate din iunie, am fost martorii unei mișcări populare împotriva naturii represive, obscurantiste și antidemocratice a regimului iranian.

Europa trebuie să fie consecventă în promovarea valorii universale a drepturilor omului, pentru care mulți oameni își riscă viața pe străzile din Teheran. Fără a pune la îndoială dreptul suveran al cetățenilor de a-și decide propriul destin, este obligatoriu ca Uniunea Europeană să ia măsuri pentru a-i încuraja pe cei care luptă pentru libertate și democrație în Iran. Nu există nimic mai eficient decât canalele de informare libere și alternative pentru combaterea cenzurii, care perpetuează toate regimurile tiranice.

Ca urmare, ne așteptăm ca postul de televiziune în limba persană, atribuit Euronews de către Comisia Europeană, să-și înceapă emisia foarte curând.

De asemenea, ne așteptăm ca Baroneasa Ashton, noul Înalț Reprezentant, să continue cu inițiative creative care vor contribui la transparență politică mai mare în Iran și va adopta recomandările făcute de toți cei care se luptă pentru un Iran liber, inclusiv iranienii din exil.

În plus, această preocupare legată de viitorul politic al Iranului ar trebui să ghideze orice noi sancțiuni care sunt decise în contextul problemei nucleare. După cum a explicat în acest Parlament intelectualul iranian, Akbar Ganji, este imperativ să evităm sancțiunile economice care slăbesc populația și în special clasa de mijloc iraniană, care alcătuiește marea masă a opoziției.

Nimic nu este mai important pentru securitatea din Orientul Mijlociu, Europa și din lume, decât o democrație iraniană construită de iranieni. Uniunea Europeană trebuie să facă din aceasta unul dintre obiectivele sale.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Dle președinte, Iranul trece fără îndoială prin cea mai gravă criză din istoria sa de după 1979 din cauza acestui regim, care refuză orice schimbare și care a crescut numărul de asasinate având ca țintă opoziția, de raiduri și de arestări a demonstranților pașnici, precum și a jurnaliștilor, după farsa electorală din 12 iunie 2009.

La începutul dezbaterii, dna Ashton a menționat rapoartele ONG, rapoarte dezastruoase în această privință, fără a menționa măcar simulacrul de justiție de care au avut parte Clotilde Reiss, cetățean francez și minoritatea Baha – șapte dintre aceștia au fost judecați în Teheran începând cu luna trecută. Aceștia riscă închisoarea pe viață sau mai grav, pur și simplu pentru că religia lor este diferită de cea a puterii aflate la guvernare.

Raportul este dur, alegerile prezidențiale nu au schimbat nimic sau mai curând au schimbat: au radicalizat și mai mult regimul Iranian, dacă acest lucru era posibil; există, de asemenea, radicalizare cu privire la străinătate, odată cu răzgândirea neașteptată a autorităților iraniene privind proiectul de acord nuclear negociat în octombrie 2009 în Viena.

Când vom lua în considerare menționarea – precizez menționarea – sancțiunilor inteligente și specifice, precum cele la care se referă dna Lochbihar; sancțiuni, prin urmare, împotriva acestui regim, care este în mod deschis anti-occidental și antisemit? Știu că este o ocazie foarte limitată, dnă Ashton, dar nu credeți că trebuie

să facem mai mult și mai bine în acest caz, că trebuie să-i ajutăm pe tinerii iranieni, care își proclamă indignarea pe Internet, că trebuie să denunțăm apelurile repetate la distrugerea statului Israel și, mai presus de toate, că trebuie să sprijinim această societate civilă și opoziția, această mișcare democratică ce sfidează un președinte care fraudează alegerile și pe milițiile sale?

Trebuie să evităm o escaladare, sunt foarte conștient de acest lucru, dar trebuie, de asemenea, să evităm subterfugiul și să nu repetăm eroarea pe care am făcut-o în Afganistan, unde Europa nu a reușit să-l protejeze pe comandantul Massoud. Este datoria noastră să-i sprijinim pe liderii opoziției Iraniene astfel încât să evite o soartă similară.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, situația din Iran continuă să se deterioreze.

Cel puțin opt persoane au fost ucise recent, regimul a crescut numărul de arestări în rândul femeilor – jurnaliste, sindicaliste și intelectuale – 30 de mame care au solicitat informații despre copii lor dispăruți au fost arestate și mormântul tinerei martire pentru libertate, Neda AghaSoltan a fost profanat în mod repetat cu focuri de armă. Este clar că regimul intenționează să sporească represaliile și să instaureze un climat de teroare.

Pe lângă această situație internă, Iranul demonstrează o lipsă de cooperare internațională, refuzând accesul Agenției Internaționale pentru Energie Atomică la instalațiile iraniene pentru îmbogățirea uraniului. Fapt care demonstrează în mod clar intențiile reale ale programului atomic iranian; dacă ar fi doar pașnice, nu ar fi necesar să le ascundă.

Prin urmare, Europa ar trebui să-și exprime în mod energic preocupările sale pentru că o putere nucleară, militară poate pune în pericol securitatea continentului și are consecințe politice semnificative pentru toate țările din regiune.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Dle președinte, chiar dacă conflictul din Iran pare adesea a fi o luptă pentru putere între vechile și noile autorități, este evident că acest sistem social foarte închis are fisuri foarte clare. Situația din Iran este cu siguranță o dovadă a importanței democrației, adică a posibilității pe care trebuie să o aibă fiecare cetățean de a-și exprima voința politică.

Cei care au răspunderea politică în Iran reacționează în prezent la această dorință legitimă a societății cu represiune din partea statului, care ajunge până la pedeapsa cu moartea. Aceste atacuri asupra cetățenilor trebuie oprite imediat, deoarece represiunea statului cu siguranță nu va pune capăt acestei dorințe a societății. Din contră, istoria îndelungată a Iranului ne demonstrează acest lucru.

În ceea ce privește deplasarea planificată a delegației Parlamentului European la Teheran, care a fost anulată rapid de guvernul iranian, aș dori să spun doar că, în acest moment, această deplasare este foarte importantă, în primul rând, pentru a ajunge la negocieri și la dialog cu toată lumea, inclusiv și în special, cu cetățenii locali și cu societatea civilă.

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Dle președinte, iranienii au declarat că sunt pregătiți pentru un schimb treptat de uraniu ușor îmbogățit contra combustibil. Acest tip de producție a fost respins de Grupul celor șase, deși nu era, de fapt, foarte diferit de propunerea pe care acest grup o elaborase cu puțin timp înainte.

Nu subestimez deloc calitățile de negociere ale iranienilor, în special, cu privire la definirea naturii graduale a schimbului pe care l-au propus, dar având în vedere riscurile, dnă Ashton, nu credeți că acest refuz al Grupului celor șase ar fi putut, poate, să constituie obiectul unei poziții comune și precise a Uniunii Europene? De ce nu profităm de această ocazie?

Aș dori să vă exprimăți părerile în legătură cu acest subiect. Admit că sunt foarte nedumerit de discreția Europei în această dezbateră. Noi aveam legitimitate, Europa are legitimitate. Să o utilizăm pentru a ajunge la un acord.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Primul meu discurs în Parlament, din iunie anul trecut, a avut ca subiect Iranul, ca urmare a ultimului val de execuții. La momentul respectiv, am solicitat Uniunii Europene să pună în practică toate instrumentele aflate la dispoziția sa pentru a proteja drepturile omului.

Acum aflăm că represiunea continuă împotriva minorității religioase Baha, împotriva homosexualilor – și solicit în special eliberarea homosexualilor aflați în închisoare, care sunt condamnați la moarte în unele cazuri – împotriva opoziției – cu peste 2.500 de membri ai opoziției arestați – împotriva libertății presei –

numai luna aceasta am fost martorii închiderii ziarului *Farhang-e-Ashti* pentru publicarea unei declarații a dlui Mousavi, liderul opoziției – și împotriva minorității kurde.

Iranul rămâne o mare provocare pe agenda europeană și nu doar din cauza amenințării nucleare: comunitatea internațională acționează deja împotriva acestei situații. Provocarea decurge din faptul că Iranul posedă o mare capacitate de a influența practic toate domeniile în care se fac eforturi pentru a găsi o soluție pașnică și diplomatică în Orientul Apropiat și, de asemenea, în Irak și în Afganistan.

Prin acțiunile sale represive, Iranul distruge orice oportunitate de normalizare a relațiilor sale externe, astfel încât să poată fi acceptat de comunitatea națiunilor și să joace un rol constructiv în relațiile internaționale.

Aceasta este situația pe care o doresc socialiștii, dar poate fi obținută doar dacă Iranul își respectă obligațiile internaționale, începând cu Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice. Conform termenilor acestui pact, Iranul trebuie să recunoască partidele politice, sindicatele, organizațiile non-guvernamentale, dreptul la asociere, libertatea de exprimare etc.

Sprijinul și solidaritatea Uniunii Europene, pe care le solicit acum în numele celor care cer mai multe drepturi și pentru cei reprimăți de regim, nu trebuie confundate cu niciun fel de interferență occidentală. În schimb, reprezintă o dorință ca Iranul să respecte cerințele minime necesare pentru a-i permite să negocieze cu restul lumii.

Marco Scurria (PPE). – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, în publicațiile Uniunii Europene și pe site-urile Internet ale UE, spunem adesea că drepturile omului se află în centrul procesului integrării europene și reprezintă elementul cheie al relațiilor sale externe.

Țările care au încheiat acorduri politice sau comerciale cu Uniunea Europeană sunt obligate să respecte aceste drepturi. Baroneasă Ashton, ar trebui să ne întrebăm dacă aceste cerințe mai există în relațiile noastre cu Iranul și dacă într-adevăr se justifică să trimitem o delegație la Teheran fără să convenim un program cu guvernul iranian pe care să-l susțină ambele părți, unul care ne va permite să ascultăm, de asemenea, argumentele și vocile opoziției.

Cu privire la ceea ce putem face, trebuie, totuși, să fim atenți chiar și când discutăm despre sancțiuni, deoarece istoria demonstrează că sancțiunile economice și comerciale au întărit adesea regimurile în loc să le slăbească și că acestea au slăbit, de fapt, cetățenii și, mai ales, pe cei mai săraci dintre ei. Când am ascultat unele persoane din delegație și am auzit mărturii privind drepturile femeilor și minorităților în Iran, aceștia ne-au spus că poate ar fi mai bine să impunem sancțiuni simbolice, cum ar sancțiunile culturale.

În ultimele zile, mulți reprezentanți și intelectuali din toată Europa au scris pentru a solicita UNESCO să nu organizeze Ziua Mondială a Filosofiei în Teheran. Cred că ar putea fi un angajament pe care l-ar putea asuma și acest Parlament, amintindu-ne că Neda Agha Soltan era studentă cu diplomă în filozofie și că acest simbol ar putea uni Parlamentul European în solicitarea adresată către UNESCO de a lua această măsură.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, în ultimele săptămâni, am văzut cum guvernul iranian, sau regimul iranian, comite încălcări grave ale drepturilor omului și a celor mai elementare libertăți democratice.

Deci, pentru Parlament și pentru Europa, problema nu mai este doar cea a relațiilor cu o țară care se gândește la o politică nucleară în afara regulilor acceptate și a elementelor de control specifice care, de regulă, sunt stipulate de comunitatea internațională pentru aceste probleme. Există ceva nou sau ceva vechi devine mai acut, în legătură cu o problemă mult mai îngrijorătoare: drepturile omului.

Sunt convins că Iranul ar putea avea un rol mult mai important în regiunea în care se află. Totuși, cred că acest nou val de încălcări ale drepturilor trebuie să constituie o prioritate pentru noi și pentru Înalțul Reprezentant. Represaliile guvernului nu au subjugat vocile dizidenților democrați. Acum este momentul pentru comunitatea internațională să joace un rol activ și să furnizeze asistență celor care se opun regimului și cred că drepturile lor fundamentale trebuie respectate.

Prin urmare, ar trebui să avem o prezență permanentă acolo. Identificând obiective foarte precise, delegația Parlamentului European se poate deplasa în Iran pentru a da dovadă de solidaritate cu democrații iranieni și desigur nu pentru a susține, chiar și involuntar, represaliile guvernului iranian. Cred că ar trebui să discutăm toate acestea în continuare și să ne atingem scopul.

Monica Luisa Macovei (PPE). – Am decis să utilizez cea mai mare parte a timpului meu pentru această intervenție pentru a menționa numele persoanelor care, conform rapoartelor, sunt deținute în Iran, unele condamnate la moarte, pentru criticarea regimului politic sau pentru apărarea drepturilor civile.

Ali Mehrnia, Parviz Varmazyari, Majid Rezaii, Alireza Nabavi, Ali Massoumi și Shirin Alavi Holi sunt deținuți conform rapoartelor și au primit sentința de condamnare la moarte pentru „Mohareb”, ceea ce înseamnă a fi dușman al lui Dumnezeu.

33 de femei din organizația Mamelor în doliu din Iran, ai căror copii au fost uciși, au dispărut sau au fost arestați în timpul violențelor postelectorale, sunt hărțuite.

Alte activiste și familiile lor sunt arestate: Atefeh Nabavi, Shabnam Madadzadeh, Mahsa Naderi, Fatemeh Ziaee Azad și Nazila Dashti.

Opt activiști din Comisia reporterilor pentru drepturile omului sunt arestați: Saeed Kalanaki, Saeed Jalalifar, Shiva Nazar-Ahari, Kouhyar Goudarzi, Saeed Haeri, Parisa Kakayi și Mehrdad Rahimi. Alți patru s-au ascuns după ce au fost convocați la Ministerul informațiilor: Hesam Misaghi, Saeed Habibi, Navid Khanjani și Sepeher Atefi.

Alte persoane din Asociația Alumni și studenții liberali sunt deținute: Mehrdad Bozorg, Ehsan Dolatshah și Sina Shokohi.

Ceea ce au aceste persoane în comun este că au raportat despre sau și-au exprimat îngrijorările referitoare la situația din Iran.

Ce va face Comisia sau Consiliul pentru eliberarea celor arestați din motive politice? Ce fonduri prevede Comisia pentru ONG-urile pentru apărarea drepturilor omului care lucrează în Iran?

George Sabin Cutaș (S&D). - Personal, cred că există un potențial mare pentru relații strânse pe plan economic, cultural și politic între Iran și Uniunea Europeană. Cu toate acestea, acest potențial nu este exploatat. Relațiile dintre Iran și Uniunea Europeană întâmpină dificultăți majore atunci când sunt atinse subiecte sensibile, precum cele ale programului nuclear iranian sau ale drepturilor omului.

Consider că este necesar ca partea iraniană să răspundă voinței de comunicare exprimată de Uniunea Europeană; refuzul dialogului nu poate decât să limiteze transferul de idei și cunoștințe asupra unor subiecte de interes pentru ambele părți. Țin să amintesc faptul că Uniunea Europeană este primul partener comercial al Iranului și, având în vedere obiectivul Iranului de a se alătura Organizației Mondiale a Comerțului, un parteneriat comercial mai strâns cu Uniunea Europeană ar ajuta Iranul în încercarea de a se conforma standardelor organizației.

Atât timp însă cât partea iraniană nu se va arăta deschisă către cooperare, nu va putea exista un dialog constructiv între Iran și Uniunea Europeană. <BRK>

Salvatore Tatarella (PPE). – (IT) Dle președinte, Baroneasă Ashton, doamnelor și domnilor, dvs., Baroneasă, ați prezentat o imagine dramatică a situației din această țară importantă care are o istorie, o cultură și o civilizație importante.

Dizidența și opoziția sunt reprimare, există restricții foarte grave asupra drepturilor civile, există încălcări ale libertăților, există un program nuclear îngrijorător și există o amenințare la adresa Israelului și a păcii.

Din păcate, nu am înțeles ce inițiative intenționează să lanseze Europa pentru a pune capăt acestei situații, pentru a apăra pacea, libertatea și drepturile civile. Sper ca în concluziile dezbaterii să puteți enumera câteva date și câteva inițiative, unele poziții care vor fi adoptate și poate să răspundeți, de asemenea, la sugestiile propuse de dl Scurria.

Dle președinte, în ceea ce privește Parlamentul, fac parte dintr-o delegație care s-a luptat să obțină permisiunea din partea guvernului iranian pentru a se deplasa în Iran, care, când a trebuit să anuleze deplasarea în semn de protest, nu a fost capabilă să facă acest lucru și care a suferit, de asemenea, dezonoarea de a-i fi interzis dreptul de vizitare a Iranului.

Sunt în favoarea dialogului cu Iranul, dar parlamentul italian și delegația trebuie să-și expună ferm poziția privind apărarea libertății și a drepturilor care sunt amenințate.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Dle președinte, domnule comisar, actuala administrație a Iranului încalcă în mod flagrant drepturile omului și desconsideră drepturile fundamentale ale cetățenilor săi. Cea mai recentă dovadă este uciderea a opt persoane în circumstanțe legate de sărbătoarea Ashura și faptul că cinci membri ai opoziției își așteaptă în prezent sentința capitală.

Actualul regim iranian este cea mai mare amenințare pentru pacea mondială. Este imposibil de conceput ca tot ce poate face comunitatea internațională este asiste de la distanță în timp ce guvernului iranian i s-a permis în liniște să dezvolte un program nuclear militar și să nu ia în considerare punctele de vedere ale Agenției Internaționale pentru Energie Atomică. Conducerea actuală a țării poate să amenințe public cu distrugerea altui stat membru al ONU, Israel. Aceasta sprijină, de asemenea, grupul terorist Hezbollah, care este activ în Liban și în Siria.

Într-un fel, aceste evenimente aduc aminte de momente din urmă cu 60 de ani. Nu trebuie să ne gândim ce am fi făcut diferit pentru a putea preveni ura. În prezent, totuși, dacă acționăm eficient, putem împiedica să se întâmple același lucru.

Trebuie să începem să impunem sancțiuni economice împotriva administrației iraniene cât mai curând posibil. Aceasta fiind situația, ar fi mai bine ca delegația UE să nu se deplaseze în Iran, deoarece vizita ar fi exploatată de Mollahi în scop propagandistic. Să ne amintim: problema în acest caz nu este atât de mare din cauză că există atât de mult rău – ci mai curând din cauză că binele este ținut sub tăcere.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Dle președinte, sfârșitul anului trecut a cunoscut cele mai mari proteste ale opoziției din Iran de la demonstrațiile care au urmat alegerilor prezidențiale din iunie, când președintele în exercițiu a fost anunțat învingător. În confruntările cu forțele de securitate, au decedat opt persoane, sute au fost rănite și sute au fost arestate. Studenții care sprijină opoziția au fost atacați în campusul universitar, ceea ce a determinat o reacție din partea a 88 de profesori ai universității sub forma unui apel la Ayatollahul Ali Khamenei pentru a opri utilizarea forței împotriva demonstranților.

Situația din Iran cauzează o neliniște profundă care se manifestă și la nivel internațional. Impunerea de sancțiuni împotriva guvernului de la Teheran este analizată de germani, al căror cancelar, dna Merkel, a declarat că Iranul nu a răspuns la propunerea occidentului de cooperare în vederea încheierii programului său nuclear. Primul ministru israelian a făcut apel, de asemenea, pentru introducerea de sancțiuni internaționale severe împotriva Iranului. În opinia sa, un regim care-și tiranizează propriul popor poate deveni curând o amenințare pentru întreaga lume.

Deși respectăm suveranitatea Iranului, trebuie să evidențiem puternic responsabilitatea care revine autorităților țării de a respecta drepturile omului, politice și cetățenești și ar trebui să subliniem, de asemenea, faptul că în exercitarea dreptului său pentru a dezvolta propriul program nuclear, Iranul nu trebuie să constituie o amenințare la securitatea internațională. Răbdarea de care dă dovadă comunitatea internațională în organizarea dialogului cu Teheranul se apropie de sfârșit. Lumea nu trebuie să fie ținută ostatică de politica agresivă și provocatoare a actualei conduceri politice din Iran. Președinția spaniolă și șeful diplomației, dna Ashton, ar trebui să inițieze discuții asupra acestui subiect cu Rusia, pentru a include Moscova într-o politică comună de presiune asupra Iranului.

Arnaud Danjean (PPE). – (FR) Dle președinte, dna Ashton, evenimentele din ziua Ashura și reprimarea sângeroasă a demonstrațiilor recente din Iran au demonstrat că a fost o greșeală totală să se facă o distincție foarte artificială între înăsprirea regimului pe plan intern și politica inflexibilă pe care o urmează pe plan extern, în special, în ce privește problema nucleară iraniană.

Prin urmare, perspectiva sancțiunilor suplimentare pare inevitabilă sau chiar de dorit. Aș dori să cunosc exact punctul dvs. de vedere privind calendarul și natura sancțiunilor posibile, astfel încât să putem face o legătură clară între evenimentele interne din Iran și problema nucleară.

Potito Salatto (PPE). – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, nu doresc să enumăr în continuare motivele pentru dezaprobarea noastră față de guvernul iranian.

Deoarece nu a fost menționată aici, voi sublinia doar una dintre încălcările grave ale drepturilor civile, care are legătură cu tinerii. Guvernul iranian, deși a semnat Convenția ONU privind drepturile copilului, aplică în continuare pedeapsa capitală în cazul minorilor.

După această dezbatere, aș dori, în primul rând, Baroneasă Ashton, să-mi asum sarcina de a expune o abordare comună pentru Europa ca întreg și Parlamentul European în general privind evenimentele din Iran și, în al

doilea rând, ca delegația interparlamentară pentru relații cu Iranul să observe că trebuie să-și schimbe atitudinea.

Eu, împreună cu prietenii mei, dl Scurria și dl Tatarella, am protestat față de delegație: într-o declarație oficială, aceasta a precizat că dorea să viziteze Iranul în orice caz, deși făcuse o cerere categorică de a avea oportunitatea să se întâlnească și să discute cu opoziția. De acum încolo, aș dori ca delegația să schimbe registrul și să susțină relațiile de asistență, sprijin și dezbateri cu reprezentanții din exil ai opoziției, în special cu dna Myriam Rajavi, care personifică această situație. Este ceea ce ar trebui să facă Uniunea Europeană, în loc să impună sancțiuni.

Tunne Kelam (PPE). – Dle președinte, trebuie să spun dnei Ashton că speranțele noastre de a convinge regimul iranian de preocupările noastre vor fi, din păcate, în zadar.

De fapt, avem de-a face cu o dictatură a trecutului și acum este necesar să ne concentrăm pe posibilitatea unei schimbări. Regimul se destramă și cetățenii iranieni au demonstrat în mod curajos, începând cu iunie anul trecut, că nu au încredere în și nu sprijină această dictatură nesinceră și agresivă. De ce ar trebui să facem în continuare acest lucru?

Trebuie să sprijinim în mod serios societatea civilă și opoziția democratică, inclusiv Consiliul rezistenței naționale, care este singura organizație care a exprimat un program democratic foarte clar pentru un Iran fără arme nucleare.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Dle președinte, ziarul german, *Süddeutsche Zeitung*, a raportat astăzi că ieri, luni, procuratura generală din Teheran a pronunțat pedeapsa capitală pentru cinci reprezentanți ai opoziției. Conform Amnesty International, acești cinci reprezentanți ai opoziției sunt Ali Mehrnia de 17 ani, Parviz Varmazyari de 54 de ani, plus Majid Rezaii, Alireza Mabavi și Ali Massoumi. Dacă un regim precum cel de la Teheran, care nu este doar anacronic, ci adoptă și măsuri severe de reprimare a propriilor cetățeni prin pedeapsa capitală, lapidări și alte metode și noi, Uniunea Europeană, nu luăm măsurile necesare, ne facem vinovați, în primul rând, față de cei care ar construi o societate rezonabilă acolo, față de copii care cresc în condiții complet diferite față de cele pe care noi – de acord cu colegul deputat care nu mai este, din păcate, prezent – le-am dori pentru o societate viitoare. Aș dori să aud aici declarații ferme și clare de la Înaltul Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate și nu aș dori doar să solicităm sancțiuni împotriva Iranului, ci și să implementăm astfel de sancțiuni.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – Dle președinte, cred că este clar pentru noi toți că regimul iranian este un regim dictatorial și criminal. Întrebarea este: cum abordăm această situație?

Aș dori să afirm foarte clar că susțin delegația din acest Parlament care s-ar fi deplasat în Iran. Delegația s-ar fi întâlnit, pentru o zi întreagă, cu membri ai opoziției și cu dizidenți. Aceasta le-ar fi dat putere. Ei și-au dorit acest lucru. Prin urmare, îmi pare foarte rău că această vizită a delegației nu a putut avea loc.

Am o întrebare foarte concretă pentru dvs., Baroneasă Ashton. Mai mulți deputați au vorbit despre sancțiuni. Din experiența ca deputat al parlamentului național, care a discutat cu mulți oameni, o perioadă îndelungată, sunt cu adevărat în favoarea sancțiunilor inteligente – orientate, de exemplu, către membri specifici ai Gărzii Revoluționare, incluzându-i pe o listă de interdicție pentru vizite, sau către alte persoane specifice.

Sunt ferm împotriva impunerii de sancțiuni asupra întregii țări, deoarece aceasta ar întări probabil guvernul, deoarece sărăcia ar crește – nu ar avea acces, de exemplu, la petrol – și ar ajuta la susținerea regimului în loc să-l slăbească.

Struan Stevenson (ECR). – Dle președinte, sunt de acord cu Tunne Kelam și cu dl Alvaro. Ziua dialogului și a compromisului cu Iranul a trecut demult.

Oamenii mor pe străzi aproape în fiecare zi în proteste împotriva acestui regim fascist. De curând, după cum ați auzit, un tribunal arbitrar din Teheran a pronunțat pedeapsa capitală împotriva a cinci protestatari arestați în revoltele desfășurate în timpul sărbătorii Ashura din 27 decembrie.

Destul! Gata cu negocierile; gata cu reconcilierea. Trebuie să adoptăm sancțiuni dure. Este singurul mod în care vom demonstra simplilor cetățenilor iranieni că le susținem protestele.

Niki Tzavela (EFD). – (EL) Baroneasă Ashton, am observat cu satisfacție atitudinea dvs echilibrată, determinată de respectul pentru o țară cu istoria și gloria Iranului. Iranul este un caz special și sunt încântată că aplicați

abordarea diplomatică cunoscută ca „putere inteligentă”, adică sancțiuni pe de o parte și dialog de cealaltă parte. Vă recomand să continuați acest dialog.

De obicei, țările care condamnă sunt foarte îndepărtate de cultura și mentalitatea unor țări precum Iranul, Irakul și Afganistanul. Vă sugerez să extindeți grupul pe care l-ați creat pentru a continua dialogul deschis cu Iranul prin adăugarea țărilor care au, în mod tradițional, relații bune cu Iranul, precum țara mea, Grecia, în special acum când este la putere guvernul socialist. Regiunea nu va putea rezista la alt război. Transmit aici neliniștea, nu doar a Israelului, ci și a Emiratelor, cu privire la programul nuclear iranian. Continuați dialogul și cred că vom avea rezultate.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Trei întrebări scurte. În primul rând, principalul cercetător iranian din domeniul nuclear a fost ucis recent într-un atac terorist brutal. Care este punctul de vedere al Uniunii Europene cu privire la acest caz? În mod ciudat, nu a existat nicio mențiune referitoare la acest caz astăzi. Regret foarte mult acest fapt. În al doilea rând, de ce este potențialul nuclear iranian o problemă mai mare, un pericol mai mare la adresa păcii decât, să spunem, cel al Israelului? De ce nu este Uniunea Europeană preocupată și de acesta? În al treilea rând, în 2006, guvernul liberal socialist al Ungariei de la acea dată a ordonat deschiderea focului asupra mulțimii de demonstranți pașnici. 14 persoane au suferit răni la ochi, printre altele. Multe dintre acestea și-au pierdut vederea. În ciuda solicitărilor noastre repetate, Uniunea Europeană a refuzat atunci și refuză în continuare să se ocupe de acest subiect. Care este diferența? În mod similar, aceasta nu se ocupă de sutele de prizonieri politici care au fost deținuți în Ungaria. Chiar și astăzi, sunt zeci de prizonieri politici aflați în închisorile din Ungaria. Vă mulțumesc foarte mult și aștept cu interes răspunsul.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Dle președinte, dnă Ashton, decesul și dispariția trupului neînsuflețit al lui Seyed Ali Mousavi, nepotul liderului opoziției iraniene, este unul dintre numeroasele exemple tragice care demonstrează situația precară în care se află Republica Islamică Iran.

Legitimitatea regimului iranian care a urmat alegerilor foarte suspecte din iunie anul trecut este cel puțin contestabilă. Astfel, sarcina noastră este să sprijinim societatea civilă iraniană cât mai mult posibil în mișcarea ei de rezistență. Dnă Ashton, puteți conta pe sprijinul total pe care Parlamentul vi-l va oferi pentru a respinge acest tip de comportament.

Doresc să subliniez că prin negarea în continuare a rolului opoziției, regimul iranian nu va reuși să ne convingă de dorința sa de a lucra pentru binele poporului iranian. Dreptul la existență al opoziției și dreptul la competiție liberă între partide, permițând reprezentarea pluralității de opinii din societatea Iraniană, sunt semne pozitive pe care le așteptăm de mult timp. Totuși, suntem departe de a observa acest lucru în Iran.

Cu siguranță, în prezent, mulți cred că depinde complet de regimul iranian să ia în considerare apelurile demonstranților și dorințele comunității internaționale pentru a realiza o tranziție democratică. Europa trebuie să fie mărturia principală pentru ceea ce înseamnă statul de drept.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Dle președinte, dnă Ashton, Iranul este o țară importantă, care afectează stabilizarea păcii în lume și parțial în Orientul Mijlociu. Bineînțeles, este incontestabil că trebuie să apărăm drepturile omului și să ne exprimăm în mod ferm îngrijorarea referitoare la încălcările drepturilor opoziției care au loc de mai multe luni. Totuși, doresc să afirm că Uniunea Europeană ar trebui, în primul rând, să implementeze în mod activ un program antinuclear, deoarece Iranul cu o armă nucleară ar fi o amenințare uriașă pentru o mare parte a Orientului Mijlociu.

În plus, știm că instigarea la revoluție în Yemen și sprijinul pentru Hamas în Fâșia Gaza și pentru Al-Qaeda în Afganistan reprezintă, de asemenea, justificarea unei părți a politicii iraniene. În acest context, este esențial să avem un echilibru și cred că rolul Arabiei Saudite este, de asemenea, foarte important. Cred că ar trebui să vedem un dialog foarte activ și un angajament în acest sens din partea dnei Ashton.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Dle președinte, în acest context, ca de obicei, aș dori să subliniez că aici, în Europa, noi recunoaștem doar responsabilitatea individuală și respingem suspiciunea globală din principiu. Sunt sigur că Baroneasa Ashton, ca cetățean britanic, poate agreea foarte mult ideea vizării părților vinovate în situații precum aceasta printr-o blocadă, și nu asupra unui întreg popor, care s-a trezit în această situație mai mult sau mai puțin nevinovat. Ar trebui să avem ca scop negocierile. Întrebarea mea este următoarea. Vedeți contacte posibile pentru dialog în Iran, cu care putem lua legătura pentru a avea o discuție serioasă și obiectivă sub o formă politică adecvată?

Andrew Henry William Brons (NI). – Nu susțin regimul Ayatollahilor din Iran sau atitudinile antidemocratice ale acestuia. Dar aș dori să afirm două lucruri: unul este că există o reprimare a libertății de

exprimare pașnică chiar și în Europa și chiar printre membri UE: În plus, activitățile și evenimentele din Iran sunt utilizate în mod cinic de către Statele Unite și de aliații săi pentru a instiga la o mișcare pentru război împotriva Iranului și cred că răspunsul ar fi complet disproporționat.

Catherine Ashton, *Înalt Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate/vicepreședintă a Comisiei*. – Dle președinte, cred că a fost o dezbatere extrem de importantă și oportună, în primul rând, deoarece am reiterat angajamentul pe care Uniunea Europeană și-l asumă față de importanța valorilor drepturilor omului.

Și, într-adevăr, în dialogul nostru cu Iranul, nu solicităm nimic mai mult decât să respecte acordurile internaționale pe care le-a semnat de bunăvoie și în mod voluntar și aceasta este o parte fundamentală a modului în care trebuie să abordăm aceste chestiuni și deputații au subliniat, atât prin numirea persoanelor, cât și prin descrierea evenimentelor din Iran, problemele care constituie cea mai mare preocupare pentru noi.

De asemenea, deputații au prezentat ideea că în cele din urmă, după cum ați spus, dle Gualtieri, dialogul trebuie să fie inevitabil. Este foarte important să oferim în continuare abordarea care spune „dialog semnificativ”. Dar fac acest lucru recunoscând că predecesorul meu, Javier Solana, a consacrat șase ani dialogului, șase ani oferindu-se să continue această dezbatere; deci, dialog, dar nu ca o scuză pentru lipsa de acțiune din partea Iranului, ci ca un mijloc de a ne asigura că dezvoltăm puterea acestei relații și că obținem ceea ce credem că este important.

Și, ca parte a acestuia, în cadrul negocierilor privind calitatea de membru al Organizației Mondiale a Comerțului, care demult nu au mai dus la niciun rezultat, am putea găsi tipul de dezbatere, discuție și sprijin care să permită regimului să înregistreze un progres.

Mulți deputați au discutat despre importanța sancțiunilor, dar cred că în special – sancțiunile inteligente: importanța esențială ca toți să ne asigurăm, pe măsură ce începem să ne gândim la ce va urma și, dacă o facem și în timp ce o facem, să analizăm posibilitatea de sancțiuni, să facem acest lucru recunoscând că acestea trebuie să fie concentrate și țintite specific pentru obține ceea ce dorim și că nimeni din acest Parlament nu dorește să vadă suferind oamenii simpli din Iran ca o consecință a sancțiunilor.

Acest lucru face dezbaterea foarte importantă, dar necesită, de asemenea, să investim energie și timp. Înălții oficiali E3+3 s-au întrunit la New York sâmbătă și am reușit să avem un dialog, inclusiv, bineînțeles, cu Rusia, asupra acestei probleme.

Fără îndoială că, după cum am menționat, deși dorim să obținem progrese în relația semnificativă cu Iranul prin dialog, în cele din urmă, dacă Iranul respinge această opțiune, atunci, conform politicii pe două niveluri pe care am adoptat-o, se pune problema sancțiunilor și, într-adevăr, ca o consecință a întrunirii respective, analiza următoarelor măsuri adecvate a început deja.

Și acest subiect va fi discutat în cadrul Consiliului Afaceri Externe de luni și este unul dintre motivele pentru care am dorit foarte mult să aud opiniile onorabililor deputați în timp ce mă pregătesc, de asemenea, pentru aceste discuții.

În ceea ce privește delegația care vizitează țara, dnă Lochbihler, sunteți într-adevăr președinta delegației. Este foarte important că aceasta nu a fost încă anulată oficial. Cred că este important să analizăm dacă trebuie sau nu să efectuăm această vizită. Sper că întrunirea va avea loc în curând, din nou, în spiritul încercării de a menține dialogul deschis.

Ca un rezultat specific al acțiunii acestui Parlament, Euronews își va începe emisiile în limba persană la mijlocul anului 2010. Acest lucru este important, de asemenea, în ceea ce privește comunicarea și examinarea modului în care utilizăm comunicarea și tehnologia în mod eficient.

Este dificil să ne gândim la blocarea accesului dacă, în același timp, blocăm accesul la informațiile pe care oamenii doresc să le obțină și cred că trebuie să acordăm atenție acestui lucru.

În ceea ce privește examinarea acțiunilor noastre viitoare, onorabilii deputați au specificat clar ce doresc să analizăm. După cum am afirmat, E3+3 analizează deja aceste opțiuni. Avem Consiliul Afaceri Externe. Am indicat că în cadrul acestei politici pe două niveluri dorim să examinăm sancțiunile inteligente. Am afirmat în mod clar și voi continua să afirm că sunt deschisă și pregătită să port negocieri – și am descris în precizările din deschidere potențialul acestei țări minunate – dar facem acest lucru știind foarte bine că nu putem continua să utilizăm dialogul ca un mod de a împiedica acțiunea.

Trebuie să închei afirmând că am fost foarte surprinsă de fraza pe care președintele Obama a utilizat-o în discursul de la recepția de decernare a Premiului Nobel în care a precizat că, atunci când analizăm valoarea continuării colaborării, „colaborarea cu regimurile represive este lipsită de puritatea satisfăcătoare a indignării. Dar [...] niciun regim represiv nu poate porni pe un drum nou dacă nu are opțiunea unei uși deschise.”

Ușa este deschisă pentru acest dialog semnificativ pentru a înregistra progrese dar, spunând acest lucru, sunt absolut hotărâtă să recunosc politica pe două niveluri pe care predecesorii mei au elaborat-o și să o aplic dacă este necesar.

Președintele. – Dragi colegi, aceste discuții au durat de la ora 15 la ora 20, adică cinci ore. Sugerez să luăm o pauză de cinci minute pentru ca Înalțul Reprezentant și toți cei prezenți în sala de ședințe și care vor continua în sala de ședințe să se odihnească și să reluăm la 17.35: peste cinci minute.

Geoffrey Van Orden (ECR). – Dle președinte, înainte de pauză, aș dori doar să fac o precizare. Baroneasă Ashton, ați vorbit despre delegația pentru Iran. Delegația trebuia să plece în Iran pe 8 ianuarie, dar vizita respectivei delegații a fost anulată. De fapt, aceasta a fost anulată de autoritățile iraniene.

Mulți dintre noi au solicitat insistent anularea vizitei delegației mai devreme – deși, de fapt, președinta delegației nu ne-a acordat atenție – ținând cont de testarea rachetelor cu rază lungă de acțiune, a deschiderii focului asupra demonstrațiilor și a tuturor celorlalte tulburări care au avut loc pe perioada Crăciunului. Ca precizare, prin urmare, vizita delegației respective a fost anulată și această acțiune ar fi trebuit să aibă loc, de fapt, mai devreme în Parlament pentru a o anula.

Președintele. – Nu știam că există o procedură specială pentru precizări. Dle Van Orden. V-am permis să continuați, dar pentru a nu fi părtinitor cu nimeni, acesta nu a fost o solicitare de respectare a Regulamentul de procedură.

Dezbaterile au fost închise.

Votul va avea loc în cadrul perioadei I de sesiune din februarie, de la Strasbourg.

(Ședința a fost suspendată la ora 17.30 și reluată la ora 17.35)

PREZIDEAZĂ: DNA ANGELILLI

Vicepreședintă

6. Situația din Yemen (dezbateri)

Președinta. – Ședința se reia.

Următorul punct pe ordinea de zi este declarația Înalțului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate/vicepreședintelui Comisiei cu privire la situația din Yemen.

Catherine Ashton, Înalț Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate/vicepreședintă a Comisiei. – Doamnă președintă, cunoaștem motivul pentru care Yemen se află pe ordinea noastră de zi. Urmele autorului tentativei de atentat cu bombă de la bordul avionului cu destinația Detroit ne-au purtat din Statele Unite în Europa, în Africa și Yemen. Astfel, ni s-a reamintit încă o dată că propria noastră securitate se află în pericol dacă nu ajutăm țări precum Yemen, care se confruntă cu numeroase dificultăți în același timp.

Terorismul constituie obiectivul imediat, însă este doar una dintr-o serie de provocări interconectate. Partea de nord este afectată de instabilitate, alimentată de conflictul armat cu rebelii Houthi. Există un conflict pe tema drepturilor asupra pământului și a apei și vechi tensiuni cu regiunea de sud, care s-a simțit marginalizată de la unificarea din 1991. Până în prezent, guvernul a reușit să mențină stabilitatea generală însă, întrucât veniturile petroliere au scăzut, statul are dificultăți în a menține controlul asupra unor părți ale teritoriului național.

La acestea, se pot adăuga pirateria din Golful Aden, contrabanda, migrația și traficul de persoane din Cornul Africii, iar acum, o intensificare a terorismului jihadist. În Yemen, există o creștere substanțială a populației și o populație tânără din ce în ce mai nemulțumită. Încă nu s-a reușit atingerea unui consens politic intern cuprinzător cu privire la direcția care trebuie adoptată.

În această situație, un lucru este clar: nimeni nu își poate permite existența unei zone de cvasi-anarhie care se întinde din Cornul Africii până în Afganistan. Noi înșine am avea de plătit.

În ultimele 18 luni, Uniunea Europeană a plasat Yemenul în centrul strategiei sale privind combaterea terorismului și al abordării cuprinzătoare privind construcția și dezvoltarea statală. Consiliul a adoptat concluzii detaliate cu privire la Yemen în luna octombrie. În prezent, încercăm să raliem toți actorii noștri cheie în jurul acestei strategii. Prin urmare, inițiativa Regatului Unit de a organiza săptămâna viitoare o întâlnire la nivel înalt cu Yemenul pe tema Yemenului este cât se poate de oportună.

Un punct-cheie al întâlnirii va fi securitatea. În prezent se lucrează la pregătirea unui pachet substanțial pentru a sprijini eforturile guvernelor în următoarele domenii: formare și echipament pentru organele de aplicare a legii, un cadru juridic și un sistem de justiție penală mai bune, activitatea de combatere a radicalizării și de prevenire a conflictelor. Acest pachet se va adăuga la cele 11 milioane de euro alocate în ultimii doi ani în cadrul programului de dezvoltare al Comisiei și destinate formării poliției și sistemului de justiție pentru minori.

Stabilirea organizației Al-Qaeda în Yemen este simptomul unor probleme mai adânci. Legătura dintre dificultățile economice, politice, sociale și de securitate este esențială. De aceea avem nevoie de o abordare cuprinzătoare. De asemenea, este indispensabil ca statul yemenit să își dezvolte capacitatea de a răspunde nevoilor cetățenilor din întreaga țară. UE va propune creșterea cu o treime a fondurilor pentru dezvoltare prevăzute pentru perioada 2011-13. ECHO va continua să acorde ajutor umanitar în 2010. Noi semnalăm în permanență guvernului problemele legate de accesul la numeroasele persoane strămutate.

Cu toate acestea, niciun ajutor nu poate înlocui angajamentul și acțiunile guvernului însuși. Angajamentul declarat al președintelui Saleh privind încurajarea dialogului național în rândul tuturor actorilor implicați poate contribui la clădirea unui nou consens la nivel național, cu condiția ca toți actorii să fie incluși și interesele lor să fie luate în considerare. Comunitatea internațională ar trebui să acorde un sprijin susținut acestui dialog. Este singura soluție durabilă.

Nu în ultimul rând, actorii regionali-cheie trebuie să se implice în efortul comun de a colabora cu Yemen – principalul actor din regiune fiind Arabia Saudită. Întâlnirea de la Londra oferă o ocazie neprețuită de a include Arabia Saudită, Statele Unite și alte state într-un dialog internațional semnificativ cu și despre Yemen. Aștept cu nerăbdare dezbaterile.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, în numele Grupului PPE. – (ES) După atentatul de proporții pe care talibanii l-au comis ieri în Afganistan, unde, să nu uităm, avem 100 000 de trupe care luptă pentru libertate, și după atacul terorist eșuat de la Detroit din ziua de Crăciun, consider, doamnă baroneasă, că este cazul să ne întrebăm dacă terorismul este mai puternic acum decât atunci când s-a comis atentatul la adresa libertății prin distrugerea barbară a turnurilor gemene de la New York.

Tocmai am avut o dezbatere pe tema Iranului și putem observa ce se petrece în Afganistan, în Pakistan, în Orientul Mijlociu, în Somalia și chiar în inima propriului nostru continent prin atacurile de la Madrid și de la Londra. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem – pentru că trebuie să încercăm cu toții să tragem niște concluzii din aceste evenimente – este dacă procedăm bine.

Este adevărat că există un nou factor, doamnă președintă, și anume acela că acum avem armate fără inamici vizibili și inamici care nu au armate. Însă președintele Obama a luat măsuri rapide în urma atentatului eșuat de la Detroit, iar generalul Petraeus a efectuat a treia sa vizită în Yemen într-un interval de timp foarte scurt. Putem observa că Statele Unite au mobilizat un pachet de ajutor economic substanțial și au pus la punct o politică ce dă rezultate.

Tocmai ne-ați vorbit, doamnă baroneasă Ashton, despre măsurile concrete pe care Uniunea Europeană intenționează să le pună în aplicare și ați menționat niște sume care se adaugă la cele 11 milioane de euro. Suma cheltuită de Statele Unite a crescut de la 67 milioane USD în 2009 la 167 milioane USD în 2010.

Din acest motiv, doamnă baroneasă Ashton, întrebarea mea este următoarea: considerați că, atunci când avem a face cu terorismul, noțiunile de politică externă, securitate, apărare, cooperare și ajutor pentru dezvoltare, comerț – și așa include chiar și cultura sau civilizația – toate se îmbină și că trebuie să realizăm că, atunci când ne confruntăm cu pericole și amenințări care ne afectează pe toți în mod egal, reacția ar trebui, de asemenea, să fie partajată de noi toți în mod egal?

Ați vorbit despre coordonarea cu Statele Unite. Ne-ați putea spune în ce termeni se derulează această cooperare, care este atât de importantă și de necesară?

David-Maria Sassoli, în numele Grupului S&D. – (IT) Doamnă președintă, doamnă Înalt Reprezentant, doamnelor și domnilor, grupul nostru este foarte îngrijorat cu privire la situația din Yemen, deoarece acolo există o amenințare mondială: încercarea eșuată de a arunca în aer un avion al Statelor Unite, amenințarea la adresa ambasadelor străine și intensificarea atacurilor Al-Qaeda, cel mai recent având loc în Afganistan, trebuie luate foarte în serios.

Din nefericire, situația internă a Yemenului nu este una favorabilă și trebuie să reținem faptul că aceasta este una dintre cele mai sărace țări din lume, confruntându-se cu o mare lipsă de apă, cu un șomaj ridicat și având o economie care depinde în mare măsură de veniturile din petrol și gaze, care se estimează că vor fi epuizate în următorii 10 ani.

Prin urmare, consider esențială intervenția Uniunii Europene sub forma unei colaborări strânse între Comisia Europeană, în ceea ce privește ajutorul umanitar și dezvoltarea, și Înaltul Reprezentant pentru afaceri externe, în ceea ce privește securitatea comună, colaborarea cu forțele de poliție și autoritățile de control al frontierelor.

Trebuie, de asemenea, să menționez preocuparea noastră cu privire la măsurile represive luate împotriva opoziției politice din această țară, a jurnaliștilor și a apărătorilor drepturilor omului, despre care organizațiile umanitare care activează în Yemen vorbesc de multă vreme. Doamnă baroneasă Ashton, consider, așadar, că este prioritar să asigurăm accesul organizațiilor umanitare pe teritoriul Yemenului și desfășurarea activității acestora în condiții de securitate deplină.

De asemenea, sper într-un efort al Uniunii Europene pentru a asigura că Yemenul își respectă angajamentele luate în 2006 la conferința internațională a donatorilor, și anume: intensificarea procesului de reformă politică și economică, dezvoltarea democrației și creșterea condițiilor de trai ale populației.

De la atacurile din 11 septembrie, ne-am dat seama că asigurarea securității zonelor de risc depinde de cât de mult suntem dispuși să mizăm pe condițiile mai bune de trai. Doamnă baroneasă Ashton, democrația începe de aici, de la capacitatea de a elimina prăpastia care separă țările bogate de țările cele mai sărace.

Holger Krahmer, în numele Grupului ALDE. – (DE) Doamnă președintă, mi se pare un pic simptomatic pentru UE în general, dar și pentru Parlament în special, că purtăm dezbateri în mod automat cu privire la unele situații din anumite țări care nu sunt deloc o noutate. Din nefericire, se întâmplă foarte des ca evenimente subite să ne facă să lansăm aici în Parlament valuri de solicitări politice care uneori mi se par cam dubioase. Consider că nu creăm o impresie bună dacă un atac cu bombă eșuat asupra unui avion ne determină să purtăm doar o dezbatere generală cu privire la Yemen. Ar trebui să afirmăm clar că ar fi indicat să luăm în considerare o strategie privind modul de abordare a acestei situații.

De asemenea, cred că situația din Yemen necesită o analiză precisă, axată în special pe faptul că vorbim de un stat eșuat în care există regiuni întinse pe care guvernul nu le are sub control. Ar trebui să analizăm noi înșine care sunt riscurile pe care acest lucru le implică pentru Europa. Riscurile par să fie determinate de faptul că aici sunt antrenați teroriști și par să fie legate și de coasta yemenită, unde este clar că au loc acțiuni de piraterie. Noi – și eventual și doamna baroneasă Ashton – trebuie să luăm în calcul ceea ce putem face pentru a combate aceste riscuri. Din punctul meu de vedere, principala întrebare ar putea fi: cum putem sprijini guvernul yemenit pentru a recăpăta controlul asupra țării și, astfel, a ține în frâu aceste riscuri? Desigur, trebuie să fie purtate și toate celelalte dezbateri privind construcția pe termen lung a țării, însă nu cred că are sens sau că vom fi luați în serios dacă, în acest moment în Parlament, avansăm un catalog de cereri cu privire la toate chestiunile politice – de la libertatea mass-media la drepturile femeilor. În acest mod nu ne vom atinge scopul în Yemen, astfel că, în schimb, ar trebui să luăm în calcul ce ajutor concret putem oferi în actuala situație pentru a rezolva o problemă urgentă.

Franziska Katharina Brantner, în numele Grupului Verts/ALE. – Voi continua cele afirmate de antevorbitorul meu. Cu siguranță, criza din Yemen nu este nouă: starea de lucruri se deteriorează de câteva decenii, iar agravarea situației politice a fost clar precizată în revizuirea intermediară a Comisiei.

Consider că trebuie să ne concentrăm asupra contextului politic: vechiul conflict din regiunea nordică dintre guvern și rebelii Houthi, tulburările din sud, pe care le-ați menționat – iar acum, conflictul din nord se extinde în regiune, implicând Arabia Saudită și Iranul.

Prin urmare, întrebarea este: ce trebuie să facem în mod concret? Tocmai am auzit lansarea unor solicitări ca, prin Instrumentul de stabilitate, să se organizeze o misiune în cadrul politicii de securitate și de apărare comune (PSAC) pentru a finanța formarea mai multor persoane, însă consider că această abordare nu este suficientă – cel puțin, nu este un răspuns de criză, dacă nu acceptăm conceptul de criză permanentă.

Cred că ar trebui să susținem o mai mare implicare a Consiliului de Cooperare al Golfului în Yemen, nu doar a Arabiei Saudite. Această organizație trebuie să reunească diferitele partide yemenite, guvernul, opoziția, separatiștii din sud, rebelii Houthi și actorii regionali într-un proces de pace și cred că acest demers ar trebui să fie sprijinit și finanțat de Instrumentul de stabilitate, de exemplu; aceasta cred că ar trebui să fie menirea Instrumentului de stabilitate.

Cred că ar fi inutil să organizăm o nouă misiune PSAC și o nouă sesiune de formare în cadrul Instrumentului de stabilitate fără a avea un proces politic care să fie orientat către un rezultat. Vă îndemn să utilizați Instrumentul de stabilitate mai mult ca pe un instrument politic de alertă rapidă pentru a determina avansarea procesului politic și pentru a sprijini și a finanța acest proces. Din punctul meu de vedere, acesta ar fi un lucru care ar merita osteneala.

Aș dori să adaug încă un lucru: dumneavoastră ați adus în discuție egalitatea de gen, menționată deja, și cred că ar trebui să facem investiții masive în acest domeniu. Creșterea populației reprezintă una dintre principalele îngrijorări ale țărilor respective și, după cum știm cu toții, nu vom rezolva această problemă până ce nu va exista planificarea familială, ceea ce înseamnă garantarea drepturilor femeilor.

Știu că nu veți insista pentru principalele drepturi ale femeilor, însă cred că egalitatea de gen și, în special, planificarea familială sunt indispensabile dacă analizăm acum ce trebuie făcut pentru a ajuta societatea yemenită.

Adam Bielan, în numele Grupului ECR. – (PL) Doamnă președintă, privirile întregii lumi s-au fost îndreptat recent asupra Yemenului, după ce activiștii Al-Qaeda au revendicat ceea ce, din fericire, a fost o tentativă eșuată de a arunca în aer un avion de linie american în ziua de Crăciun. Cu toate acestea, știm cu toții de mult timp că starea de securitate din ce în ce mai precară din această țară permite grupărilor teroriste să se refugieze aici pentru a putea planifica și organiza alte operațiuni. Terorismul s-a extins în regiune cu mulți ani înainte de 11 septembrie, o zi pe care ne-o amintim cu toții. Trebuie doar să ne aducem aminte de atacul Al-Qaeda asupra navei de război americane USS Cole de la 12 octombrie 2000.

Yemen este o țară extrem de importantă, în special datorită poziției sale geografice. Nu trebuie uitat că 3,5 milioane de barili de petrol brut, ceea ce înseamnă 4% din producția mondială, sunt transportate în fiecare zi prin Strâmtoarea Bab-el-Mandeb, cu o lățime de 26,5 kilometri, dintre Yemen și Djibouti. În același timp, este o țară cu o situație internă foarte complicată. În afară de Al-Qaeda, care se dezvoltă nestingherită în această țară, există o serioasă rebeliune șiiită în Provincia Saada din nordul țării și un val de violențe stărnite de mișcările separatiste din sud. Dacă la acestea adăugăm efectele negative ale crizei alimentare mondiale de acum doi ani, recenta criză financiară, rezervele tot mai reduse de petrol brut ale țării, care generează trei sferturi din veniturile sale și, în sfârșit, o lipsă din ce în ce mai acută a apei, avem imaginea unei țări ingenucheate, fiind ținta ideală pentru Al-Qaeda, care, având în vedere problemele sale din Afganistan, se află în căutarea unei noi baze.

Prin urmare, în afară de acțiunile militare, care, într-o formă sau alta, ar părea inevitabile, dată fiind pasivitatea și neputința autorităților locale, comunitatea internațională, inclusiv Uniunea Europeană – iar aici fac apel la doamna Ashton – trebuie în primul rând să fie activă în procesul de reconstrucție a instituțiilor de stat.

Sabine Lösing, în numele Grupului GUE/NGL. – (DE) Doamnă președintă, mass-media mobilizează deja mulțimea pentru un al treilea front în războiul împotriva terorismului. Totuși, în acest moment, opțiunile strategice ale SUA și ale statelor membre UE în Yemen și în regiunea Cornului Africii nu sunt cu adevărat deschise. De fapt, elitele conducătoare aflate în jurul președintelui Saleh discriminează cu brutalitate și recurg la acțiuni de reprimare a populației șiiite din nordul țării și duc un război împotriva mișcării separatiste din sud, în regiunea fostei Republici Democratice Populare Yemen, ceea ce provoacă multă suferință populației de acolo. Nu există nicio legătură reală și demonstrabilă între populația șiiită și Al-Qaeda, iar această idee servește astfel doar guvernului corupt și *de facto* autocrat, jucând rolul unui paravan în spatele căruia să poată fi obținut un ajutor militar masiv.

Sprijinirea acestui guvern pentru sporirea numărului de forțe de securitate ar trebui evitată – acest lucru nu face decât să toarne gaz pe foc. Orice ajutor oferit trebuie să fie în folosul tuturor regiunilor, indiferent de orientarea religioasă, etnică sau politică a acestora. Trebuie inițiat și promovat un proces de reconciliere care să includă ONU și toți actorii locali, inclusiv în statele vecine, precum Iran. Nu trebuie să acordăm guvernului un sprijin unilateral împotriva rebelilor. Operațiunea Atalanta nu ar trebui continuată și extinsă, și în niciun caz pe teritoriul continental yemenit, deoarece acest lucru nu ar face decât să slujească intereselor geostrategice ale țărilor occidentale industrializate.

Ar trebui să ne concentrăm toate eforturile pentru a asigura că UE nu va adopta și ea strategia complet greșită a SUA de intensificare a conflictelor din Yemen.

Fiorello Provera, în numele Grupului EFD. – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, Yemenul este mai degrabă o țară cu o stabilitate precară decât, așa cum o numea cineva, o nouă frontieră a terorismului.

Lipsa de control al guvernului central asupra teritoriului și permeabilitatea granițelor permit creșterea traficului ilegal, a migrației necontrolate, a pirateriei și a activităților teroriste. Răspunsul la noile provocări ale Al-Qaedei în Yemen nu ar trebui totuși să constea doar în presiuni militare, ci și în sprijinirea autorităților locale pentru a dobândi un control sporit asupra teritoriului. Repet: autoritățile locale, nu doar guvernul.

Cu toate acestea, stabilitatea Yemenului ar trebui să fie creată în perspectiva transferării controlului asupra țării la nivel național și regional, fără a impune soluții externe sau prefabricate care adesea nu se potrivesc cu situația de la fața locului și sunt destinate eșecului. Aceasta ar facilita consolidarea angajamentului Consiliului de Cooperare al Golfului, a cărui contribuție financiară la proiectele locale ar fi esențială. Uniunea Europeană ar trebui să colaboreze cu partenerii săi – Yemen, G8 și țările din Golf – oferind contribuții financiare și pentru dezvoltare susținute de guvernul yemenit.

În concluzie, politicile care, deși excelente, sunt concepute pe termen lung, ar trebui să fie însoțite de un sprijin solid și imediat pentru securitatea și controlul asupra teritoriului, fără de care riscăm să asistăm la un eșec al statului yemenit și la o creștere considerabilă a terorismului în regiune.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Doamnă președintă, este bine știut faptul că Yemen este în prezent un focar al extremiștilor islamici, o țară afectată de sărăcie, cu o securitate inefficientă și un număr considerabil de arme, care este zguduită de conflicte și suferă de o lipsă acută de apă. Este o țară în care guvernul pare că nu controlează pe deplin nici măcar capitala.

Astfel, Yemen a devenit un obiectiv al luptei împotriva terorismului, fiind, așadar, o nouă țară în care prezența islamistilor radicali constituie o consecință nefericită a eșecurilor din trecut ale politicii americane. Acest lucru trebuie avut în vedere foarte clar în cadrul dezbaterii, alături de survolările întreprinse de CIA, închisorile secrete și consecințele dezastruoase ale campaniilor pe care SUA le-au dus până în prezent în Orientul Mijlociu.

În opinia mea, ar fi naiv să punem semnul egal între terorism și sărăcie, la fel cum ar fi iresponsabil să permitem politicii americane să dicteze acțiunile noastre și să avem convingerea că doar o creștere a asistenței militare acordate Yemenului ar putea rezolva problemele de aici. Președintele dictatorial colectează bucurii milioanele acordate de Occident sub forma asistenței militare, însă în trecut a apelat în repetate rânduri la islamisti pentru a reduce definitiv la tăcere adversarii regimului.

Desigur, nu putem să stăm cu mâinile în sân și să privim cum această țară este transformată dintr-un refugiu al jihadiștilor, ceea ce a fost până în prezent, în baza operațională și de antrenament a acestora. De asemenea, există o nevoie clară de a discuta modalitatea de îmbunătățire a ajutorului pentru dezvoltare, fie doar și pentru a scoate din ecuație o parte a recruților jihadiști.

În sfârșit, UE nu trebuie să permită să i se impună rolul de casier al Statelor Unite. În schimb, Uniunea trebuie să își asume rolul unui negociator imparțial pentru a facilita dialogul și a pregăti calea pentru o soluție politică pe termen lung.

Laima Liucija Andrikiene (PPE). – Doamnă președintă, vreau să fac un scurt comentariu și să îi adresez două întrebări baronesei Ashton. Se pare că UE se confruntă acum cu o dilemă. Pe de o parte, trebuie să susținem acțiuni mai viguroase împotriva teroriștilor care periclitează în mod direct securitatea cetățenilor europeni. Diverse grupuri de extremiști islamici din Yemen au fost mai active ca niciodată, iar Al-Qaeda vede Yemenul ca una dintre cele mai importante zone pentru planificarea de atacuri asupra unor ținte occidentale și pentru antrenarea soldaților și a potențialilor autori de atentate sinucigașe.

Operațiunea eșuată împotriva avionului Northwest Airlines este exemplul cel mai recent al amenințării cu care ne confruntăm. Pe de altă parte, trebuie știut faptul că autoritățile yemenite au fost acuzate în mai multe rânduri de tortură, tratamente inumane și execuții extrajudiciare de către diverse organizații pentru drepturile omului. Arestările arbitrare ale cetățenilor și perchezițiile de locuințe sunt larg răspândite, iar nevoia de combatere a terorismului a fost menționată ca fiind principala scuză pentru aceste acțiuni ilegale.

Doamnă baroneasă Ashton, în acest context, făcând referire la concluziile Consiliului cu privire la Yemen, ce tip de sprijin oferă UE Yemenului în ceea ce privește combaterea terorismului? În plus, UE consideră că

nu există nicio soluție militară la criza din zonă. În același timp, Washingtonul a semnat acordul privind o mai strânsă cooperare militară cu autoritățile yemenite. Prin urmare, aş aprecia dacă ne-ați spune părerea dumneavoastră și poziția Uniunii Europene cu privire la decizia americanilor de a se implica mai activ în Yemen pentru a lupta împotriva teroriștilor, în special prin semnarea acordului privind informațiile și instruirea militară.

Richard Howitt (S&D). – Doamnă președintă, salut dezbateră de astăzi care precedă Consiliul Afaceri Externe de săptămâna viitoare și conferința de la Londra convocată de Gordon Brown.

Poate că atenția noastră a fost generată de tentativa de atentat cu bombă asupra avionului de linie. Astăzi, solicit îndreptarea atenției internaționale asupra eforturilor de eliberare a inginerului britanic Anthony S. și a încă cinci ostatici europeni, care lucrau la un spital local din Yemen și care sunt răpiți din luna iunie a anului trecut.

Însă activitatea noastră viitoare ar trebui să recunoască necesitățile interne, nu doar pe cele externe, în ceea ce privește Yemenul. Pentru a combate un nivel de malnutriție care îl depășește pe cel al unor țări subsahariene, precum Nigerul, și încălcările drepturilor omului, după cum tocmai a afirmat doamna Andriessen, într-o țară care se situează pe locul 11 în lume în ceea ce privește numărul de execuții, incluzând copiii. Astfel încât noi, comunitatea internațională, să nu așteptăm ca teroriștii să se mute într-o țară înainte de a începe să abordăm chestiunile legate de capacitate, guvernare și dezvoltare în statele fragile ale lumii.

Salut anunțul de astăzi al Înalțului Reprezentant cu privire la asistență și îi solicit ca întâlnirile de săptămâna viitoare să vizeze angajamentele reale sub formă de bani pentru sprijinirea Yemenului, din partea tuturor participanților, într-un moment în care apelul consolidat al ONU pentru această țară a atras mai puțin de 1% din fondurile necesare. Asemenea doamnei Brantner, solicit ca întâlnirile să aibă ca obiectiv încetarea focului și, eventual, o conferință de pace, în urma ultimelor lupte cu rebelii Houthi din nord și asigurarea accesului organizațiilor umanitare în regiune. Pentru a asigura că veniturile din petrol ale țării sunt investite în dezvoltarea economică și socială în beneficiul populației țării. Europa ar trebui să coopereze pentru a găsi soluții durabile pentru prizonierii yemeniți, care alcătuiesc cel mai numeros contingent rămas în închisoarea Guantanamo Bay.

Însă sper că Înalțul Reprezentant va studia posibilitatea derulării unui proiect PSAC între UE și Consiliul de Cooperare al Golfului pentru instruirea în domeniul securității în Yemen, domeniu în care eforturile noastre sunt esențiale în atât de multe țări.

În sfârșit, poate că teroriștii de tipul lui Bin Laden provin din satul Al-Rubat din Yemen, însă absența implicării la nivel internațional este cea care a permis prea multor tineri din această țară să se radicalizeze în numele său. Acum, comunitatea internațională trebuie să se implice.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, este suficient să se producă o tentativă de atentat pentru a înlătura orice urmă de banalitate din afirmarea dreptului la siguranță al concetățenilor noștri. Mai mult, protecția societăților noastre ne obligă să căutăm în permanență un echilibru între securitate și libertate.

Dreptul la protecție, în special împotriva unui atac terorist, este prevăzut la articolul 188 litera (R) din Tratatul de la Lisabona și, mai precis, la articolul 4, care autorizează Uniunea Europeană și statele sale membre să acționeze într-o manieră eficientă. Același alineat stipulează clar că Consiliul European trebuie să evalueze în mod regulat amenințările cu care se confruntă Uniunea Europeană. Aș dori să îi solicit doamnei Ashton să îmi precizeze dacă și în ce măsură Uniunea Europeană și statele sale membre au acționat în conformitate cu această dispoziție.

În opinia dumneaei, cooperarea din cadrul Uniunii Europene îi poate permite să susțină că erorile serviciului de informații american, care au apărut la lumină în cazul recentului atentat eșuat asupra zborului 253 de la Amsterdam la Detroit, nu s-ar fi putut produce în Uniunea Europeană?

În această dezbateră, o întrebare este absolut esențială: numele teroristului suspectat era cunoscut de serviciile de informații europene, de toate serviciile de informații europene? Dacă nu, ce concluzii intenționează să tragă dumneaei? La ora actuală, consideră dumneaei că nivelul de coordonare și de schimb de informații între serviciile de informații este suficient de bun pentru a exclude acest gen de eroare în Uniunea Europeană?

Consideră doamna Înalț Reprezentant ca fiind suficientă capacitatea serviciilor de informații ale statelor membre de a coopera în spiritul solidarității prevăzut la articolul 188 litera (R)?

Într-adevăr, cetățenii au dreptul de a pretinde o monitorizare ireproșabilă a amenințării teroriste. Aceștia ar înțelege cu greu cum, pe de o parte, Uniunea Europeană continuă să trimită din ce în ce mai multe date cu caracter personal de tip SWIFT în Statele Unite și cum, pe de altă parte, aceeași Uniune Europeană prezintă lacune la nivelul prevenirii și al informațiilor.

Geoffrey Van Orden (ECR). – Doamnă președintă, din nefericire, Yemen a căpătat cu mult timp în urmă caracteristicile unui focar terorist căruia nu i-a fost acordată suficientă atenție de-a lungul anilor. Conflictele, anarhia și corupția sunt adânc înrădăcinate.

Apropo, este demn de reamintit faptul că motivul pentru care trupele britanice au intervenit în Yemen la începutul secolului 19 a fost acela de a pune capăt pirateriei din Golful Aden, iar aceste trupe au fost foarte eficiente timp de mai bine de un secol. Desigur, în ultimii ani, Yemenul s-a dezvoltat ca un focar al teroriștilor în care au avut loc acte de terorism, dar a și exportat terorismul în alte țări. Grupările de teroriști sunt experte în exploatarea posibilităților oferite de statele eșuate. Trebuie să contribuim la contracararea acestor practici.

În clipa de față, Regatul Unit oferă asistență în mod disproporționat. Sper că conferința de la Londra va încuraja alte țări să facă mai mult, inclusiv Uniunea Europeană, și, sunt de acord, alte state regionale.

Desigur, nu putem spera să punem capăt terorismului oriunde s-ar dezvolta acesta, ceea ce înseamnă că trebuie să îmbunătățim securitatea propriilor noastre țări și să exercităm un control mai eficient asupra propriilor noastre frontiere. Mă îndoiesc că UE este motivată în mod corespunzător în ceea ce privește această chestiune, așa că fiecare dintre țările noastre trebuie să facă ordine în propria ogradă.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Doamnă președintă, populația Yemenului este victima conflictelor și a intervenției imperialiste. În opinia mea, puterile imperialiste instigă la conflicte interne etnice, rasiale și religioase în această țară. De ani de zile, acestea recurg în mod frecvent la forța militară. Subminează rezolvarea pașnică a diferendelor, astfel încât să poată controla rezervele energetice și canalele de transport al energiei din regiune.

Evenimentele din această țară au fost întotdeauna rezultatul opțiunilor imperialiste ale politicii NATO și al politicii de sprijinire a regimului profund reacționar și antipopular din această țară. Având în vedere creșterea substanțială a ajutorului financiar și militar acordat de Statele Unite sub pretextul luptei împotriva Al-Qaeda, alături de clasificarea Yemenului ca țară care adăpostește teroriști, bombardarea unor regiuni ale țării de către forțele saudite cu ajutorul SUA și prezența trupelor străine, este posibil ca intervenția imperialistă militară deschisă să fie sporită. Acest lucru se observă clar din noul acces de isterie iscat în urma tentativei de atac terorist asupra avionului Delta. Eu cred că popoarele vor riposta prin intensificarea luptei împotriva măsurilor represive și a intervențiilor imperialiste întreprinse împotriva lor.

Andrew Henry William Brons (NI). – Doamnă președintă, așa cum ar fi spus fictiva doamnă Bracknell, a comite o greșeală gravă în lumea musulmană este o întâmplare nefericită, însă a comite două astfel de greșeli seamănă a neglijență.

A comite trei greșeli sau mai multe este un indiciu al prostiei, al nebuniei sau al unui comportament dăunător deliberat. Yemen este acum denumit noul Afganistan. Trupele SUA sunt deja desfășurate acolo în calitate de consultanți. Cât va dura până când SUA și aliații lor, inclusiv Regatul Unit, vor desfășura trupe terestre în această țară împotriva Al-Qaeda?

Ce ar trebui să facă Occidentul de fapt pentru a evita acest pericol? În primul rând, ar trebui să pună capăt războaielor din țările musulmane careucid trupele occidentale, curmă viețile civililor și radicalizează tinerii musulmani în țara lor de origine sau în străinătate. Ar trebui să aducă trupele acasă pentru a lucra în domeniul securității interne în vederea protejării populațiilor și a infrastructurilor noastre.

Ar trebui să adopte o politică neutră autentică față de Orientul Mijlociu și să abandoneze politica partizană a SUA și ar trebui să stăvilească emigrarea din țările musulmane și să îi convingă pe musulmanii radicali din Occident că ar fi mult mai fericiți locuind în mijlocul coreligionarilor lor.

Angelika Niebler (PPE). – (DE) Doamnă președintă, doamnă baroneasă Ashton, doamnelor și domnilor, condițiile de trai ale populației, precum și situația politică și economică generală, s-au deteriorat considerabil în Yemen. Noi, europenii, trebuie să facem, așadar, tot posibilul pentru a stabili în sfârșit această țară.

Doamnă Înalt Reprezentant, aș vrea să vă rog să împiedicați Yemenul să devină un al doilea Afganistan. Trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a combate terorismul internațional. Totuși, nu vom putea face acest lucru decât dacă vom susține și un proces de pace în Yemen. Trebuie să instaurăm pacea în regiune

și trebuie să sprijinim eforturile de stabilire a păcii depuse de guvernul de aici. De asemenea, am putea reaminti guvernului yemenit că trebuie să asigure că nu există niciun fel de discriminare în Yemen – numai atunci va putea fi instaurată pacea. Pacea necesită structuri democratice care susțin drepturile minorităților. Aceasta este calea noastră europeană, care poate diferi de alte căi. Vă solicit ca, în noua dumneavoastră poziție, să nu precupețiți niciun efort pentru a merge pe această cale europeană alături de noi.

Fără stabilitate politică, Yemenul nu are nicio șansă. Cu ajutorul stabilității politice, economia locală se poate redresa, apoi va putea fi construită o economie, iar populației i se vor putea oferi perspective. Vă solicit să depuneți eforturi susținute în acest sens. De asemenea, vă solicit să faceți uz de influența dumneavoastră pentru a asigura că trupele auxiliare din această țară pot oferi asistență umanitară. Există peste 130 000 de refugiați din Somalia în Yemen. Situația de la fața locului este cumplită. Îmi pun toate speranțele în dumneavoastră, doamnă baroneasă Ashton, așteptând să faceți uz de influența dumneavoastră în această țară. Vă rog, de asemenea, să susțineți cauza celor șase ostatici, a cetățenilor europeni – un britanic și cinci germani – care sunt reținuți în Yemen. Poate că veți contribui, de asemenea, la eliberarea acestora. Vă mulțumesc.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Sunt de acord cu Comisia și cu colegii mei deputați care au afirmat că situația din Yemen este tensionată. Țara este epuizată și sărăcită din cauza războaielor partizane interminabile și a luptelor separatistilor, iar populația suferă din cauza sărăciei extreme. Această instabilitate economică și politică a provocat deja îngrijorări în țările vecine din Peninsula Arabică și constituie un pericol nu numai pentru securitatea regională, ci și pentru cea mondială. Veștile privind recenta intensificare a activităților grupărilor teroriste sunt îngrijorătoare. Să ne aducem aminte și de tentativa eșuată de a arunca în aer un avion care se îndrepta către SUA, precum și de amenințările proferate la adresa ambasadelor din Yemen. SUA au anunțat deja că vor acorda o atenție specială situației din această țară. Prin urmare, consider că, atunci când aplicăm o politică externă comună, este datoria Parlamentului European, a Comisiei Europene și a altor instituții, în special în urma intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, să adopte măsuri comune și coordonate alături de comunitatea internațională.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Voi vorbi în limba slovenă, așa că vă rog să ascultați interpretarea. Yemen este o țară afectată de conflicte religioase și tribale și de greșelile din trecut ale politicilor coloniale și ale politicilor SUA. După cum au afirmat câțiva dintre colegii noștri deputați, avem de-a face aici în primul rând cu Orientul Apropiat și Mijlociu, o regiune instabilă în care abundă problemele nerezolvate și, în al doilea rând, desigur, cu mama tuturor conflictelor – conflictul israelo-palestinian.

Yemenul este reprezentativ pentru toate aceste probleme și nu ar trebui să ne amăgim crezând că avem de-a face cu o problemă locală. Yemen se confruntă cu un război civil, cu bastioane Al-Qaeda, cu servicii de informații deficitare, cu o securitate inefficientă și cu forțe militare armate. La ce ne putem aștepta de la conferința de la Londra?

Doamnă Înalt Reprezentant, în opinia mea, lucrul cel mai greu va fi acela de a formula o abordare cuprinzătoare, însă trebuie să facem exact acest lucru. Doar astfel se vor rezolva problemele Yemenului. Avem nevoie de o abordare economică și privind dezvoltarea și trebuie să acordăm Yemenului tipul de asistență care o va ajuta să își clădească statul și capacitățile administrative.

Cu toate acestea, sunt de părere că al doilea raport, pe care v-aș ruga, doamnă Ashton, să îl prezentați, se referă la faptul că nu trebuie să ne amăgim crezând – nimeni nu trebuie să se amăgească crezând – că este vorba de o simplă chestiune sau o simplă problemă care poate fi rezolvată prin mijloace militare. Mă tem că există numeroase indicii, în special în mass-media internațională, potrivit cărora ne pregătim pentru un nou front, pentru un nou conflict armat. Acesta ar putea fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla în Yemen și care probabil ar deteriora și mai mult relațiile din întreaga regiune. Am tras suficiente învățăminte din aventurile militare la care am fost martori, de la Orientul Apropiat și Mijlociu la Afganistan și alte câteva zone.

Struan Stevenson (ECR). – Doamnă președintă, mai devreme am discutat despre situația drepturilor omului, care se înrăutățește tot mai mult, și despre regimul fascist brutal din Iran. În cadrul acelei dezbateri, am auzit cum mullahii au exportat terorismul în Palestina și Liban și cum își exportă acum marca abjectă a terorii în Yemen.

La sfârșitul lunii octombrie, oficialii yemeniți au raportat că au interceptat un vas încărcat cu arme din Iran. Aceștia au arestat cinci instructori iranieni. Armele și instructorii se aflau în drum spre rebelii Houthi.

În trecut, Iranul ducea cu măiestrie războaie prin intermediari; a făcut acest lucru atât în Palestina, cât și în Liban. Acum dorește să instige la un conflict regional dus de intermediari împotriva Arabiei Saudite dominate de sunniți. Aș dori să îi spun doamnei baronease Ashton că, dacă va trata Iranul într-o manieră hotărâtă, va elimina o mare parte din cancerul malign care amenință Orientul Mijlociu.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Doamnă președintă, doamnă Înalt Reprezentant, doamnelor și domnilor, grava criză politică, economică și socială din Yemen este legată de prezența operațională a Al-Qaedei pe teritoriul său și a viziunii jihadiste care o motivează.

Yemen este una dintre cele mai sărace țări din lume, iar gestionarea conflictelor interne este foarte dificilă din cauza originilor religioase ale conflictului dintre minoritățile šiită și sunnită. După cum se subliniază în propunerea de rezoluție, ajutorul, cooperarea și sprijinul pentru punerea în aplicare a programelor de asistență socială sunt vitale. Cu toate acestea, ar trebui să scoatem în evidență riscurile la care Occidentul este, de asemenea, expus dacă problemele de securitate nu sunt contracarate clar și cu determinare.

Motivele care îi determină pe teroriști să facă instrucție militară și să se antreneze pentru acte de martiriu sunt produsul ideologiei jihadiste, care devine din ce în ce mai răspândită și care se instalează și pe continentul african, parțial din cauza indiferenței și a superficialității cu care comunitatea internațională a tratat sau, mai degrabă, nu a tratat Al-Qaeda și celulele sale din Somalia și Sudan, precum și din Yemen.

Ar trebui să ne amintim relația cauză-efect dintre prezența teroristă în Yemen și numărul actelor comise pentru destabilizarea Somaliei, care este un pion controlat de forțele Al-Qaede din Yemen. La rândul lor, acestea nu depind atât de wahhabiții din Arabia Saudită cât de ayatollahii iranieni, de la care primesc arme și bani. Sprijinul acordat Yemenului nu poate fi separat de chestiunea securității.

Arnaud Danjean (PPE). – (FR) Doamnă președintă, doamnă Ashton, ați subliniat în mod just faptul că, în ceea ce privește prioritatea securității din Yemen, important este să se pună capăt conflictelor interne care există în această țară. Nu trebuie să confundăm cauzele și consecințele și, fără a minimaliza riscul terorist, principalul motiv al instabilității din Yemen nu este terorismul. Terorismul se dezvoltă ca urmare a instabilității cauzate de conflictele interne. Din acest punct de vedere, prioritatea Uniunii Europene ar trebui să fie încurajarea și sprijinirea eforturilor care se fac în prezent pentru demararea unui dialog național în Yemen cu președintele Saleh.

La nivel regional – după cum tocmai ni s-a reamintit – există legături cu criza din Somalia și cu cea din Cornul Africii. Există fluxuri migratoare considerabile, dar se constată și un trafic de arme și deplasări ale luptătorilor jehadiști între Yemen și Somalia. În această privință, aș dori să știu în ce stadiu se află Uniunea Europeană în ceea ce privește consolidarea capacităților de supraveghere maritimă, care privesc și Yemenul.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Doamnă președintă, Yemenul este cea mai săracă țară din lumea arabă. Am fost în Yemen nu cu mult timp în urmă și am constatat personal acest lucru. Nu încape îndoială că sărăcia este sursa sau cel puțin un factor care intensifică unele dintre numeroasele probleme cu care se confruntă această țară.

Din nefericire, într-o lume mondializată, problemele Yemenului devin și problemele noastre. Conflictele interne menționate în proiectul de rezoluție și în această dezbatere ar trebui să fie rezolvate prin mijloace politice, iar părțile implicate în aceste conflicte ar trebui să respecte drepturile omului și dreptul internațional umanitar. Uniunea Europeană ar trebui să depună eforturi pentru a preveni agravarea actualei crize. Ajutorul pentru dezvoltare pe care îl oferim, dacă va fi eficient și cheltuit în mod chibzuit, poate contribui la stabilizarea politică, economică și socială.

Cu toate acestea, catastrofa nu este departe. A fost menționat deficitul de apă, precum și rezervele de petrol brut aflate în scădere, însă există și problema abuzului de khat practicat de 90% dintre yemeniți, această plantă narcotică halucinogenă ajungând să înlocuiască alte culturi. De exemplu, înainte Yemenul exporta cafea, dar acum nu mai poate face acest lucru, deoarece în locul acesteia este cultivată această plantă narcotică.

Guvernul yemenit și comunitatea internațională nu trebuie să adopte doar măsuri provizorii, întrucât se confruntă cu probleme structurale, și chiar dacă putem împiedica activitățile Al-Qaede în Yemen, problemele vor reveni dacă nu vom elimina cauzele.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Doamnă președintă, după cum am auzit deja și după cum conștientizăm cu toții, situația din Yemen este drastică din punct de vedere social și economic și din punctul de vedere al coeziunii sociale. Țara duce lipsă de apă, rezervele de petrol sunt aproape epuizate, iar locuitorii cultivă droguri.

Afganistanul se găsea în exact aceeași situație în urmă cu 26 de ani când, în această sală – adică în vechea sală a Parlamentului European – am inclus în cadrul dezbaterii raportul privind narcoticele asupra viitorului Afganistanului. Dacă nu va avea loc imediat o intervenție în vederea dezvoltării și dacă Organizației Națiunilor Unite nu i se va permite o prezență constantă la toate nivelurile, Yemenul se va trezi cu siguranță în aceeași situație ca Afganistanul de astăzi, cu probleme nerezolvate.

Nu există multe modalități de combatere a terorismului, iar calea adoptată de Occident în mod sigur nu se numără printre ele. Singurul mod de a ajuta această țară să nu devină un avanpost al Al-Qaedei este ca aceasta să ajungă la un acord cu toate țările arabe, nu doar cu Arabia Saudită și, desigur, trebuie să ajutăm această țară să se îndepărteze de filozofia tribală și de conflictele civile și să caute să respecte drepturile democratice.

Cristian Dan Preda (PPE). – Atentatul ratat din 25 decembrie asupra zborului Amsterdam - Detroit a fost de fapt doar un fapt revelator; el a adus în atenția comunității internaționale gravitatea situației din Yemen pentru că, așa cum se știe, în această țară se derulează nu unul, ci trei conflicte. Pe lângă combaterea mișcării separatiste din sud, este vorba despre reactivarea conflictului din provincia Saada în nord prin ofensiva lansată acum aproape jumătate de an de către forțele guvernamentale împotriva rebelilor šiiti al-Huthi și despre atacurile aeriene conduse împotriva bazelor Al-Qaeda.

Situația umanitară, așa cum a menționat și secretarul general al Națiunilor Unite pe 5 ianuarie, este foarte îngrijorătoare și riscă să se agraveze și mai mult dacă niciunul din aceste conflicte nu este stopat. În perspectiva conferinței internaționale de săptămâna viitoare de la Londra, cred că Uniunea Europeană trebuie să promoveze un răspuns coordonat pentru a asigura stabilitatea acestei țări, care ar contribui și la securitatea internațională.

Drumul către un Yemen unificat, stabil și democratic, trece, în opinia mea, prin elaborarea unui plan coerent pentru sporirea susținerii militare, dar și economice, combaterea terorismului trebuind să fie dublată de măsuri clare în favoarea unei dezvoltări economice a acestei țări. Vă mulțumesc. <BRK>

Alf Svensson (PPE). – (SV) Yemenul nu este doar un adăpost sigur pentru Al-Qaeda. Acest lucru a fost precizat clar în dezbaterile de față. Este foarte posibil ca această țară să fie transformată într-un câmp de bătaie între două mari puteri din regiune: Arabia Saudită și Iran. Guvernul yemenit a acuzat în repetate rânduri Iranul că sprijină mișcarea de rebeliune šiită. Iranul neagă acest lucru, însă astfel de acuzații au fost, de fapt, lansate și în mass-media saudită.

Printre dovezile menționate în acest sens se numără declarația guvernului yemenit potrivit căreia acesta a oprit, în octombrie 2009, un transport iranian de arme îndreptat către mișcarea de rebeliune și faptul că, în ultimele luni, presa de stat iraniană a prezentat bătălia mișcării de rebeliune šiite mai pe larg și mai favorabil decât înainte. Optzeci și doi de soldați saudiți au murit în conflictul cu rebelii din Yemen de când Arabia Saudită și-a început ofensiva la 4 noiembrie 2009.

După cum s-a subliniat, Yemenul este cea mai săracă țară din lumea arabă – însă aceasta s-a trezit prinsă la mijloc între principalele puteri din regiune, Iran și Arabia Saudită. Mă întreb dacă doamna Ashton poate confirma acest lucru și dacă poate efectua, de asemenea, o analiză a situației.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Doamnă președintă, sunt de acord cu evaluarea situației prezentate de doamna Ashton. Aveți dreptate, doamnă Ashton: dacă dorim să schimbăm situația din Yemen, avem nevoie atât de măsuri umanitare, cât și, poate, de măsuri militare. Dacă această serie de măsuri va fi una cuprinzătoare, ea va necesita și o coordonare, deoarece nu numai Uniunea Europeană este responsabilă de ameliorarea situației din Yemen. Există numeroase astfel de instituții. În această privință, aș dori să adresez următoarea întrebare: nu considerați că activitățile Națiunilor Unite și ale Uniunii Europene în chestiunile umanitare ar trebui mai bine coordonate? În domeniul chestiunilor și al recunoașterii militare, avem nevoie, de asemenea, de o mai bună cooperare cu NATO și cu serviciile de informații – mă refer în special la serviciile de informații din anumite țări. Aceste măsuri trebuie coordonate, deoarece astfel ar deveni mult mai eficiente.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Doamnă președintă, doamnă baroneasă Ashton, întrebarea mea se referă la formele de cooperare pe care, în opinia dumneavoastră, Uniunea Europeană ar trebui să le inițieze în Yemen, de exemplu, în domeniul întreprinderilor mici și mijlocii sau poate în domeniul alimentării cu energie și apă, întrucât comunicarea și crearea de relații ar putea juca un rol special în viitor. Doamnă Înalț Reprezentant, ce programe ar fi prioritare în aceste domenii în opinia dumneavoastră?

Marek Siwiec (S&D). – (PL) Doamnă președintă, puțin a lipsit ca Președintele Parlamentului European să transmită condoleanțe familiilor celor aproape 300 de victime, care se aflau într-un avion de linie care zbura de la Amsterdam la Detroit. Ar fi făcut acest lucru ieri. Întâmplarea a făcut ca acest lucru să nu se producă.

Acest incident dramatic a fost necesar ca lumea să descopere problema Yemenului – o nouă sursă a terorismului.

Noi asistăm neputincioși, confrunțați cu o situație similară cu cea de odinioară din Afganistan. Asistăm neputincioși, confrunțați cu evenimentele care au loc în prezent în Yemen, iar Europa și această instituție sunt pline de vocile nechibzuite ale apărătorilor drepturilor omului cărora le-a părut rău de prizonierii de la Guantánamo. Acei prizonieri au fost eliberați, iar acum organizează din nou atacuri. Vor muri din nou oameni, iar noi vom spune că nu avem nicio putere.

Doresc să susțin pe deplin afirmația domnului Zemke – fără cooperare militară, fără cooperare în domeniul informațiilor și fără cooperarea instituțiilor al căror rol este acela de a combate terorismul, vom periclita sănătatea și viețile cetățenilor noștri.

Catherine Ashton, *Înaltul Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate/vicepreședintă a Comisiei*. – Doamnă președintă, purtăm încă o dată o dezbatere importantă și de mare anvergură cu privire la o regiune a lumii pe care o monitorizăm de câțiva ani. Mă gândeam la faptul că, în perioada 2007-2010, Comisia a cheltuit 100 de milioane de euro pentru asistență, iar în viitor va fi cheltuită o sumă similară, însă totuși este vorba de o regiune în care ne-am gândit încă o dată că este important să depunem un efort durabil și coordonat, după cum au subliniat numeroși deputați.

Cred că comentariile doamnei Salafranca de la început au fost reluate și discutate din nou în cadrul mai multor discursuri privind modul în care putem asigura o coordonare eficientă în ceea ce privește securitatea, în ceea ce privește asocierea dintre sfera politică și cea economică în vederea abordării chestiunilor care stârnesc îngrijorarea în această țară. Doamna Giannakou a ridicat problema rezervelor de apă și de petrol aflate în scădere; Cred că Yemen este prima țară care se preconizează că va rămâne fără apă în jurul anului 2015, ceea ce trebuie considerată ca o provocare reală și majoră.

Pentru a ataca această problemă, trebuie să luăm în considerare o abordare integrată; mai mulți deputați au ridicat problema strategiei pe care ar trebui să o adoptăm. Permiteți-mi să încerc să expun câteva dintre elementele-cheie ale acestei strategii: în primul rând, chestiunile privind securitatea și contraterorismul. Pe măsură ce reuniunea de la Londra se apropie, trebuie să colaborăm eficient în acest domeniu, fapt menționat de mai mulți deputați: trebuie să stabilim pachetul pentru asistență și să ne concentrăm asupra activităților pe care le derulăm deja, de exemplu, asupra celor din cadrul misiunii Atalanta din largul coastei și asupra importanței acesteia.

Chestiunea îmbunătățirii supravegherii maritime este studiată chiar în clipa de față; acesta a fost subiectul discuției pe care am avut-o recent cu ministrul spaniol al apărării pentru a vedea ce se poate face în plus pentru o coordonare mai bună și mai eficientă în domeniul securității maritime, având în vedere lungimea coastei și spațiul care trebuie acoperite.

Consider, de asemenea, că am descris această abordare cuprinzătoare privind modul de conectare a diferitelor elemente și de implicare a țărilor vecine ale Yemenului. Doamnă Brantner, ați pus în discuție în special Consiliul de Cooperare al Golfului. Sunt de acord: o componentă foarte importantă a modului în care abordăm acest domeniu este colaborarea cu vecinii din regiune și sper ca întâlnirea de la Londra să reunească state membre importante din zonă care ne pot ajuta.

Întâlnirea de la Londra reprezintă, desigur, șansa de ne pune ideile laolaltă alături de Statele Unite și de alți parteneri. Ne implicăm alături de Statele Unite. Nu este corect să afirmăm că abordarea lor se limitează la contraterorism: Statele Unite sprijină, de asemenea, și acceptă pe deplin ceea ce noi numim o abordare a „cauzelor profunde”, o îmbinare de lucruri pe care trebuie să le facem pentru a sprijini această țară.

Pentru a răspunde la chestiunea specifică a securității, o reuniune informală a miniștrilor de interne ai UE va avea loc în Spania în acest sfârșit de săptămână. Înțeleg că omologul american va fi prezent pentru a discuta problemele ridicate de deputați.

Sunt de acord cu afirmația potrivit căreia nu este vorba de un brad de Crăciun sau o listă de cadouri. Trebuie să fim foarte selectivi în privința a ceea ce credem că putem face pentru a aduce o schimbare; acordarea de ajutor Yemenului pentru a iniția dialogul de care are nevoie pe plan intern pentru a sprijini populația și pentru a încerca rezolvarea unora dintre conflictele din această țară va fi, după părerea mea, la fel de importantă ca orice altă măsură a noastră.

În ceea ce privește identificarea tipului adecvat de asistență, cred că instrumentele de stabilitate pot, de asemenea, să fie utilizate în mod corespunzător pentru a asigura nivelul de asistență, însă acestea nu reprezintă

un substitut și nu ar putea fi niciodată un substitut pentru sprijinul acordat guvernului pentru a stabili dialogul intern pe care numai acesta îl poate stabili. Partenerii trebuie să se implice în Yemen pentru a putea aborda problemele cele mai importante în această privință.

Așadar, pentru mine, aceasta a fost o dezbatere foarte utilă și sunt foarte recunoscătoare, pentru că acest lucru mă ajută să stabilesc agenda pe care o voi aborda la Consiliul Afaceri Externe unde vom dezbate aceste probleme, iar apoi la Londra, unde, după cum am menționat, voi discuta cu guvernul despre toate domeniile în care putem oferi un sprijin continuu pentru a dezvolta țara din punct de vedere economic, pentru a ne ocupa de contraterorism, precum și de chestiunile legate de sprijinul acordat de țările vecine.

Cred că, în ultimul rând, trebuie recunoscută situația critică a ostaticilor, care a fost menționată în câteva rânduri: este vorba de un cetățean britanic și cinci germani, printre care se numără și câțiva copii mici aparținând familiei germane, care a fost luată ostatică. Știu că domnul Westerwelle, ministrul german de externe, a fost recent în Yemen. Am discutat cu dumnealui despre această problemă săptămâna aceasta, iar gândurile noastre se vor îndrepta mereu către ostaticii care suferă în prezent. Vom discuta toate aceste chestiuni în cadrul întâlnirii de la Londra și le mulțumesc din nou onoraților deputați pentru că au pus în discuție aceste probleme importante.

Președinta. – Dezbateră a fost închisă.

Votarea va avea loc în prima mini-sesiune din februarie.

João Ferreira (GUE/NGL), în scris. – (PT) Se poate observa de multă vreme convergența unor puternice interese geostrategice în regiunea vastă care cuprinde Orientul Mijlociu și Apropiat, Asia Centrală și Africa de Nord, inclusiv Marea Roșie și Golful Aden, unde Yemenul are o poziție strategică (alături de Somalia). Aceste interese sunt apărute din ce în ce mai mult prin mijloace militare și cu o agresivitate tot mai mare. Actuala situație din Yemen și suferințele cumplite la care este supusă populația acestei țări ar trebui analizate în lumina acestor fapte. Implicarea militară tot mai pregnantă a Statelor Unite și a Uniunii Europene în regiune trebuie înțeleasă și denunțată ca atare. O manifestare brutală și dezgustătoare a acestei implicări militare, pe care o condamnăm cu tărie, a fost bombardarea cu rachete de către Statele Unite a ceea ce se presupunea a fi o bază teroristă Al-Qaeda, dar care se spune că ar fi provocat zeci de victime în rândul civililor. Adevărata soluție la problemele complexe și la pericolele care amenință populația din regiune trebuie să rezulte din demilitarizare, din respectul pentru legislația națională și suveranitatea poporului, precum și din cooperarea autentică menită să rezolve problemele sociale profunde cu care se confruntă populația.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), în scris. – (PL) Doamnă președintă, în ceea ce privește problema securității și a stabilizării economice și politice în Yemen, o problemă care a apărut destul de des în ultima vreme, aș dori, în calitate de membru al delegației Parlamentului European pentru relațiile cu Peninsula Arabică, să îmi exprim îngrijorarea. Yemenul, care este cea mai săracă țară din lumea arabă, a devenit obiectul unor interese speciale din partea grupărilor teroriste, care, profitând de vulnerabilitatea acesteia, au transformat-o într-o bază pentru atacurile teroriste îndreptate cu mult dincolo de granițele sale. Potrivit observatorilor, Yemenul riscă să fie dezbinat ca urmare a rebeliunii šiite din nord, a mișcării separatiste din sud și a activității teroriste a Al-Qaeda.

Prin urmare, solicit consolidarea relațiilor bilaterale cu Yemenul și conceperea unor planuri privind metodele cele mai eficiente de îmbunătățire a securității și a situației politice, în special în perspectiva reuniunii speciale pe această temă, care este organizată de Gordon Brown la 28 ianuarie la Londra.

7. Situația din Irak (dezbateră)

Președinta. – Următorul punct pe ordinea de zi este declarația Înalțului Reprezentant a Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate/vicepreședinte Comisiei cu privire la situația din Irak.

Catherine Ashton, Înalțul Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate/vicepreședintă a Comisiei. – Doamnă președintă, atunci când ne uităm la Irakul de astăzi, constatăm că s-au înregistrat progrese reale, cu toate că această țară se confruntă în continuare cu numeroase probleme. Însă astăzi doresc să mă concentrez asupra prezentului și a viitorului Irakului, care este o țară cu un potențial considerabil și cu realizări remarcabile în ultimele luni.

În prezent, violența a atins nivelul cel mai scăzut din 2003. Cu toate că am asistat la atacuri cumplite care vizau instituții guvernamentale, numărul total de decese în rândul civililor în 2009 a fost mai mic cu peste

o jumătate față de 2008. Violența în rândul sectelor religioase, o problemă majoră în 2006 și 2007, a fost redusă considerabil.

Irakul are o nouă constituție și a organizat mai multe alegeri cu un nivel important de participare în condiții de risc ridicat. Datorită curajului poporului irakian, instituțiile democratice au prins rădăcini. Alegerile provinciale de anul trecut s-au desfășurat fără mari dificultăți pe întreg teritoriul Irakului. Următoarele alegeri generale, programate a avea loc pe 7 martie 2010, sunt esențiale, întrucât pot reprezenta un nou pas important în direcția consolidării democrației irakiene.

În ceea ce ne privește, acest lucru înseamnă că activitatea noastră de sprijinire a Irakului trebuie să continue și să fie transferată în alte domenii pe măsură ce situația se ameliorează.

Uniunea Europeană a oferit Irakului ajutoare în valoare de peste un miliard de euro începând cu 2003. Acestea au fost îndreptate către serviciile de bază, dezvoltarea umană, refugiați, buna guvernare, procesul politic și construcția de capacități – în concordanță cu prioritățile Irakului. Misiunea noastră integrată de sprijinire a statului de drept, EUJUST LEX, a fost prelungită de mai multe ori la cererea părții irakiene, iar acum aceasta organizează, de asemenea, sesiuni de formare pe teritoriul Irakului.

UE a jucat un rol central în ceea ce privește asistența electorală și vom continua să sprijinim Irakul în acest domeniu și în alte domenii până ce instituțiile irakiene își vor putea asuma ele însele întreaga responsabilitate. Întrucât se fac progrese importante, ne concentrăm din ce în ce mai mult asupra restabilirii controlului irakian asupra țării și a viabilității pe termen lung.

De asemenea, ne aflăm într-un proces de dezvoltare a relațiilor cu Irakul. Tocmai am semnat un memorandum de înțelegere privind cooperarea în domeniul energetic, iar în curând vom semna un acord de parteneriat și cooperare, aceasta fiind prima relație contractuală dintre UE și Irak. Acordul va acoperi chestiuni precum dialogul politic, comerțul, cooperarea în materie de reglementare și asistența pentru dezvoltare.

Dorim să purtăm un dialog politic mai cuprinzător și mai profund cu Irakul, care ar trebui să includă și drepturile omului. Parlamentul a manifestat un viu interes față de Irak și ne așteptăm ca în viitor să asistăm la o cooperare și mai strânsă între Parlamentul European și Consiliul Reprezentanților din Irak.

În mod clar, Irakul trebuie să facă față numeroaselor provocări. Viitoarele alegeri generale, care vor fi esențiale, ar trebui să fie libere și corecte. Alături de partenerii noștri internaționali, le vom supraveghea cu mare atenție. UE va trimite în Irak o echipă de evaluare a alegerilor pentru a analiza procesul electoral și a efectua recomandări precise.

Onorabili deputați, Irakul se află pe o traiectorie pozitivă. Sunt încrezătoare că această țară se va folosi de noile sale instituții pentru a ajunge la compromisurile necesare pentru reconcilierea națională. În ceea ce ne privește, vom continua să susținem Irakul și să îl sprijinim alături de ONU și restul comunității internaționale.

Aștept cu nerăbdare dezbaterile.

Esther de Lange, în numele Grupului PPE. – (NL) Doamnă președintă, doresc și eu să îi mulțumesc Înalțului Reprezentant pentru cuvintele sale, care au transmis optimismul necesar. Există, într-adevăr, semnale pozitive. Printre altele, v-ați referit la numărul mai mic de decese rezultate în urma atacurilor și la viitoarele alegeri. Cu toate acestea, doamnă baroneasă Ashton, nici măcar alegerile reușite nu creează o democrație, și nici nu dau naștere la statul de drept. Ca să citez un mare german, Schiller, în limba dumneavoastră maternă, engleza: „The voice of the majority is no proof of justice” (Vocea majorității nu este o dovadă a dreptății). O democrație matură recunoaște, de asemenea, drepturile minorităților. Am îngrijorări serioase în această privință. Sunt dezamăgită de faptul că în discursul dumneavoastră către Parlament nu a apărut cuvântul „minorități”.

De ce sunt îngrijorată? Human Rights Watch continuă să raporteze faptul că minoritățile nemusulmane sunt persecutate. Începând cu 2004, s-au înregistrat atacuri asupra a 65 de biserici. Milițiile locale alungă în continuare creștinii din casele lor. Alaltăieri, un vânzător de legume și fructe în vârstă de 52 de ani, tatăl a două fete, a fost împușcat mortal în mijlocul străzii în Mosul. Desigur, acest lucru duce la fuga neconținută a minorităților creștine din Irak. În 1991, aceștia numărau încă 850 000; după Războiul din Golf, numărul acestora era de 550 000, în timp ce după invazia americană, numărul lor a scăzut la 385 000, dintre care 100 000 sunt persoane strămutate în interiorul țării. Uniunea Europeană nu poate rămâne în continuare inertă în fața acestei situații. Articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană menționează drepturile omului, inclusiv drepturile minorităților, ca una dintre valorile fundamentale ale Uniunii Europene. Cerem respectarea minorităților celor 27 de state membre și este datoria dumneavoastră, doamnă baroneasă Ashton, să impuneți acest respect și la nivel internațional.

Până în prezent, abordarea Comisiei – chiar dumneavoastră ați afirmat acest lucru – a fost axată pe sprijinirea generală a infrastructurii și pe clădirea democrației, prin intermediul ONU sau pe alte căi. Dumneavoastră afirmați că acționăm în concordanță cu prioritățile Irakului. Aș dori să ne spuneți ce măsuri veți adopta pentru ca politica Uniunii Europene privind Irakul și bugetul său pentru Irak să acorde o mai mare importanță minorităților vulnerabile. Poate că nu aceasta este prioritatea Irakului, dar este prioritatea noastră. V-aș fi recunoscătoare dacă ne-ați oferi un răspuns.

Silvia Costa, în numele Grupului S&D. – (IT) Doamnă președintă, doamnă comisar Ashton, doamnelor și domnilor, consider că este foarte important ca Parlamentul European să profite de ocazia oferită de această dezbatere în perspectiva alegerilor din martie din Irak.

Procesul politic irakian s-a dovedit a fi important – chiar dacă, așa cum ați afirmat, a fost unul interesant – dar, încă foarte fragil. Prin urmare, este și mai important să facem tot posibilul pentru a consolida și întări noile instituții ale țării și echilibrul politic pe care acestea se sprijină. Considerăm că este un obiectiv esențial dacă dorim ca prima retragere importantă a trupelor americane să se producă în august fără consecințe grave asupra situației interne a țării.

Conviețuirea šiitilor, a sunniților și a kurzilor, care în prezent este întruchipată în structurile federale, ar trebui să fie garantată de legi noi, precum și de un consens politic care să implice toate aceste părți. În această privință, sunt exprimate îngrijorări – și am dori să aflăm și punctul dumneavoastră de vedere pe această temă – determinate de recenta decizie a comisiei electorale de a exclude numeroși candidați și partide care au legături strânse cu sunniții sau creștinii, ceea ce prezintă riscul slăbirii procesului democratic deja fragil din Irak.

Prin intermediul măsurilor luate, Uniunea Europeană trebuie să urmărească acest proces electoral, după cum ați afirmat, dar să fie, de asemenea, mai ambițioasă în privința dezvoltării relațiilor cu Irakul. Programul EUJUST LEX al Uniunii ne implică în mod direct în procesul de ameliorare a legislației irakiene și a instituțiilor democratice, iar noi, Grupul Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European, considerăm că decizia Consiliului de a prelungi misiunea până la 30 august 2010 este un semnal pozitiv.

UE ar trebui să își mențină sprijinul puternic acordat Irakului prin intermediul programelor sale de cooperare, cu scopul de a participa la procesul de stabilizare și de dezvoltare a țării, iar după alegeri, ar trebui să consolideze relațiile dintre parlamente. Trebuie reamintit faptul că numeroase state membre colaborează cu Irakul, inclusiv Italia, prin intermediul importantului program de cooperare culturală.

Echilibrul politic al Irakului este esențial nu numai pentru această țară, ci și în ceea ce privește rolul strategic pe care Irakul îl poate juca în regiune, în vederea rezolvării conflictelor existente și a asigurării păcii. În acest sens, îmbunătățirea relațiilor cu Turcia de către guvernul regional al Kurdistanului constituie un pas înainte în această direcție.

Cu toate acestea, după cum știm, Irakul rămâne o țară cu probleme foarte grave legate de securitate, de respectul democrației și al drepturilor omului, precum și de insecuritatea economică. Cele care suferă impactul negativ al acestei situații sunt grupurile cele mai vulnerabile, cum ar fi refugiații – care alcătuiesc 10% din populație – minoritățile etnice, femeile, minoritățile religioase și copiii.

Prin urmare, trebuie să jucăm un rol și mai incisiv în această regiune – sunt pe punctul de a încheia – parțial prin intermediul sprijinului acordat ONG-urilor locale și europene care activează în Irak, iar, în această privință, femeile pot fi, de asemenea, implicate ca actori strategici în vederea depășirii unora dintre dificultățile cu care se confruntă populația.

Johannes Cornelis van Baalen, în numele Grupului ALDE. – Doamnă președintă, Irakul nu este o țară sigură. Acesta este un fapt.

Dacă ne uităm la Iran, această țară încearcă să obțină o influență mult mai mare decât este necesar în sudul Irakului – în toată partea de sud, prin intermediul minorității šiite. Nu am auzit pe Înalțul Reprezentant să menționeze poziția Iranului. Iranul amenință Irakul. Cum vede dumneaei rolul Uniunii Europene în menținerea Iranului acolo unde ar trebui să fie – adică în Iran, și nu în Irak?

În ceea ce privește partea de nord, observăm că există o problemă majoră între Turcia și Irak cu privire la Kurdistan. Desigur, poate exista o legitimitate în combaterea gherilelor din nordul Irakului care amenință Turcia, dar nu despre acest lucru este vorba. Regiunea autonomă din nordul Irakului – Kurdistan – ar trebui să aibă propria dezvoltare.

În ceea ce privește memorandumul de înțelegere în domeniul energetic, acesta este foarte important, însă Irakul nu este un stat unitar. La fel este și memorandumul aflat în curs de negociere cu guvernul autonom kurd? Pentru că există discuții în derulare cu privire la Kirkuk, la proprietarii terenurilor petrolifere, etc. Se ia în considerare acest lucru?

Aș dori, de asemenea, să vă atrag atenția asupra faptului că forțele de securitate irakiene încă nu sunt bine instruite și încă nu funcționează corespunzător. Așadar, nu ar trebui să sprijinim doar statul de drept, ci, dacă ni se va solicita, ar trebui să fim, de asemenea, pregătiți să ajutăm poporul irakian prin acordarea de asistență forțelor sale de securitate. Trebuie să existe o abordare integrată în ceea ce privește energia, economia și stabilitatea. Trebuie să existe o abordare integrată în ceea ce privește statele vecine ale Irakului. Puteți să ne oferiți un indiciu cu privire la această abordare integrată? Vă mulțumesc în numele Grupului ALDE.

Jill Evans, în numele Grupului Verts/ALE. – Doamnă președintă, permiteți-mi să îi mulțumesc Înalțului Reprezentant, doamnei baroneasă Ashton, pentru declarația sa.

Cred că este important de menționat faptul că dezbaterile noastre din această seară se desfășoară pe fondul anchetei Chilcot din Regatul Unit privind războiul din Irak și învățămintele care trebuie trase de aici, apărând la lumină numeroase informații care confirmă părerea multora dintre noi din momentul invaziei: și anume, motivul pentru declanșarea războiului a fost schimbarea regimului și controlul resurselor, și nu amenințarea reprezentată de armele de distrugere în masă. Iar, în ceea ce privește planificarea pe termen lung a unui Irak postbelic, înalții diplomați și ofițerii militari folosesc cuvinte precum „cumplit”, „profund greșit” și „dureros de fragil” în mărturiile lor din cadrul anchetei, așa că nu este de mirare că acum asistăm la consecințele aspre ale acelei acțiuni.

Doamna baroneasă Ashton a afirmat că s-au făcut unele progrese și, desigur că așa este, însă există în continuare unele probleme grave. Nu există nicio lege care să protejeze minoritățile din Irak. Există în continuare o problemă majoră în ceea ce privește refugiații. Sindicaliștii, jurnaliștii, femeile politician și activiștii pentru drepturile omului au dispărut sau au fost uciși. Atacurile sinucigașe continuă să aibă loc. În perspectiva alegerilor programate pe 7 martie, Comisia electorală irakiană, după cum menționa colega mea, a exclus săptămâna trecută de pe liste aproape 500 de candidați, în principal politicieni sunniți. Aceștia sunt deja slab reprezentați în Parlamentul irakian, iar această măsură va duce în mod sigur la creșterea tensiunilor și a instabilității.

În noiembrie anul trecut, Președinția UE a îndemnat guvernul irakian să suspende pedeapsa cu moartea și să o abolească complet, însă 900 de persoane așteaptă în continuare să fie executate, iar sentințele de condamnare la moarte sunt pronunțate adeseori în urma unor procese inechitabile, unele dintre acestea durând doar câteva minute.

UE are o responsabilitate de a ajuta la construcția democrației și la asigurarea respectării drepturilor omului, iar cadrul pentru acordul cu Irakul stabilește trei priorități pentru a contribui la dezvoltarea serviciilor de bază, precum sănătatea și educația, la consolidarea statului de drept și la sprijinirea Comisiei pentru Drepturile Omului.

Acordul de parteneriat și cooperare va constitui baza pentru lucrările viitoare, însă trebuie să solicităm adoptarea unor măsuri imediate cu privire la chestiuni precum abolirea pedepsei cu moartea, protejarea grupurilor vulnerabile și a grupurilor țintă și consolidarea democrației și a drepturilor omului.

Struan Stevenson, în numele Grupului ECR. – Doamnă președintă, doamnă baroneasă Ashton, alegerile din Irak nu vor fi libere și corecte. În urmă cu zece zile, Comisia pentru Justiție și Responsabilitate a decis să îl pună sub interdicție pe -Saleh alMutlaq, liderul Frontului parlamentar pentru Dialog Național și un membru al Parlamentului irakian în ultimii patru ani. Acestuia i s-a interzis participarea la viitoarele alegeri. Cred că nu a fost o coincidență faptul că această interdicție scandalosă, alături de punerea sub interdicție a altor peste 500 de politicieni laici irakieni, a fost anunțată chiar în ziua în care -Manouchehr Mottaki, odiosul ministru de externe al Iranului, se afla în vizită la Bagdad. -Saleh alMutlaq a criticat în mod deschis imixtiunea Iranului în Irak, iar acum mullahii au insistat ca acesta să fie exclus din alegeri.

Sunt ușurat că vicepreședintele american Joe Biden a protestat deja față de această interdicție și sper ca și dumneavoastră, doamnă baroneasă Ashton, să faceți la fel. Dacă dr. alMutlaq și ceilalți nu sunt repuși în drepturi, nu trebuie și nu putem să recunoaștem legitimitatea acestor alegeri.

Willy Meyer, în numele Grupului GUE/NGL. – (ES) Doamnă baroneasă Ashton, îmi pare rău, dar nu împărtășesc optimismul dumneavoastră. Este bine să fii optimist, dar nu putem fi optimiști în privința Irakului având în vedere situația din prezent.

Ca dovadă, Comisia a decis să nu trimită observatori, întrucât nu poate garanta siguranța acestora. Cred că această decizie vorbește de la sine. Ea arată clar că, în ceea ce privește Irakul – știu că nu doriți să vorbiți despre trecut, dar nu avem altă opțiune decât să vorbim despre trecut – avem de-a face cu o țară care a fost devastată, înregistrând 1 milion de morți și 4 milioane de persoane fără adăpost ca urmare a unui război ilegal și nedrept, bazat pe minciuni. Nu au existat nici arme de distrugere în masă, nici vreo legătură între Saddam Hussein și Al-Qaeda. Acesta este purul adevăr. Singurul lucru adevărat a fost interesul industriei petroliere nord-americane în obținerea controlului asupra petrolului brut din Irak.

Acesta este purul adevăr. Mai mult, în mod normal, această situație nu poate continua, dată fiind prezența forțelor de ocupație, care își pun peste tot amprenta. Nu aș fi surprins în momentul de față dacă decizia privind interdicția partidelor de opoziție ar duce la o veritabilă confruntare civilă. Unele ambasade europene nu exclud posibilitatea unei lovituri de stat militare, a unei adevărate lovituri de stat militare în Irak. Prin urmare, tabloul este foarte sumbru.

Fac apel la dumneavoastră să acționați rapid pentru a retrage forțele de ocupație cât mai curând posibil. Acesta este factorul care denaturează adevărata situație din Irak. Prin urmare, Națiunile Unite ar trebui să preia controlul și să prevadă o perioadă de tranziție care să asigure revenirea la normalitate a unui lucru la care nu ar fi trebuit să se renunțe niciodată: dreptul internațional.

Bastiaan Belder, în numele Grupului EFD. – (NL) Doamnă președintă, doamnă Înalt Reprezentant, în noaptea de Crăciun din 2009 – cu alte cuvinte, în timp ce noi ne aflăm în vacanța de Crăciun – mai multe biserici din Irak, Mesopotamia, au fost închise. Această situație tristă a fost provocată de amenințările cu bombă, la fel ca în anul precedent. În orice caz, bisericile rămân adeseori goale, cu sau fără astfel de amenințări, întrucât din ce în ce mai mulți creștini părăsesc țara. Actele de violență împotriva acestora nu fac decât să se intensifice, cu toate că aceștia sunt din ce în ce mai puțini. Înainte de Crăciun, s-au înregistrat trei atacuri mortale în Mosul. Mai mult, creștinii din orașul Kirkuk, care înainte era relativ sigur, se confruntă și ei de câteva luni cu o serie neîntreruptă de răpiri și crime, care au dus la refugierea a sute de familii creștine.

Dacă în 2003 erau circa 1,5 milioane de creștini în Irak, peste jumătate dintre aceștia s-au refugiat acum pentru a scăpa de purificările religioase săvârșite de extremiștii islamici. Un creștin irakian a întrebat dacă Consiliul European și cele 27 de state membre ale Uniunii Europene privesc pur și simplu cu îngăduință la această transformare a Irakului în Afganistan. Doamnă Înalt Reprezentant, v-aș fi recunoscător dacă ne-ați prezenta poziția dumneavoastră pe această temă. Oricare ar fi aceasta, o Mesopotamie fără străvechea sa comunitate creștină nu va avea parte de un viitor mai tolerant, iar această situație va avea un impact negativ asupra securității Europei pe termen lung.

Elena Băsescu (PPE). - Pregătirea alegerilor legislative și prezidențiale din 7 martie a determinat apariția unui climat febril de constituire a unor noi coaliții și alianțe. Unii opozanți ai premierului irakian doresc refacerea vechilor alianțe, precum Coaliția Unită Irakiană. Premierul, pe de altă parte, încearcă atragerea în coaliția statului de drept a unor grupări seculare ori a unor candidați independenți.

Nu trebuie uitat însă că, după aceste alegeri legislative și prezidențiale, guvernul va trebui să organizeze referendumul privind Kirkuk. Este foarte posibil ca situația de securitate din Irak să se deterioreze în cazul contestării acestora de unele grupări irakiene sau în cazul unor conflicte interne.

Principalele probleme cu care se confruntă autoritățile de la Bagdad sunt amânarea referendumului privind acordul SOFA încheiat cu SUA și a definitivării legii hidrocarburilor, scăderea prețului petrolului, numărul mare al execuțiilor (în prezent, 900 de persoane sunt condamnate la pedeapsa capitală) și folosirea torturii pentru obținerea confesiunilor. Deteriorarea în general a situației drepturilor omului provoacă deplina îngrijorare a UE. Și, nu în ultimul rând, creșterea nivelului corupției — și vreau să vă dau un exemplu în acest sens: arestarea fostului ministru al comerțului irakian.

În relațiile cu Irak, România vizează trecerea de la contribuția în domeniul securității militare la implicarea în domeniul securității civile. Țara mea a demonstrat că își respectă angajamentele față de parteneri, menținându-și prezența militară în Irak până la îndeplinirea misiunii. <BRK>

Ana Gomes (S&D). – (PT) Realizările democratice ale poporului irakian trebuie să fie în continuare consolidate și aprofundate, la fel ca situația privind securitatea. În ultimele luni, am asistat la o reconfigurare

încurajatoare a alianțelor, care a contribuit semnificativ la eliminarea sciziunilor etnico-religioase care au marcat politica irakiană în ultimii ani. Succesul noului partid kurd al „Schimbării” este un exemplu al normalizării vieții politice din Irak. Cu toate acestea, declarația recentă a Comisiei electorale potrivit căreia circa 500 de politicieni sunniți vor fi excluși din alegeri nu este de natură să favorizeze reconcilierea națională, poate pune în pericol procesul electoral și ar putea da din nou naștere la conflicte. Vestea privind aplicarea pedepsei cu moartea este, de asemenea, descurajatoare. Doamnă baroneasă Ashton, liderii europeni ar trebui să încerce să convingă autoritățile irakiene să o abolească. Consolidarea EULEX este, de asemenea, importantă în această privință.

Un milion și jumătate de irakieni locuiesc în continuare în țările vecine. Mulți dintre aceștia nu se vor putea întoarce niciodată. Țările europene care au luat parte la invazia din 2003 au o responsabilitate deosebită și ar trebui să primească mai mulți refugiați. În această privință, la fel ca în cazurile privind sprijinirea persoanelor strămutate în interiorul țării, chestiunile legate de drepturile omului în general și drepturile femeii în special și combaterea corupției, este esențial ca guvernul irakian să rectifice legea privind ONG-urile, astfel încât societatea să se poată organiza în mod liber. Este imperios necesar ca Uniunea Europeană să încurajeze interacțiunea dintre ONG-urile irakiene și cele europene. O societate civilă, liberă și dinamică reprezintă o premisă necesară pentru consolidarea democrației în Irak.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Doamnă președintă, doamnă Ashton, în ciuda eforturilor uriașe ale forțelor internaționale și a sutelor de victime în rândul coaliției internaționale, incluzând 23 de soldați polonezi, situația din Irak este în continuare gravă. Este o țară în care ne confruntăm cu atacuri teroriste și cu persecuții ale minorităților religioase, inclusiv ale minorității creștine și, desigur, comparativ cu situația de acum câțiva ani, s-au înregistrat unele progrese. Cu toate acestea, primim în continuare vești legate de atacuri teroriste care destabilizează nu doar Irakul, ci și întregul Orient Mijlociu. Obiectivul teroriștilor și al susținătorilor terorismului internațional este destabilizarea Irakului. Există numeroase dovezi care indică faptul că Iranul se face responsabil de susținerea terorismului.

Care este opinia dumneavoastră, doamnă Ashton, în calitate de Înalt Reprezentant al Uniunii Europene pentru afaceri externe și politica de securitate, în ceea ce privește rolul Iranului în imixtiunea în treburile Irakului? Aș dori să vă încurajez să adoptați o poziție mai hotărâtă și să cooperați cu Statele Unite pentru a găsi soluții care să influențeze și să pună presiune asupra Iranului pentru ca acesta să înceteze să se amestece în treburile interne ale Irakului. În opinia mea, doar atunci va exista posibilitatea atingerii unui nivel relativ de stabilitate în regiune.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL). – (FR) Doamnă președintă, doamnă Înalt Reprezentant, nu împărtășim optimismul dumneavoastră nici în privința situației din Irak, nici în ceea ce privește beneficiile Coaliției, întrucât acesta frizează orbirea. Irakul a fost invadat și ocupat pe baza unor informații deliberat înșelătoare cu privire la prezența armelor de distrugere în masă.

Ca urmare, 17 dintre cele 27 de state membre UE au fost convinse să ia parte la atacarea și ocuparea Irakului. Țara se află în ruină, patrimoniul său este jefuit, iar populația este profund divizată. Fanatismul religios de acolo recrutează numeroase grupuri de luptători. Tirania iraniană intervine acolo nestingherită. Alegerile se desfășoară într-o manieră deplorabilă și incorectă.

Ce intenționați și ce intenționați să facem pentru a trage la răspundere acele țări care au mințit și care ar putea să o ia din nou de la capăt în Yemen sau în orice altă țară? Ce măsuri intenționați să adoptați pentru a condamna folosirea de către ocupanți a armelor neconvenționale chimice și radiologice și a bombelor cu uraniu sărăcit, ale căror consecințe asupra generațiilor viitoare sunt bine știute? Cum ne putem asigura că aceste arme nu vor fi utilizate în Afganistan pentru că am închis ochii la situația din Irak?

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, salutăm în mod sincer viitoarele alegeri din Irak, deoarece acestea reprezintă un nou pas spre democrație. Acestea nu vor fi libere și corecte, însă trebuie să ne mulțumim cu fiecare pas mărunț.

Reconstrucția Irakului din punct de vedere economic, comercial, cultural și financiar și garantarea securității sale sunt condiții esențiale pentru dezvoltarea democrației, dar trebuie, de asemenea, să promovăm consolidarea instituțiilor țării. Conviețuirea pașnică a diferitelor grupuri etnice și religioase din Irak poate fi obținută printr-o reînnoire a instituțiilor, prin aplicarea unei formule federale – federalismul – care permite o largă autonomie a diferitelor regiuni în cadrul unui stat unitar. Experiența Kurdistanului irakian ar putea fi un punct de referință util.

Prin urmare, aş dori să ştiu care este părerea doamnei baronease Ashton, Înalţul Reprezentant, cu privire la acest aspect instituţional al ţării.

Alf Svensson (PPE). – (SV) În mod firesc, se vorbeşte mult despre violenţe şi orori atunci când Irakul este pus în discuţie, însă este indiscutabil faptul că ţara trece printr-un un proces de democratizare.

Ţin să vă reamintesc că 3 912 femei au candidat în mod liber la alegerile locale de anul trecut din Irak. Aceasta înseamnă că au candidat aproximativ zece femei pentru fiecare loc eligibil. Este un fapt care trebuie privit ca un aspect pozitiv, în special într-o ţară arabă. Acest lucru ne-a dat motive de speranţă înaintea alegerilor parlamentare de anul acesta, programate pe 7 martie, în special datorită faptului că sunniţii au participat la alegerile locale. Cu toate acestea, după cum s-a menţionat deja, în urmă cu două săptămâni, o comisie guvernamentală a interzis participarea la alegeri a 14 partide sunnite şi a mai multor sute de persoane. Printre cei afectaţi se numără ministrul apărării Abdul-Qadir al-Obaidi şi Saleh al-Mutlaq, liderul Frontului Irakian pentru Dialog Naţional, condus de sunniţi.

Alegerile parlamentare irakiene sunt, desigur, esenţiale pentru viitorul ţării şi pentru viitoarea democratizare a Irakului, în special în ceea ce priveşte coeziunea etnică şi religioasă a acestei ţări. De asemenea, aş dori să subliniez faptul că trebuie să ne exprimăm deschis cu privire la tratamentul minorităţilor etnice şi religioase din Irak. După cum am precizat, alegerile parlamentare irakiene vor fi decisive pentru modul în care vom privi Irakul în viitorul apropiat. Ce consideră Înalţul Reprezentant al UE, doamna baroneasă Ashton, că poate face UE pentru ca viitoarele alegeri parlamentare din Irak să fie universale şi mai democratice?

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) În ultimii ani, Uniunea Europeană şi-a consolidat în mod considerabil relaţiile şi influenţa în ţările din Orientul Apropiat. Uniunea Europeană a acordat mereu o atenţie deosebită Irakului şi, alături de comunitatea internaţională, a participat atât la reconstrucţia Irakului, cât şi la misiunile de pace şi de securitate. Diferite grupări se luptă în continuare pentru a deţine puterea în această ţară, ceea ce împiedică punerea în aplicare a reformelor demarate în diverse domenii. Faptul că 14 partide sunt excluse de la alegerile care vor avea loc este, de asemenea, un motiv de îngrijorare. Irakul a ales calea către democraţie şi, prin urmare, atât Uniunea Europeană, cât şi alte state trebuie să solicite şi, dacă este necesar, să contribuie la respectarea angajamentelor luate la nivel internaţional şi a drepturilor şi libertăţilor omului. Consider că Irakul este într-adevăr pregătit pentru o cooperare strânsă cu Uniunea Europeană. Memorandumul de înţelegere dintre UE şi Irak privind cooperarea în domeniul energetic care a fost semnat luni demonstrează angajamentul acestei ţări de a construi o relaţie pe termen lung care să fie benefică pentru ambele părţi. Din punctul de vedere al energiei, Irakul este foarte important pentru Uniunea Europeană, însă garantarea securităţii aprovizionării cu energie este inevitabil legată de stabilitatea economică şi politică a ţării, care a lipsit în ultima perioadă. În mod clar, acesta este un proces pe termen lung, însă consider că Uniunea Europeană, Înalţul Reprezentant şi comunitatea internaţională trebuie să ofere mijloace şi soluţii pentru a face din principiile drepturilor omului şi al statului de drept pilonii fundamentali ai politicii viitoare din Irak.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Doamnă preşedintă, doamnă Ashton, aş dori să spun că, dacă ar fi să rezum discursul doamnei Ashton într-o propoziţie, aş folosi formula: optimism oficial. Cu toate acestea, cred că Europa şi alegătorii noştri se aşteaptă la ceva mai concret şi se aşteaptă să li se spună adevărul. Politicienii arată cine sunt nu numai prin ceea ce spun, ci şi prin ceea ce nu spun, iar eu nu am auzit în discursul dumneavoastră, doamnă Ashton, nimic referitor la unele probleme care au şocat o bună parte a opiniei publice europene, inclusiv a opiniei publice din ţara mea. Mă refer, de exemplu, la persecutarea sistematică a minorităţilor din Irak, inclusiv, şi subliniez acest lucru, a creştinilor. Aceasta este o realitate certă.

Sunt de acord cu afirmaţia pe care a făcut-o colegul meu, domnul Poręba, în urmă cu câteva momente cu privire la amestecul Iranului în Irak. Nu este valabil acest lucru şi în cazul autorităţilor irakiene şi al intervenţiei scandaloase a acestora în tabăra Ashraf, care adăposteşte refugiaţi iranieni? Nu fac autorităţile irakiene exact acest lucru? În opinia mea, acest lucru ar trebui subliniat cu fermitate, în special pentru că autorităţile irakiene primesc ajutoare financiare de la Uniunea Europeană, pe care apoi le folosesc adeseori într-un mod cât se poate de nepotrivit, ca de exemplu în intervenţia din tabăra Ashraf.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Doamnă preşedintă, cred că Irakul poate constitui un exemplu pentru modul în care uneori, pentru a veni de hac unei dictaturi care îşi distruge adversarii cu miile folosind arme chimice, este necesară utilizarea forţei. Aceste decizii sunt dificile. Prin urmare, aş dori ca astăzi, în timp ce vorbim despre Irak, să ne aducem aminte de miile de soldaţi din Statele Unite, Italia, Polonia şi din alte ţări care au căzut în Irak şi să ne amintim de familiile acestora. Aceştia s-au dus în Irak crezând că servesc o cauză dreaptă şi, după cum auzim aici, Irak se află astăzi pe calea democraţiei.

Știu că astăzi vă solicităm cu toții să fiți mai activă, doamnă Ashton, însă noi dorim ca Uniunea Europeană să fie activă. Vă rog să mergeți în Irak și să prezentați o evaluare a situației, astfel încât ajutoarele pe care le trimite Uniunea Europeană să fie utilizate în condițiile care au fost menționate aici, în special în ceea ce privește protecția minorităților.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Doamnă președintă, întâmplarea face că în acest moment iau cuvântul numai deputați polonezi, dar noi avem experiență în ceea ce privește implicarea Poloniei și a soldaților polonezi în restabilirea securității în Irak.

Doamnă Ashton, vă împărtășesc opinia potrivit căreia, din fericire, situația din Irak este un pic mai bună decât înainte, însă aceasta este în continuare fragilă. Alături de diversele măsuri adoptate de Uniune, aș dori să propun două măsuri concrete, deoarece, în opinia mea, acestea lipsesc. Prima chestiune se referă la un lucru care nu a fost menționat astăzi: consider că este extrem de important pentru dezvoltarea și stabilizarea Irakului să adoptăm un program privind educația tinerilor irakieni din Europa, deoarece Irakul duce în continuare lipsă de medici, ingineri și specialiști în irigații. Consider că am putea oferi Irakului un ajutor important în acest domeniu. A doua chestiune privește protejarea valorilor culturale ale Irakului. Consider că UE ar trebui să contribuie în special la reconstrucția Babilonului. Aceasta este o comoară care ar trebui să fie protejată de întreaga lume.

Paul Rübzig (PPE). – (DE) Doamnă președintă, doamnă baroneasă Ashton, întrebarea mea se referă la memorandumul de înțelegere care a fost semnat în sectorul energetic. Credeți că este posibilă creșterea nivelului de dezvoltare alături de domnul Oettinger sau de domnul De Gucht? După părerea mea, reconstrucția economică ar fi exact lucrul care ar aduce mai multă stabilitate în Irak. Dacă ar fi să îmbunătățim relațiile în sectorul energetic, în special prin oferirea mai multor echipamente europene în vederea unei mai bune valorificări a resurselor energetice din această țară, și dacă, în schimb, noi am achiziționa energie de acolo, aceasta ar fi o situație din care ambele părți ar avea de câștigat. În această privință, adoptarea unei inițiative în următoarele săptămâni ar fi foarte binevenită.

Catherine Ashton, *Înaltul Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate/vicepreședintă a Comisiei.* – Vă mulțumesc încă o dată tuturor pentru această dezbatere importantă și interesantă. Voi încerca să răspund la unele dintre chestiunile clare care suscită cele mai multe îngrijorări în rândul onorabililor deputați.

Aș începe prin recunoașterea importanței pe care deputații o acordă problemei minorităților. După cum deputații probabil știu, unul dintre elementele fundamentale ale activității noastre în cadrul acordurilor de parteneriat și cooperare este într-adevăr acela de a ne asigura că la baza acordurilor noastre stau drepturile omului. Sperăm ca în curând să putem parafa acest acord cu Irakul și accept și mă angajez ca, în activitatea noastră, problemele minorităților să fie înțelese. În mod clar, acest lucru este foarte important.

Sunt de acord cu obiectivul adus în discuție de mai mulți onorabili deputați privind chestiunea pedepsei capitale. Obiectivul nostru este, într-adevăr, să obținem abolirea acestei pedepse pentru toate motivele pe care onorabilii deputați le-au indicat în mod just.

Sunt de acord că trebuie să consolidăm și să întărim procesele politice, lucru care va fi foarte important în tot ceea ce facem, și să ne asigurăm că, în perspectiva viitoarelor alegeri, înțelegem care sunt obiectivele pe care vrem să le atingem. Înțeleg problemele ridicate de mai mulți onorabili membri, inclusiv de domnul Costa și de domnul Stevenson, cu privire la decizia comisiei de excludere a unor candidați.

Revizuirea candidaților a fost întotdeauna o componentă a procesului preelectoral. Există o procedură de apel, care nădăjduiesc că va fi lăsată să își urmeze cursul firesc. Trebuie să spun, de asemenea, că intenționăm să trimitem misiunea UE săptămâna viitoare, adică cu șase săptămâni înainte de ziua alegerilor, ceea ce ne va permite să urmărim îndeaproape procesul preelectoral, lucru care prezintă un mare interes. Avem credința și speranța că autoritățile irakiene vor asigura un proces electoral universal, pentru toate motivele pe care onorabilii deputați le-au exprimat foarte clar în discursurile lor.

De asemenea, mai mulți deputați au pus în discuție memorandumul de înțelegere în domeniul energetic și importanța și semnificația acestuia. Semnând acest memorandum, avem certitudinea că Irakul este un stat unitar și că întreaga noastră cooperare va fi cu guvernul întregului Irak. Suntem într-un tot de acord ca Irakul să rămână un stat unitar și suveran. În acest domeniu, va fi important să sporim cooperarea – am auzit ceea ce s-a spus, în special de către domnul Rübzig, care a menționat nevoia de a lua mai mult în considerare intensificarea acestei cooperări. Voi transmite acest lucru comisarilor desemnați.

De asemenea, atunci când afirm că există probleme legate de securitate, sunt conștientă că problema Kirkuk este foarte importantă, la fel ca și alte granițe disputate. Am descris aceasta ca fiind o provocare majoră cu care se confruntă Irakul în prezent. Cred cu tărie că Irakul trebuie să își rezolve aceste probleme pe cont propriu. Irakul este cel care trebuie să se ocupe de ele. Cu toate acestea, sunt foarte dornică să sprijinim Misiunea de Asistență a Organizației Națiunilor Unite din Irak, care a depus eforturi considerabile pentru a încerca demararea unui dialog și a unui proces. Totuși, pentru a da dovadă de prudență, nu mă aștept ca dialogul să fie unul semnificativ înainte de alegeri, în această perioadă.

Voi mai spune câteva cuvinte și despre cooperarea în domeniul energetic. Considerăm acest aspect ca făcând parte din procesul de concepere a unei politici energetice cuprinzătoare și integrate în ceea ce privește Irakul. Este vorba de aprovizionare și de securitatea aprovizionării între Irak și Uniunea Europeană și ar trebui, desigur, inclusă dezvoltarea energiei regenerabile, în special a energiei solare și eoliene, precum și intensificarea măsurilor privind eficiența energetică în Irak. Și eu sper că va exista o cooperare tehnologică, științifică și industrială în următoarele luni și în următorii ani. Această problemă a fost ridicată în mod just.

Trecând la chestiunea recentei anulări a delegației, domnul Meyer a exprimat îngrijorări cu privire la viitorul securității. Noi dorim să vedem o îmbunătățire a situației, după cum am menționat, pentru a permite trimiterea unei misiuni de monitorizare a alegerilor, cu participarea deputaților din Parlamentul European. Acest lucru va fi extrem de important pentru onorabilii deputați în cadrul viitorului proces electoral și, după cum am menționat, vom trimite în curând persoane în Irak.

Onorabilii deputați au ridicat problema retragerii forțelor militare. Președintele Obama a anunțat retragerea tuturor trupelor combatante până în august 2010, ceea ce, în practică, înseamnă că retragerea va începe la scurt timp după alegerile naționale. Acest lucru este, de asemenea, semnificativ și important. Am menționat că în scurt timp vom trimite echipa de evaluare a alegerilor, care sper că ne va ajuta să tratăm problemele pe care onorabilii deputați le-au ridicat în acest context.

În ceea ce privește tabăra Ashraf, am reamintit Irakului în mod regulat și repetat că această problemă complexă trebuie gestionată în deplină concordanță cu dreptul internațional și fără acte de violență.

Revenind la ideea de la care am pornit, sunt optimistă în privința Irakului. Există probleme majore, iar onorabilii deputați ni le reamintesc pe bună dreptate. Cu toate acestea, putem întrezări, având în vedere alegerile care urmează și oportunitatea privind o cooperare mai intensă – o oportunitate pentru Uniunea Europeană, cu sistemul său de valori și aspectele care ne preocupă în mod deosebit: drepturile omului, drepturile minorităților, problemele legate de pedeapsa capitală, intensificarea cooperării în domeniul securității și al aprovizionării cu energie și colaborarea mai strânsă cu guvernul, în același timp precizând clar așteptările noastre – putem întrezări un viitor pașnic și democratic pentru Irak. Trebuie să ne asigurăm că vom depune eforturi susținute în acest scop.

Dezbateră este închisă.

Votarea va avea loc în următoarea sesiune din februarie de la Strasbourg.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), în scris. – (CS) Cunosco doar câteva țări relativ apropiate de Europa care au reușit să amâne procesul de „democratizare” timp de câteva decenii. Irakul, unde trupele din țările UE au lăsat și ele, din nefericire, urme negative, este cu siguranță una dintre ele. În prezent, unul dintre cele mai laice state din lumea islamică a rămas în ruine, iar trei dintre comunitățile sale se află mereu la cuțite. Ceea ce a supraviețuit din trecut sunt doar reminiscențe ale sistemelor de educație și de sănătate relativ bune ale țării și o infrastructură relativ avansată. Este singura țară din regiune în care minoritatea kurdă a fost autonomă, cu toate că nu a existat niciun regim democratic ideal la putere în această țară. În linii mari, întrebarea care se pune este: despre care țară din regiune se poate spune că este condusă de un regim democratic autentic? Faptul că, în urma invaziei armatei americane, statul irakian a fost complet perturbat, marchează, alături de distrugerea parțială a infrastructurii sistemului său social, sanitar și educațional, un uriaș pas înapoi. Mască așa-ziselor alegeri democratice nu poate în niciun caz să ascundă acest lucru. Eforturile neîntrerupte menite să distragă atenția de la problemele actuale prin intermediul unor procese regizate ale unor figuri importante ale regimului lui Saddam Hussein sunt naive. Numai o persoană care nu cunoaște deloc situația ar putea crede că aceasta poate fi ameliorată în acest fel. Singurul aspect pozitiv din ultima perioadă este că atât administrația americană, cât și guvernul irakian au înțeles că nu se va produce nicio îmbunătățire în lipsa unor relații bune cu Iranul.

Artur Zasada (PPE), în scris. – (PL) Mă bucură tonul optimist din discursul doamnei Ashton, dar eu aș prefera să fac o evaluare mai rezervată a situației din Irak. În ciuda numeroaselor aparențe, țara este încă instabilă pe plan intern și este clar că nu se poate spune că democrația „a prins rădăcini”. Nu se poate vorbi de stabilizare într-o țară pe teritoriul căreia 1,8-1,9 milioane de locuitori au fost strămutați, în timp ce încă un milion de persoane au părăsit țara, iar condițiile de trai ale refugiaților sunt extrem de precare.

Este esențială revizuirea metodelor utilizate în prezent pentru oferirea ajutorului extern refugiaților din Siria și Iordania și persoanelor strămutate în interiorul Irakului. Acest ajutor trebuie oferit pe o perioadă suficient de lungă. Pentru cât timp? Încă nu știm acest lucru. Cu toate acestea, la fel cum un medic nu întrerupe tratamentul la cele mai mici semne de ameliorare, nici noi nu trebuie să ne lăsăm induși în eroare de previziuni prea optimiste.

(Ședința a fost suspendată la ora 19.25 și reluată la ora 21.00)

PREZIDEAZĂ: DL McMILLAN-SCOTT

Vicepreședinte

8. A doua revizuire a Acordului de parteneriat ACP-CE (Acordul de la Cotonou) (dezbateri)

Președinte. – Următorul punct pe ordinea de zi este raportul elaborat de dna Eva Joly, în numele Comisiei pentru dezvoltare, privind a doua revizuire a Acordului de parteneriat ACP-UE (Acordul de la Cotonou) (2009/2165(INI)) (A7-0086/2009).

Eva Joly, raportoare. – (FR) Dle președinte, dle comisar, doamnelor și domnilor, revizuirea Acordului de la Cotonou ne oferă șansa de a învăța o lecție din crizele cu care ne confruntăm: criza economică și financiară, criza socială sau alimentară, schimbările climatice, provocările legate de energie și permanența sărăciei extreme.

Modelul economic dominant al pieței libere necontrolate și stilurile noastre de viață nu numai că și-au arătat limitele, ci au și provocat, de fapt, aceste crize multidimensionale fără precedent. Trebuie, prin urmare, să realizăm o revizuire radicală a tuturor politicilor noastre.

Raportul înaintat astăzi și care a fost adoptat în unanimitate de către membrii Comisiei pentru dezvoltare reprezintă, după părerea mea, un prim pas către această revizuire necesară.

Coerența este cerința principală care trebuie respectată. Politica comercială, pescuitul și agricultura Uniunii Europene trebuie concepute într-un mod coerent, astfel încât să asigure o dezvoltare durabilă, să combată sărăcia și să garanteze un nivel de trai decent și venituri decente pentru toți.

Regret să vă spun că, în momentul de față, acest lucru nu se întâmplă. Făcând din comerț un scop în sine, și nu un mijloc care să servească politici sale de dezvoltare, Uniunea Europeană sacrifică populațiile țărilor în curs de dezvoltare în favoarea multinaționalelor sale. De aceea, negocierile privind acordurile de parteneriat economic suscită, pe bună dreptate, controverse în rândul guvernelor ACP, al sindicatelor și al societății civile, care le percep ca pe o amenințare la adresa economiilor lor.

Chestiunea agriculturii este una dintre cele mai problematice și rămâne extrem de neglijată în cooperarea dintre Uniunea Europeană și țările ACP. Deși zonele rurale și acest sector afectează peste 60% din populație și din locurile de muncă, partea rezervată acestora din fondurile europene pentru țările ACP este aproape inexistentă.

Acest lucru trebuie să se schimbe. Cum putem eradică sărăcia fără să facem o prioritate din suveranitatea alimentară? Agricultură trebuie să se afle în centrul politicilor de dezvoltare ale Uniunii Europene. Susținerea, împreună cu agricultorii locali, a țărilor în curs de dezvoltare, în vederea asigurării suveranității alimentare a acestora, este esențială, deoarece suveranitatea alimentară, la fel ca și legitimitatea democratică a acestor țări, este, la ora actuală, amenințată de un nou fenomen deosebit de îngrijorător, și anume achiziționarea de terenuri arabile de către investitori străini, determinată de creșterea din 2007 a prețurilor produselor alimentare.

China, Arabia Saudită și chiar și Qatarul dețin acum mii de hectare în țările în curs de dezvoltare. Uniunea Europeană și țările ACP trebuie să rezolve această problemă - care ar putea duce la conflicte violente și la

revolte ale foamei - în special prin garantarea accesului la resursele naturale precum pământul și apa ca drept fundamental și inalienabil al populațiilor locale.

O altă temă importantă pentru mine este cea a paradisurilor fiscale. Repercusiunile acestora sunt destul de grave pentru țările dezvoltate, dar sunt și mai grave pentru economiile și instituțiile țărilor în curs de dezvoltare. Se crede că fluxurile financiare ilicite pe care le permit reprezintă o sumă de zece ori mai mare decât asistența oficială pentru dezvoltare.

Stoparea acestei hemoragii este o chestiune de coerență și credibilitate. Un prim pas ar putea fi semnarea unui acord cu caracter obligatoriu, care să solicite multinaționalelor să-și declare în mod automat profiturile și impozitele plătite în fiecare țară în care operează, limitând astfel abuzurile și pierderile suferite de țările în curs de dezvoltare.

În final, aș dori ca, prin această dezbatere, să subliniez încă o dată deficitul democratic al acestei revizuii, în legătură cu care parlamentele noastre nu au fost consultate. Rolul Adunării parlamentare paritare ACP-UE trebuie, cu toate acestea, consolidat.

Dle președinte, dle comisar, doamnelor și domnilor, sper că negociatorii vor profita de ocazia care li se oferă pentru a modifica acest parteneriat în mod adecvat și pentru a-l transforma într-un succes ai cărui principali beneficiari vor fi populațiile țărilor ACP.

Vital Moreira, raportor pentru aviz al Comisiei pentru comerț internațional. – (PT) Dle comisar, doamnelor și domnilor, Comisia pentru comerț internațional, pe care am onoarea s-o prezidez, a hotărât, din două motive, să ia poziție cu privire la revizia în curs a Acordului de la Cotonou.

În primul rând, deoarece comerțul este o parte esențială a relațiilor dintre țările din Africa, zona Caraibelor și Pacific (ACP) și Uniunea Europeană. În al doilea rând, deoarece Acordul de la Cotonou a antrenat noile acorduri de parteneriat economic, care sunt în esență acorduri comerciale.

Din aceste motive, am hotărât să participăm prin prezentarea unui raport, al cărui raportor sunt.

În acest raport, ne preocupă două lucruri: în primul rând, respectarea detaliilor acordurilor de parteneriat economic și ale instituțiilor de monitorizare parlamentară pe care acestea le-au stabilit, cum ar fi Cariforum, iar, în al doilea rând, utilizarea sinergiilor, respectând autonomia ambelor instituții. Respectând, cu alte cuvinte, sinergiile din cadrul Adunării parlamentare paritare, care acționează între Uniunea Europeană și țările ACP și noile instituții interparlamentare ale acordurilor de parteneriat economic.

Karel De Gucht, membru al Comisiei. – Dle președinte, apreciez foarte mult interesul pe care-l acordați celei de-a doua revizuii a Acordului de la Cotonou. Am citit, de asemenea, cu mult interes raportul Comisiei pentru dezvoltare, care prezintă o analiză iscusită a chestiunilor în cauză. Pe durata întregului proces, este o prioritate pentru noi să informăm Parlamentul, așa cum am făcut-o în ultimele luni.

Negocierile s-au accelerat și intră acum în faza finală, iar următoarea reuniune a ambasadorilor va demonstra valoarea acestor discuții. Urmează să aibă loc o reuniune paritară extraordinară la nivel ministerial pentru a încheia negocierile în martie, așa cum prevede Acordul de la Cotonou.

Permiteți-mi să împărtășesc acum cu dvs. anumite observații cu privire la raport. În primul și în primul rând, raportul s-a dovedit deja util în menținerea anumitor poziții ale UE. Pentru a menționa câteva dintre acestea: poziția dvs. cu privire la consolidarea parlamentelor naționale ACP, la Curtea Penală Internațională și la alte chestiuni referitoare la drepturile omului a confirmat poziția noastră în cadrul negocierilor. De asemenea, împărtășim importanța pe care o acordați schimbărilor climatice și securității alimentare, iar aceasta se va reflecta în rezultatul final.

Aș dori să mă concentrez asupra a patru subiecte, începând cu importanța dimensiunii parlamentare așa cum este reprezentată de Adunarea parlamentară paritară, căreia raportul îi acordă o însemnătate deosebită. Comisia se angajează să consolideze dimensiunea parlamentară în Acordul de la Cotonou. Intenția noastră nu este, așadar, aceea de a slăbi APP. Dimpotrivă, propunerea Comisiei trebuie văzută în contextul mai larg al creșterii funcțiilor parlamentare de control, luând în considerare în special acordurile actuale și viitoare de parteneriat economic (APE) și programele FED. Ar trebui să asigurăm o sinergie maximă între instituțiile APE și Cotonou, inclusiv între reuniunile APP și instituțiile parlamentare APE. În acest cadru emergent, ar avea sens o reducere a reuniunilor plenare APP. Comisia acceptă însă faptul că această chestiune trebuie convenită cu cei pe care-i privește în mod direct, fiind, prin urmare, dispusă să-și reconsidere poziția. În

același timp, ne-ar interesa să aflăm mai multe de la Parlament cu privire la felul în care acesta vede rolul și funcționarea APP într-un mediu politic și instituțional aflat în schimbare.

Elaborarea APE nu implică doar necesitatea de a asigura sinergia dintre acestea și instituțiile Cotonou, ci presupune și o actualizare a prevederilor comerciale ale Acordului de la Cotonou, având în vedere că regimul comercial Cotonou s-a învechit. Am convenit cu partenerii ACP că vom continua negocierile pentru acorduri regionale de parteneriat european. În acest context, aș dori să subliniez, în calitate de comisar pentru dezvoltare, că nu este nici de dorit din punct de vedere politic, și nici fezabil să incorporăm în Cotonou regimurile comerciale unilaterale UE, precum sistemul generalizat de preferințe SGP sau SGP+, așa cum se sugerează în proiectul de raport, deoarece acestea depind de sistemele autonome UE. Prin contrast, Comisia salută solicitarea ca Acordul de la Cotonou să acorde mai multă atenție chestiunilor comerciale și de dezvoltare în general, și ajutorului pentru comerț, în particular.

În raportul dvs., vă exprimați preocuparea cu privire la faptul că încheierea APE și regionalizarea extinsă ar putea submina coerența grupului ACP. Comisia consideră că diferențierea regională în cadrul Cotonou este mai mult o șansă decât o amenințare. Integrarea regională este esențială pentru dezvoltarea țărilor ACP și trebuie să integrăm această realitate în Cotonou pentru a sprijini mai eficient eforturile lor de a atinge acest obiectiv. Acest lucru nu va cauza, în niciun caz, o perturbare a grupului ACP, iar partenerii noștri ACP împărtășesc acest punct de vedere.

Permiteți-mi acum să comentez pe scurt politicile sectoriale pe care le subliniați în raportul dvs. Suntem complet de acord cu importanța schimbărilor climatice și a energiilor regenerabile, care sunt deja incluse în actualul exercițiu de revizuire. În plus, vom trata subiectul siguranței alimentare în dimensiunea regională.

Subliniați, de asemenea, importanța bunei guvernante în chestiunile legate de impozite și în domeniul fiscal. Buna guvernare este un principiu fundamental al Acordului de la Cotonou. Bazându-se pe articolul 9 al Acordului de la Cotonou, Comisia pregătește în momentul de față, în contextul cooperării pentru dezvoltare, o nouă politică a bunei guvernante în domeniul impozitelor. Încercăm, în același timp, să abordăm aceste aspecte în cadrul actualei revizuii. De aceea, pot să confirm că avem același obiectiv ca și dvs., și anume de a crea sisteme fiscale echitabile, eficiente și care să stimuleze creșterea economică, precum și administrații fiscale eficiente, și de a consolida participarea țărilor în curs de dezvoltare la procesele fiscale internaționale.

În cele din urmă, înțeleg că deplângeți faptul că Comisia nu a consultat o gamă mai largă de actori înainte de a lansa procesul de revizuire - alineatele (2) și (8) - și sunt complet de acord cu faptul că, pentru viitorul relațiilor ACP-UE post 2020, este nevoie de un proces de consultare cuprinzător, eventual sub forma unei Cărți verzi. Va trebui să evaluăm rezultatele prezentei revizuii ca pe o bază în acest scop, ca pe o lecție învățată.

Cristian Dan Preda, în numele grupului PPE. – Aș vrea înainte de toate să o felicit pe doamna Joly pentru realizarea acestui raport. Temele abordate sunt foarte importante pentru a garanta că Acordul de la Cotonou rămâne baza unui parteneriat solid cu țările ACP și totodată un instrument pertinent în contextul noilor provocări cu care aceste țări se confruntă.

Negocierile intervin într-un context care, așa cum se știe, e dificil și complex. Pe de o parte, țările ACP sunt profund afectate de criza economică și financiară, dar și de insecuritatea alimentară și de consecințele schimbărilor climatice, pe de altă parte, există o provocare instituțională pentru toate părțile la negocieri, aceea de a reflecta într-un mod adecvat tendințele de regionalizare a relației dintre ACP și Uniunea Europeană. Trebuie să ne asigurăm de pe acum că textul revizuit va conține toate ingredientele necesare unei cooperări pentru dezvoltare eficace, capabilă să contribuie la realizarea Obiectivelor Mileniului în țările ACP.

Vreau, de asemenea, să subliniez că am introdus în numele PPE cinci amendamente. Acestea permit, în opinia mea, o lectură mai nuanțată a unora dintre propunerile din raport. De exemplu, în paragraful 29, este important să insistăm asupra conceptului de *ownership*, în legătură cu pământurile arabile.

Cu privire, de asemenea, la crearea unui mecanism care obligă companiile transnaționale să își declare profiturile realizate, cred că acesta trebuie să fie creat la nivel internațional. În paragraful 25, e importantă o referință clară la o abordare coerentă a chestiunii securității alimentare în cadrul politicii de dezvoltare a Uniunii. În fine, în paragraful 31, poziția exprimată asupra acordurilor de readmisie cu țările terțe nu corespunde viziunii Grupului PPE. <BRK>

Harlem Désir, în numele Grupului S&D. – (FR) Dle președinte, dle comisar, doamnelor și domnilor, aș dori, de asemenea, să o felicit pe dna Joly pentru munca dumneaei, pentru raport și pentru luarea în considerare a

contribuțiilor Grupului Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European și, deși am prezentat din nou câteva amendamente, ne recunoaștem în rezoluția pe care dumneaei a prezentat-o.

Pentru grupul nostru, parteneriatul dintre Uniunea Europeană și țările ACP face parte dintr-un angajament istoric care trebuie să-și păstreze toate trăsăturile specifice ce nu trebuie banalizate nici măcar de necesitatea de a respecta anumite reguli, precum cele ale OMC. Cel mai mult ne preocupă ca acest parteneriat să păstreze, în special, coerența tuturor politicilor Uniunii Europene - politica comercială, politica bugetară - cu obiectivele de dezvoltare, dar și de promovare a păcii, securității și democrației și drepturilor omului în țările ACP.

Nu este vorba despre impunerea unui model, ci despre colaborarea cu aceste țări pentru a le garanta dezvoltarea, care trebuie să fie durabilă. Din acest punct de vedere, este foarte important ca această revizuire să ne permită să luăm în considerare noile elemente din ultimii cinci ani: lupta împotriva schimbărilor climatice, transferurile de tehnologie, ajutorul pentru dezvoltarea energiilor regenerabile, lupta împotriva crizei alimentelor și, prin urmare, o concentrare a cooperării noastre pe lupta împotriva dereglementării financiare, pe buna guvernare fiscală și lupta împotriva paradisurilor fiscale. Ne recunoaștem în toate aceste lucruri.

Doresc să subliniez două aspecte. Comerțul: odată cu punerea în aplicare a acordurilor de parteneriat economic, anumite prevederi ale Acordului de la Cotonou vor deveni caduce, însă insistăm ca acest acord să menționeze în continuare că dispozițiile și regimurile comerciale de care beneficiază țările ACP nu trebuie să fie mai puțin favorabile decât cele de care au beneficiat înainte. Se pare că ar trebui să integrăm SGP, APE interimare și toate aceste dispoziții în revizuirea Acordului de la Cotonou.

În încheiere, despre emigrație - colegii noștri din grup vor sublinia acest lucru - vom insista să se spună într-adevăr că acordurile de migrație mențin drepturile migranților și că nu putem accepta regimuri de tranzit către țări care nu garantează respectarea drepturilor omului.

Louis Michel, în numele Grupului ALDE. – (FR) Dle președinte, dle comisar, aș dori și eu s-o felicit pe dna Joly pentru acuratețea și rigoarea raportului dumneaei și pentru analiza foarte adecvată cuprinsă în acest raport.

Cea de-a doua revizuire a Acordului de la Cotonou trebuie să întărească *acquis*-ul de la Lomé, consolidând unitatea, coeziunea și solidaritatea dintre statele ACP. Acest acord trebuie, bineînțeles, să garanteze că aceste țări vor fi capabile să preia controlul asupra propriei politici de dezvoltare.

Programarea, reexaminarea și monitorizarea acordului ar trebui, așadar, să fie și o prerogativă pentru parlamentele țărilor noastre partenere. Știu că o provocare majoră, în mod evident, însă consider că trebuie să depunem un efort special pentru a încuraja aceste parlamente. Este o așteptare pe care trebuie, de asemenea, să o exprimăm foarte deschis față de autoritățile țărilor partenere. Anumite guverne sunt, după cum știți, împotriva încurajării dezbaterilor parlamentare în țările lor.

Solicit, de asemenea, consolidarea scrutinului parlamentar și a rolului Adunării parlamentare paritare ACP-UE, în special prin introducerea în Acordul de la Cotonou a unor dispoziții care i-ar permite APP să primească documente de strategie națională și regională pe care să le dezbată. În viitor, parlamentele naționale și regionale trebuie, după părerea mea, să fie consultate mult mai sistematic cu privire la procesul de elaborare a documentelor de strategie regională și națională.

Aș dori să spun câteva cuvinte despre organizarea activităților Adunării parlamentare paritare: consider că trebuie să avem în continuare două sesiuni. Reducerea acestora la o sesiune le-ar transmite partenerilor noștri un mesaj extrem de negativ. Poate că reuniunile regionale ar trebui să fie organizate mai aproape una de cealaltă; la 25 ianuarie, voi face anumite propuneri concrete în acest sens Biroului Adunării parlamentare paritare.

În vederea coerenței și a eficienței, insist ca instituțiile parlamentare care se ocupă de monitorizarea APE să fie constituite din membri APP, pentru a garanta mai bine dimensiunea lor de dezvoltare. În plus, salut observațiile dvs., dle comisar, deoarece ați fost destul de clar cu privire la această declarație în calitate de viitor comisar pentru comerț. Nu mă îndoiesc nicio clipă de sinceritatea dvs. atunci când spuneți că doriți să le adăugați acestor acorduri de parteneriat economic o dimensiune a dezvoltării.

În final, revizuirea Acordului de la Cotonou ar trebui să asigure o creștere a ajutorului și a finanțării țărilor ACP, pentru a le sprijini pe acestea în luarea măsurilor necesare pentru combaterea schimbărilor climatice.

Nirj Deva, în numele Grupului ECR. – Dle președinte, o luăm mereu de la capăt. Continuăm să vorbim despre combaterea sărăciei. Acesta este cel de-al zecelea FED. Am pompat în jur de 350 de miliarde de euro în așa-zisa combatere a sărăciei, știind că sărăcia a crescut.

De ce în țările noastre ACP avem politici și programe pe care nu le-am avut niciodată în propria noastră istorie europeană? Provinciile Bruxelles sau Brabant nu au devenit mai bogate și nu au eliminat sărăcia creând ceea ce încercăm noi să creăm în țările ACP. În Europa am creat bogăție, creând bogăție. Cum creăm bogăție în țările ACP?

Dna Joly a identificat în mod foarte interesant faptul că există o scurgere de capital. Dumneaei spune că din țările respective ies sume de opt ori mai mari decât cele pe care le investim. De ce nu se întrebuințează acel capital în țările în cauză? De ce nu creăm condițiile necesare pentru ca acel capital să rămână în țară pentru a crea locuri de muncă și belșug? Până când nu vom găsi răspunsurile la aceste întrebări, nu vom face decât să risipim banii contribuabililor noștri, fără să salvăm nici măcar o persoană de la sărăcie.

Gabriele Zimmer, în numele Grupului GUE/NGL. – (DE) Dle președinte, grupul meu sprijină raportul dnei Joly. Solicităm luarea în considerare, printre altele, a următoarelor probleme: integrarea consecințelor schimbărilor climatice și a măsurilor de adaptare necesare pentru țările ACP; preocuparea țărilor ACP cu privire la faptul că negocierile regionale ale UE cu grupuri de state ACP va submina solidaritatea în cadrul comunității ACP; și posibilitatea de a susține investițiile necesare în domeniul serviciilor publice și al infrastructurii publice prin creditele IB, pe baza Acordului de la Cotonou. În același timp, ne opunem includerii cotelor pentru întoarcerea migranților din UE în țările ACP ca parte a acestor negocieri.

Prima revizuire a Acordului de la Cotonou a abordat dimensiunea politică. Acum trebuie abordată dimensiunea parlamentară, motiv pentru care ideea de a reduce reuniunile Adunării parlamentare paritare ACP-UE la o singură dată pe an ni se pare de neînțeles.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Am fost șocată când, în timpul unei conferințe, am văzut o pancartă a delegației africane, pe care scria: Nu hrăniți Africa. Am face mai bine dacă ne-am da seama că Africa nu are nevoie de ajutor, ci de autodeterminare alimentară. În mod interesant, populația africană și agricultorii au același interes ca și populația și agricultorii post-comuniști din Europa de Est sau chiar, dacă vrem să exagerăm, ca și populația și agricultorii francezi, și anume nevoia ca agricultorii locali să decidă ceea ce vor să producă, cum vor să producă și cum vor să vândă produsul respectiv pe piața locală. Iar interesul populației locale este acela de a fi capabilă să consume alimente sănătoase și de calitate, produse la nivel local. Ideile unei piețe mondiale libere liberalizate, pe de o parte și, pe de altă parte, ale autodeterminării alimentare, aparțin de două sisteme de logică diferite. Aici, ar trebui să fim în mod mult mai hotărât de partea autodeterminării alimentare.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Dle președinte, dle comisar, cea de-a doua revizuire a Acordului de la Cotonou vine într-o perioadă foarte interesantă, deoarece permite analiza dispozițiilor acordului în contextul unei realități aflate în continuă schimbare. S-au întâmplat multe după ultima revizuire din 2005: crizele din domeniul economic, alimentar, energetic și financiar, schimbările care au avut loc care urmare a negocierilor climatice și efectele acestora asupra țărilor în curs de dezvoltare.

Însă ceea ce trebuie să-i intereseze pe deputații europeni este rolul Adunării parlamentare paritare și eventualele tentative de a restricționa frecvența și rolul acesteia. Sunt foarte mulțumit de declarația comisarului cu privire la faptul că Comisia Europeană nu are astfel de intenții. Acest lucru este important, deoarece nici Parlamentul, nici Adunarea parlamentară paritară și nici parlamentele țărilor ACP nu au participat la procesul decizional care a produs schimbările din cadrul acordului.

Un alt aspect important este regionalizarea relațiilor dintre Uniunea Europeană și ACP și, în special, natura acestei regionalizări. Nu sunt împotriva regionalizării, însă sunt convins că reuniunile regionale ale Adunării parlamentare nu trebuie să înlocuiască reuniunile plenare. Probabil că ar fi mai normal ca deciziile cu privire la structurile și principiile de lucru ale Adunării parlamentare să fie luate chiar de către Adunare, și nu de către părțile acordului.

Susțin dorința, exprimată în raport, de a consolida parlamentele naționale. Dl Michel a vorbit despre acest lucru. În viitor, ne-am dori ca toți reprezentanții țărilor ACP care participă la activitățile Adunării parlamentare să fie membri ai propriilor lor parlamente, și nu reprezentanți ai guvernelor.

La fel de important este ca parlamentelor naționale ale țărilor ACP să li se ofere ocazia de a juca un rol important în cooperarea pentru dezvoltare, în pregătirea și punerea în aplicare a programelor și în monitorizarea și evaluarea măsurilor luate. Acest lucru explică necesitatea accesului la documente strategice.

În plus, sunt, bineînțeles, de acord cu faptul că funcțiile nu trebuie dublate și că sinergia și complementaritatea dintre acordurile de parteneriat economic și Adunarea parlamentară paritară sunt foarte importante.

Véronique De Keyser (S&D). – (FR) Dle președinte, articolul 13 din Acordul de la Cotonou nu a fost revizuit din 2000. Articolul se referă la un subiect sensibil: dialogul dintre Uniunea Europeană și țările ACP cu privire la imigrație, tratamentul corect al imigranților, principiile nereturnării, cauzele subiacente ale imigrației și, în cele din urmă, lupta împotriva imigrației ilegale și a readmiterii, iar aceste două aspecte sunt cele asupra cărora Uniunea Europeană s-a concentrat cel mai mult.

Absența chinuitoare a unei politici comune de imigrație care să fie demnă de valorile pe care Europa pretinde că le susține riscă să întărească, în revizuirea planificată a articolului 13, aspectul represiei și urmărirea imigranților ilegali. Exemplul tragic al acordului bilateral dintre Italia și Libia, care a creat situații umanitare intolerabile, nu pare să fi descurajat zelul celor care vor să întărească articolul 13 pentru a consolida secțiunea referitoare la lupta împotriva imigrației ilegale.

Mai mult, în anumite regiuni - mă gândesc la Calabria - imigranții ilegali sunt acum urmăriți în mod deschis și fără menajamente. În loc să acționăm pe baza temerilor suscitade de actuala criză, trebuie să subliniem sinergia care trebuie stabilită între imigrație și dezvoltare.

Dacă țările ACP au nevoie de ajutor pentru a progresa din punct de vedere economic, noi, la rândul nostru, avem nevoie de imigrație pentru a face față crizei care ne afectează. Ar trebui, așadar, să ne concentrăm asupra imigrației ilegale și asupra mobilității. Acestea sunt singurele garanții împotriva climatului odios care se instalează pe ascuns în propriile noastre țări.

Niccolò Rinaldi (ALDE). – (IT) Dle președinte, dle comisar, doamnelor și domnilor, ca liberal-democrați dorim să profităm de revizuirea Acordului de la Cotonou pentru a afirma o idee de modernitate sprijinită și de țările ACP, iar când vorbesc despre modernitate, mă refer în primul rând la susținerea unor politici care pot sublinia și permite mai multă libertate.

Această libertate ar trebui să se refere, în primul rând și mai ales, la eliberarea de birocrație, care devine din ce în ce mai excesivă în țările ACP, fiind în mod constant un obstacol pentru creșterea economică. Această libertate ar trebui să includă mai ales posibilitatea studenților de a studia în străinătate și cred că ar trebui să profităm de ocazia pe care ne-o oferă această revizuire pentru a lansa un program ambițios de burse de studiu. Această libertate ar trebui asigurată prin diseminarea de noi tehnologii IT, astfel încât internetul, în mod special, să poată deveni un avantaj care să fie cât se poate de accesibil.

În cele din urmă, ar trebui să permită libera circulație a lucrătorilor într-un mod care să rezolve cazurile serioase de interferență la care se referea dna De Keyser atunci când vorbea despre tratatele bilaterale. Cotonou, care este descendentul direct al acordurilor de la Lomé și Yaoundé, are o istorie lungă; la un moment dat, se afla pe un loc de frunte, iar dacă va fi capabil să facă față noilor provocări, va reuși să joace din nou un rol important.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Dle președinte, dle comisar, aș dori în primul rând s-o felicit pe dna Joly pentru calitatea raportului dumneaei.

Revizuirea Acordului de la Cotonou trebuie să reprezinte, într-adevăr, o oportunitate de a face în sfârșit un bilanț și de a propune, pe baza lecțiilor învățate, soluții de îmbunătățire a punerii în aplicare, a funcționării și a impactului său. Identificarea clară a priorităților este extrem de importantă în acest sens.

Doresc să subliniez trei aspecte. În primul rând, trebuie să clarificăm conținuturile dialogului politic. Nu trebuie să pierdem din vedere consolidarea păcii și prevenirea și aplanarea conflictelor, însă operaționalizarea instrumentelor existente și consolidarea luptei împotriva traficului de arme de calibru mic și a drogurilor sunt provocări care, odată depășite, vor avea un impact pozitiv în domeniul politic, economic și social.

În al doilea rând, este foarte importantă încheierea de acorduri de parteneriat economic flexibile, echilibrate și care să ia în considerare dezvoltarea regională. Sectoarele cheie, precum agricultura, energiile regenerabile și angajarea tinerilor ar trebui să fie luate mai mult în considerare. Dialogul regulat cu populațiile locale va permite realizarea unei adaptări realiste.

În final, cadrul instituțional este esențial. Este absolut necesară asigurarea unei coeziuni mai bune între diferiții piloni ai acordului. Consolidarea puterii APP și a parlamentelor naționale va conduce automat la un mai bun control democratic și, cel mai important, la mult mai multă transparență.

În concluzie, orice instrument, fie că este nou sau revizuit, trebuie să mențină principiile fundamentale și spiritul acordului și, în primul rând, nu trebuie să pierdem din vedere obiectivul principal, care este eradicarea sărăciei, contribuind în același timp la dezvoltarea durabilă și la integrarea progresivă a țărilor ACP în economia mondială.

Michael Cashman (S&D). – Dle președinte, concizia este sursa înțelepciunii. Felicitări, dnă Joly; felicitări, dle comisar. Parlamentul se dedică în aceste negocieri consolidării principiului clauzelor non-negociabile ale drepturilor omului și al sancțiunilor pentru nerespectarea acestor clauze, printre altele în ceea ce privește discriminarea pe motive de gen, rasă sau origine etnică, religie sau convingeri, handicap, vârstă, orientare sexuală, și împotriva persoanelor cu SIDA sau HIV.

Mi se spune, dle comisar, că anumite state membre nu doresc acest amendament, însă el este esențial pentru Parlament. După cum știți, drepturile omului sunt adesea mult prea erodate, iar acest lucru reprezintă, în primul rând, un avantaj politic al partidelor. Apărarea drepturilor fundamentale se află în centrul Uniunii Europene și, prin urmare, ar trebui să se afle la baza și în centrul relațiilor noastre cu toate țările ACP.

Dle comisar, aceasta este probabil ultima dată când veți apărea în fața noastră în cadrul actualului dvs. mandat, astfel încât aș dori să vă transmit mulțumirile călduroase ale Parlamentului. Ați fost un susținător ferm al drepturilor omului și al valorilor UE și vă doresc toate cele bune în noul mandat. Vă mulțumesc.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Această versiune revizuită a Acordului de la Cotonou introduce elemente fundamentale pentru dezvoltarea durabilă și integrarea progresivă a țărilor ACP în economia mondială. Elementele precum schimbările climatice, securitatea energetică, formarea profesională și educația sunt esențiale pentru dezvoltarea acestor țări.

Încălzirea globală poate reprezenta, în același timp, o oportunitate. Costurile surselor de energie regenerabile de care dispun aceste țări sunt indispensabile pentru dezvoltarea lor economică și socială, permițându-le să avanseze la un stadiu de independență energetică, astfel încât să poată face față crizei mondiale.

Investițiile în educație și formare profesională sunt la fel de importante pentru combaterea sărăciei, șomajului, emigrării și migrației valorilor, contribuind la construcția economiei acestor țări.

Pentru a încheia, aș dori să menționez micile state insulare care sunt extrem de vulnerabile și fragile. În acest context, punerea în aplicare a Acordului de la Cotonou ar trebui să ia în considerare strategia Mauritius și planul de acțiune Barbados, care identifică o serie de măsuri de sprijinire a dezvoltării durabile în țările insulare în curs de dezvoltare.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Dle președinte, Parlamentul a fost convocat chiar în acest moment pentru a se pronunța cu privire la cea de-a doua revizuire a Acordului de la Cotonou.

Permiteți-mi, totuși, să subliniez dificultățile cu care se confruntă în prezent insula Haiti. Această situație are nevoie de solidaritatea, acțiunea și atenția comunității internaționale. Sigur că mă gândesc în primul rând la cei care și-au pierdut viața și la cei care se află într-o situație cu adevărat disperată.

În ceea ce privește subiectul în cauză, știm că Acordul de la Cotonou are scopul de a crea un cadru de cooperare care va constitui un răspuns comun ACP-UE la globalizare, va contribui la pace și securitate și va cultiva o atmosferă politică democratică.

Revizuirea din 2005 a făcut câțiva pași în direcția bună. Cu toate acestea, mai rămân multe lucruri de făcut. Criza economică și financiară mondială, problemele climatice și creșterea prețurilor alimentelor și ale energiei justifică o nouă revizuire.

Nu voi mai vota pentru menținerea - și, de câte ori va fi posibil, creșterea - de către Uniunea Europeană a nivelurilor de ajutorare a țărilor ACP. Sunt de acord cu argumentul că parlamentele naționale ale țărilor respective trebuie să se implice atât acum, cât și în viitor, în procesul de revizuire a acordului și reiterez necesitatea ca acestea să fie invitate să procedeze astfel.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, unul dintre obiectivele pe care ar trebui să le aibă cea de-a doua revizuire a acordului de parteneriat este, în mod clar, promovarea unei culturi a responsabilității. Va fi foarte greu să realizăm acest lucru fără sprijinul organizațiilor societății civile, al entităților non-statale și al parlamentelor. De fapt, nu cred că este posibil să avem politici care să corespundă pe deplin nevoilor reale ale comunităților în cauză.

Un al doilea aspect esențial este ajutorul umanitar. Ajutoarele de 300 de miliarde de dolari acordate în ultimii 40 de ani nu au avut niciun efect, dacă luăm în considerare faptul că, în această perioadă, creșterea economică a continentului african a fost mai mică de 0,2% pe an.

Există un scenariu apocaliptic pe care comunitatea internațională trebuie să înceapă să-l înțeleagă. Aceasta trebuie să abordeze, în sfârșit, problema țărilor în curs de dezvoltare ca pe o problemă care într-adevăr ne aparține, care ne privește pe noi și viața de zi cu zi a comunităților noastre și care trebuie abordată zi de zi împreună cu instituțiile locale care se află într-o continuă căutare a unui dram de legitimitate.

Permiteți-mi ca, în final, să subliniez că a investi în capitalul uman înseamnă a încerca să înțelegem că cea mai mare sursă de redresare o reprezintă tocmai oamenii care se confruntă cu situații dificile. Lor le revine responsabilitatea de a salva continentul, iar noi trebuie să fim atenți la problemele țărilor respective, având un scop clar: acel bun comun care nu este numai un interes al țărilor ACP, ci și al nostru și al viitorului cetățenilor noștri.

Ar trebui să ne uităm la oameni, și nu la bani, la substanță, și nu la spoturi publicitare. Astfel, vom putea să ne utilizăm strategiile în modul cel mai eficient.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Dle comisar, doamnelor și domnilor, am criticat în repetate rânduri faptul că parlamentele naționale și organizațiile non-guvernamentale din țările în curs de dezvoltare nu sunt implicate în luarea deciziilor legate de ajutorul pentru dezvoltare și că nu au acces la documente strategice. Acest lucru trebuie rectificat în noua revizuire a Acordului de la Cotonou. Noul acord ar trebui să conțină, de asemenea, angajamentele guvernelor și parlamentelor individuale de a crea sisteme fiscale funcționale în propriile țări. Acest lucru este important pentru ambele părți contractante. Țările ACP au nevoie de propria administrație fiscală standardizată, adică de venituri fiscale planificate pentru propriile obiective de dezvoltare. Acest lucru va susține, la rândul său, Uniunea în lupta acesteia împotriva paradisurilor fiscale, a evaziunii fiscale și a scurgerilor ilegale de capital.

În calitate de vicepreședintă responsabilă pentru drepturile omului, solicit ca tratatele internaționale să conțină și clauze privind drepturile omului, și nu numai pentru țările ACP. Regret că trebuie să observ că raportul dnei Joly, un raport foarte bun în alte privințe, nu conține o astfel de solicitare. Invit Comisia și președinția spaniolă să rectifice acest lucru.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). - Raportul dezbătut astăzi face referire la multe probleme legate de securitatea alimentară a statelor ACP. După părerea mea, nu putem vorbi despre acest subiect fără a ține cont și de câteva realități privind agricultura europeană.

Uniunea Europeană poate și chiar trebuie să joace rolul unui regulator pe piețele globale. Dacă Europa și-ar reduce producția agricolă, creșterea importurilor de hrană ar contribui semnificativ la o creștere globală a prețurilor alimentare. De aceea este imperativ ca nivelurile producției alimentare a Uniunii Europene să fie menținute constante în interesul europenilor, dar și în interesul cetățenilor din statele ACP și nu numai.

De aceea, consider că și aceste aspecte legate de securitatea alimentară a țărilor mai sărace sunt strict legate de viitorul politicii agricole comune europene. <BRK>

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Dle președinte, și eu aș dori să-mi exprim sprijinul pentru raportul foarte bun al colegei mele, dna Joly. Parteneriatul ACP-UE este mai necesar ca oricând, iar tragedia din Haiti demonstrează faptul că parteneriatul ACP-UE este indispensabil și trebuie neapărat consolidat.

Este neobișnuit să mă adresez, pe această temă, unui comisar care astăzi se ocupă de dezvoltare, însă de mâine se va ocupa de comerț și, tocmai din acest motiv, aș dori să vă dau trei sugestii.

În primul rând, așa cum au spus-o și alții înaintea mea, ar trebui ca, atunci când vine vorba despre controlul parlamentar și Adunare, să continuăm să organizăm două reuniuni anuale și să nu le reducem pe acestea la una singură.

În al doilea rând, de ce să nu supunem acordurile de parteneriat economic în cazul țărilor ACP mai degrabă unui control parlamentar decât unei logici strict comerciale, astfel încât, și aici, parlamentele să poată fi implicate și trase la răspundere pentru controlarea repercusiunilor pentru populațiile acordurilor de parteneriat economic și apărarea intereselor acestora în acest cadru?

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Dle președinte, dle comisar, doamnelor și domnilor, revizuirea Acordurilor de la Cotonou ar trebui să promoveze o schimbare în politica de dezvoltare și ajutor pentru dezvoltare a

Uniunii Europene. Această politică ar trebui să fie orientată către o reală cooperare și solidaritate și ar trebui să contribuie la promovarea dezvoltării autonome și suverane în țările ACP.

Există mecanisme multiple care mențin multe din aceste țări sub dominație și subjugare. Datoriile externe sufocante, plătite de mai multe ori, însă aflate în continuă creștere, joacă un rol esențial în stabilirea acestui tip de relații.

Presiunile din partea Uniunii Europene de a pune în aplicare acordurile de parteneriat economic - în esență, acorduri de liber schimb - reflectă actualele priorități ale Fondului european de dezvoltare, care trebuie revizuit, și sunt demonstrative pentru calea pe care se merge la ora actuală. Este o cale care caută să oblige aceste țări să accepte noi relații bazate pe dependență și pe interesele multinaționalelor, ceea ce duce la supraexploatarea resurselor lor în alte interese decât cele ale cetățenilor.

Ajutorul pentru dezvoltare nu trebuie să depindă de punerea în aplicare a acordurilor de parteneriat economic. Preocupările și obiecțiile țărilor ACP trebuie respectate, alături de prioritățile stabilite de către acestea.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Dle președinte, o voi spune în mod direct: sunt de părere că alineatul (31) al prezentei propuneri pentru o a doua revizuire a acordului nu are prea mult sens. Și eu mă opun acestui tip de ștafetă creată de diversele acorduri de readmitere pentru migranți, în baza cărora persoanele în cauză sunt trimise dintr-o țară în alta. În acest sens, este cu siguranță necesară o mai bună reglementare la nivel internațional a acestui tip de acorduri interconectate. Însă și mai importantă mi se pare evitarea din start a unei astfel de situații. De aceea, consider că ideea de a facilita viza circulară pentru persoanele din țările ACP este o soluție greșită. Să susținem, așadar, autoajutorarea. Să promovăm independența. Să transformăm cazurile sociale în producători încrezători în propria lor valoare. Astfel s-ar pune cu siguranță capăt emigrării sociale și evadării din sărăcia socială.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Dle președinte, în această după-amiază, a avut loc dezbateră pe tema dezastrului enorm și inimaginabil din Haiti și a modului în care Europa poate contribui la alinarea suferinței victimelor. Această dezbateră ar trebui să ne amintească - iar acesta este motivul pentru care am luat cuvântul în cadrul reuniunii din această seară - de faptul că acordurile cu țările care se confruntă cu probleme economice grave și care sunt deosebit de vulnerabile în fața dezastrului natural, așa cum a demonstrat-o tragedia din Haiti, trebuie abordate într-o manieră complet diferită de cea în care abordăm alte acorduri economice încheiate de către Uniunea Europeană. Vorbim despre țări aflate la marginea sărăciei, a mizeriei și a bolii. Vorbim despre țări în care termenul de criză umanitară tinde să devină o regulă.

Prin urmare, este responsabilitatea, datoria și crezul nostru, piatra de temelie a Uniunii Europene să punem viața umană pe primul loc, înaintea oricărei dimensiuni tehnice sau economice. Acesta este motivul pentru care toate problemele dezbătute astăzi, birocrăția, chestiunile tehnice, trebuie rezolvate cât mai rapid.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Dle președinte, atunci când mă gândesc la Caraibe, îmi vin în minte două imagini: actualul dezastru major din Haiti și, după o experiență de mulți ani în această instituție, deputații europeni savurând din plin reuniunile Adunării parlamentare paritare ACP-UE (APP).

După această dezbateră lungă, în care s-au spus lucruri importante, am putea să transmitem un semnal foarte concret și să renunțăm, având în vedere situația din Haiti, la următoarea sau următoarele două reuniuni opulente ale APP ACP-UE din aceste țări, utilizând într-adevăr profitul net în beneficiul victimelor. Ar fi doar o picătură în ocean, însă ar fi un gest simbolic și ar demonstra că luăm în serios discursurile atât frumoase pe care le rostim în această instituție și că le punem în practică.

Crescenzo Rivellini (PPE). – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, Adunarea parlamentară ACP este deosebit de importantă în acest moment politic în care globalizarea a divizat mai mult sau mai puțin lumea în țări care produc produse și țări care produc idei, determinând o creștere a migrației lucrătorilor și, evident, a bunurilor.

La baza acestui proces se află Mediterana, adevăratul ax dintre Europa și țările ACP. Normele Cotonou trebuie să se adapteze așadar la această nouă situație și propun - la cererea președintelui Republicii Italia, Giorgio Napolitano, care susține în mod oficial această propunere - stabilirea unui sediu descentralizat sau a unei reuniuni anuale fixe a Adunării ACP în cel mai multi-etnic și cel mai mediteranean oraș european, care este și aproape de țările ACP: Napoli.

De aceea, reiterez - tot la cererea președintelui Republicii Italia - recomandarea de a discuta această propunere în cadrul noilor acorduri. Mai mult, propunerea avantajează aducerea Europei mai aproape de cetățenii săi și de oamenii din sudul Italiei, care este adevărata platformă logistică a Europei față de țările Mediteranei.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Dle președinte, auzind discursul dlui Niculescu, îmi permit să cer permisiunea de a lua cuvântul și aș dori să susțin cu fermitate gândul pe care acesta l-a exprimat, și anume că, în relațiile noastre economice cu alte țări, inclusiv cu țările ACP, nu ar trebui să pierdem din vedere siguranța alimentară a societății europene. În ceea ce privește țările ACP, ne putem aminti de reforma pieței zahărului, care a fost realizată sub sloganul nobil al sprijinirii țărilor respective, dar care, de fapt, a înrăutățit cu mult situația Uniunii Europene, a agricultorilor și consumatorilor noștri, neconstituind un mare ajutor pentru țările ACP. Ar fi bine să nu uităm niciodată de siguranța alimentară și de societatea noastră, care are nevoie de această securitate.

Karel De Gucht, membru al Comisiei. – În primul rând, în ceea ce privește SPG și SPG+, în principiu, nu avem nimic împotriva includerii acestora în Acordul de la Cotonou, însă ar trebui să realizăm că SPG și SPG+ sunt unilaterale, iar Cotonou este contractual. De aceea, cred că este foarte greu să le includem în Acordul de la Cotonou, dar poate că vom putea găsi formule care să creeze o legătură mai complexă.

membru al Comisiei. – (FR) Controlul democratic: mai mulți vorbitori au solicitat ca practica de a organiza două reuniuni plenare anuale să fie menținută. Comisia este pregătită să reconsidere acest punct de vedere, dar poate că am putea să cădem de acord ca, în măsura în care acest lucru este posibil, reuniunile regionale să coincidă cu una dintre cele două reuniuni plenare sau cu ambele, fiindcă am impresia că toate reuniunile Parlamentului European, împreună cu cele ale altor instituții, creează un număr foarte mare de reuniuni. Sunt, prin urmare, de acord cu ideea de a avea două reuniuni plenare, însă haideți să încercăm să le apropiem pe acestea de reuniunile regionale.

Mai mulți vorbitori s-au exprimat, de asemenea, cu privire la natura acordurilor de parteneriat economic. Acesta este termenul asupra căruia am căzut de acord, însă, de fapt, ar trebui să vorbim despre acorduri de parteneriat de dezvoltare și cred că, în acest fel, discuțiile cu țările ACP ar deveni mai degajate. Cred că dezbaterile ar deveni puțin mai deschise. În orice caz, dacă Parlamentul European va fi la un moment dat de acord să numească o nouă Comisie, al cărei membru sunt, voi face, în cadrul competențelor mele, tot ceea ce este posibil pentru a transforma aceste acorduri într-un succes și pentru a fi prezent la reuniunile Adunării parlamentare paritare.

Au existat anumite întrebări legate de chestiuni fiscale. Cred că m-am ocupat deja de acest punct în introducerea mea și sunt într-adevăr de părere că este important ca acesta să devină un subiect esențial în discuțiile noastre cu țările ACP, dar și între noi, deoarece, să fim serioși - și știu că și președinția spaniolă este foarte interesată de acest subiect - dacă într-adevăr ne dorim să facem ceva, trebuie să avem și curajul de a interveni împreună cu societățile noastre în aceste țări în curs de dezvoltare. Problema nu apare numai aici, problema apare, în special, și așa spune chiar în primul rând în relația dintre Europa și propriile sale societăți și industrii din țările în curs de dezvoltare. Acesta este un proces în derulare și am înțeles că președinția spaniolă va lua, de asemenea, inițiative în acest sens.

Migrația.

Membru al Comisiei. – Referitor la articolul (13), ambele părți doresc să actualizeze domeniul migrației. Referitor la articolul (13), Comisia a prezentat o propunere echilibrată și coerentă, care se bazează pe cei trei piloni ale cooperării din domeniul migrației și dezvoltării, al migrației legale și al migrației ilegale și readmiterii. Aspectele prezentate în raport sunt luate în considerare în mod corespunzător. Toate domeniile merită la fel de multă atenție. Negocierile sunt în curs și suntem optimiști cu privire la găsirea unui acord, cu condiția ca echilibrul dintre cei trei piloni să fie menținut.

Dl Cashman a făcut o observație cu privire la discriminare. Dl Cashman nu este prezent în momentul de față, însă cred că are completă dreptate. Orientarea sexuală a fost unul dintre elementele propuse de Comisie și îi acordăm o mare importanță, dar ar trebui să fiți conștienți, la fel cum este Comisia, de faptul că, în unele țări ACP, homosexualitatea este interzisă prin lege. De curând, le-am făcut observații atât președintelui din Burundi, cât și celui din Uganda, deoarece au introdus legi discriminatorii, însă acesta este un subiect foarte delicat și cred că, la un moment dat, va trebui să ne confruntăm cu el. Am putea insista ca textul să fie foarte clar, dar probabil că nu vom ajunge la un acord în privința acestuia: aceasta este prima posibilitate; sau altă posibilitate ar fi poate să avem o limbă mai puțin specifică. Limbajul Națiunilor Unite este mai puțin specific, însă ar acoperi și orientarea sexuală. Acesta este un aspect care ar trebui discutat în continuare în decursul negocierilor. Cred că am răspuns la majoritatea punctelor, chiar dacă din această cauză am vorbit prea mult.

Eva Joly, raportoare. – (FR) Dle președinte, dle comisar, doamnelor și domnilor, de la intrarea în vigoare a Acordurilor de la Cotonou, sărăcia nu a scăzut. Prin urmare, am dat greș în misiunea noastră pentru dezvoltare. Ceva trebuie să se schimbe cu această a doua revizuire.

Mă bucur să spun că există un consens destul de mare în ceea ce privește măsurile pe care le-am propus și cred că una dintre măsurile pe care le putem folosi pentru a eradică sărăcia este aceea de a lupta cu adevărat împotriva paradisurilor fiscale și de a folosi acest instrument pentru a face tot ceea ce putem. În cadrul Uniunii Europene și al regiunii ACP, putem să obligăm multinaționalele să declare, de la țară la țară, ce venituri au și ce impozite plătesc.

Aceasta este și o cerință internațională. Vor trece însă mulți ani până când această cerință va fi îndeplinită la nivel internațional. Să profităm, așadar, de posibilitățile pe care le avem în acest raport pentru a introduce această normă în Europa. De aceea vă rog să respingeți amendamentul propus la alineatul (16), dar să păstrați formularea inițială, care ne îndeamnă să facem ordine la noi acasă.

În aceeași manieră, ceea ce putem face este, de asemenea, să ne obligăm propria bancă de investiții să intervină în ceea ce privește paradisurile fiscale. Ar trebui să interzicem investițiile Fondului European de Dezvoltare în companii care nu înregistrează profituri în țările în care operează, ci preferă să realizeze profituri în paradisurile fiscale.

Acesta a fost, de exemplu, cazul Zambiei, unde s-au făcut investiții substanțiale - cred că de până la 46 milioane de dolari - în Mina Mopani. Acestea nu au îmbunătățit cu nimic viața cetățenilor din Zambia; au îmbunătățit, mai degrabă, viața acționarilor care au beneficiat de acest ajutor. Prin urmare, sunt absolut contraproductive. Însă depinde de noi. Putem modifica mandatul băncii noastre. Să facem, așadar, tot ceea ce putem și să nu amânăm nimic pentru ziua de mâine. Să luăm măsuri în această privință.

Apoi, există principii cărora trebuie să le rămânem pe deplin fideli: drepturile omului și ale migranților, și vă invit insistent să păstrați formularea articolului 31 și să nu reprimăți protestele împotriva acordurilor bilaterale care, de fapt, constituie o externalizare a fluxurilor migratoare.

(Aplauze)

Președinte. – Dezbaterile a fost închisă.

Votul va avea loc mâine (miercuri, 20 ianuarie 2010).

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Corina Crețu (S&D), în scris. – A doua revizuire a Acordului de la Cotonu reprezintă o oportunitate de evaluare a câmpurilor lăsate deschise mutărilor incorecte sau ineficiente și, respectiv, momentul în care se pot aduce corecții Acordului în funcție de evoluțiile procesului de globalizare. Provocările lansate de evenimente economice și sociale, cum sunt criza economică și financiară, conflictele armate, provocările lansate de cursul negativ privind sănătatea populației, cum sunt amplificarea numărului de contaminări cu boli transmisibile (TBC, SIDA, malarie) și creșterea numărului victimelor violențelor sau dezastrelor naturale, precum și provocările puțin controlabile ridicate de schimbările climatice acutizează nevoia de fortificare a populației țărilor în curs de dezvoltare în fața deficiențelor sociale sistemice. Aceasta presupune printre altele ca oferta cooperării pentru dezvoltare să fie mai bine focalizată pe elemente-cheie din domeniul sistemului de sănătate publică și al educației. În consecință, consider esențial să se abordeze cu mai multă claritate aceste aspecte, prin consolidarea titlului I - Strategii de dezvoltare - din partea 3 a Acordului. <BRK>

Martin Kastler (PPE), în scris. – (DE) Dle președinte, doamnelor și domnilor, voi vota în favoarea acestui raport, deoarece consider că intensificarea cooperării dintre Uniunea Europeană și statele ACP în cadrul acordurilor de parteneriat este importantă. Acestea fiind spuse, doresc să subliniez faptul că acest raport conține formularea: „protecția sănătății sexuale și reproductive”. Ce se ascunde însă în spatele acestei fraze? Înseamnă, oare, în primul rând, garantarea bunăstării fizice și mentale în relație cu toate zonele sexualității și reproducerii umane, de exemplu prin combaterea violenței sexuale și a mutilării genitale? Implică, în al doilea rând, accesul la informații cu privire la așa-numita planificare familială? Sau include, în al treilea rând, și avortul? În trecut, Comisia și Consiliul au clarificat, la solicitările deputaților europeni, că această „sănătate sexuală și reproductivă” nu include avortul. Aceasta este și opinia mea. Prin urmare, consider că este important să stabilim că termenul de „sănătate sexuală și reproductivă a femeilor” nu are legătură cu avortul și, de aceea, propun ca în textul acordului să se facă o clarificare în acest sens.

Siiri Oviir (ALDE), în scris. – (ET) Cea de-a doua revizuire a Acordului de la Cotonou introdusă în 2000 este astăzi în curs de desfășurare, iar în cadrul acestei revizuii, scopul este de a introduce în acord o serie de modificări, care ne vor ajuta să atingem obiectivele stabilite în acesta: eradicarea sărăciei, dezvoltarea economică și integrarea progresivă a grupului de state ACP în economia mondială. Trebuie observat faptul că, de la ultima revizuire a Acordului de la Cotonou în 2005, au existat multe evoluții la nivel mondial (de

exemplu criza financiară, schimbările climatice, creșterea prețurilor alimentelor și ale energiei etc.), toate afectând țările din Africa, zona Caraibelor și a Pacificului. Sunt complet de acord cu opinia raportoarei, potrivit căreia toate acele evoluții care au avut loc la nivel mondial ar putea, în cazul în care nu sunt gestionate în mod corespunzător în procesul de revizuire a acordului, să îngreuneze îndeplinirea până în anul 2015 a obiectivului Acordului de la Cotonou și a Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului. După cum se știe, țările UE și ACP au convenit astăzi asupra domeniilor și articolelor care vor fi revizuite în Acordul de la Cotonou, în care aspectele mai sus menționate au fost, de asemenea, parțial luate în considerare. Din păcate, acest lucru înseamnă, ceea ce este îngrijorător, că Parlamentul European, Adunarea parlamentară paritară ACP-UE și parlamentele statelor membre și ale statelor ACP nu au fost implicate în procesul de luare a deciziilor adecvate, ceea ce afectează în mod grav transparența și credibilitatea revizuirii acordului. Consider că, pentru a crește legitimitatea democratică și gradul de responsabilizare, rolul Parlamentului European, al Adunării parlamentare paritare ACP-UE și al parlamentelor statelor membre ale UE și ale statelor ACP ar trebui consolidat în procesul de revizuire a acordului.

9. Drepturile procedurale în acțiunile penale (dezbateri)

Președinte. – Următorul punct este dezbateri privind

- întrebarea cu solicitare de răspuns oral adresată de Sarah Ludford, Elena Oana Antonescu, Carmen Romero López, Heidi Hautala și Rui Tavares, în numele Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne Consiliului cu privire la drepturile procedurale în procesele penale (O-0155/2009 - B7-0343/2009),

- întrebarea cu solicitare de răspuns oral adresată Comisiei cu privire la drepturile procedurale în procesele penale, de către Sarah Ludford, Elena Oana Antonescu, Carmen Romero López, Heidi Hautala și Rui Tavares, în numele Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne (O-0156/2009 - B7-0344/2009).

Sarah Ludford, autoare. – Dle președinte, recunosc sincer și într-un totu că aceste două întrebări cu solicitare de răspuns oral, prezentate la 1 decembrie, anul trecut, au fost depășite de evenimente, însă această dezbateri merită încă să fie luată în considerare, pentru a confirma că subiectul drepturilor procedurale este din nou în discuție după o absență regretabilă de câțiva ani și pentru a sublinia urgența și prioritatea acestui program.

În ultimul deceniu, faptul că garanțiile procedurale și drepturile acuzaților nu au beneficiat de aceeași atenție și de aceeași acțiune precum măsurile de accelerare și ameliorare a eficienței investigațiilor și acuzațiilor, a constituit o mare nemulțumire pentru Parlamentul European. Am susținut aceste măsuri pentru că, astfel, se pot prinde mai mulți criminali. Cei care regretă în principiu mandatul european de arestare sunt susținătorii mafioților și ai tâlharilor care se ascund, ai violatorilor și ai teroriștilor. Însă este vorba despre echilibru și despre obținerea unui „mandat european de arestare plus”, și astfel a justiției, în general, prin garanții procedurale care să însoțească acuzațiile transfrontaliere simplificate. Oponenții mandatului european de arestare nu vor, desigur, niciun fel de acțiune UE cu privire la drepturi; tot ceea ce vor este un „mandat european de arestare minus”.-

Însă aplicarea mandatului european de arestare fără garanții procedurale corespunzătoare a dus, în anumite cazuri, la denegarea de dreptate, deoarece recunoașterea reciprocă nu a fost însoțită de o bază solidă a încrederii reciproce. Unul dintre aceste cazuri este cel al unui dintre alegătorii mei, Andrew Symeou. Andrew a fost în închisoare în Grecia timp de șase luni, așteptând să fie judecat pentru acuzația de omor, care se pare că se baza pe o identitate greșită și, mi-e teamă să spun, pe brutalitatea poliției față de martori, și cred că mandatul european de arestare a fost utilizat într-un mod greșit. În momentul adoptării ei, în 2002, era clar pentru toți că această măsură, care ar fi avut efectul ca cetățenii UE să fie judecați sau arestați în alt stat membru, va fi urmată rapid de măsuri care să garanteze drepturile acestora la un proces corect și faptul că nu vor exista erori judiciare. Această promisiune a fost trădată de statele membre care nu au acceptat propunerea Comisiei din 2004 pentru o decizie-cadru cuprinzătoare cu privire la drepturile procedurale, iar acum tot ceea ce putem obține este o abordare parțială. Mă bucur că a fost relansată de către președinția suedeză, însă este doar un plan treptat.

Trebuie să vedem jumătatea plină a paharului și să fim optimiști, deși îmi pare rău că, în mod îngrijorător, Consiliul promite doar să ia în considerare, și nu să elaboreze legi cu privire la cautiunea europeană (Eurobail), ceea ce l-ar fi ajutat pe Andrew Symeou, căruia, fiind străin, i s-a refuzat în mod explicit cautiunea. Judecătorilor li se cere la ora actuală să aplice hotărârile și ordonanțele instanțelor din alte state membre fără să examineze faptele, și vor fi supuși unei critici din ce în ce mai puternice și unei dezaprobări publice dacă la nivelul UE nu va exista o respectare a garanțiilor procedurale minime și a drepturilor la apărare în cazul investigațiilor

și acuzațiilor penale. Nu numai cetățenii individuali se tem de garanții minime ale drepturilor; acest lucru împiedică și colaborarea judecătorilor, precum și a poliției și a procurorilor.

Consider că asigurarea drepturilor omului în mandatele europene de arestare ar trebui să fie o condiție explicită pentru extradare, deși Comisia urăște acest lucru. Datorită liberal democrațiilor, legislația Regatului Unit de punere în aplicare a măsurilor spune că instanța trebuie să se declare mulțumită că nu există o încălcare a Convenției Europene pentru Drepturile Omului. În mod curios, instanțele britanice par timide în invocarea acestei clauze pentru a bloca extrădarea. Dacă toate statele membre și-ar respecta într-adevăr obligațiile în cadrul CEDO, poate că nu ar mai fi nevoie de măsuri UE. Problema nu este absența standardelor, ci absența respectului practic, iar multe state membre ajung în fața Curții de la Strasbourg din această cauză. Având în vedere că Tratatul privind Uniunea Europeană, iar acum TFUE obligă statele UE să respecte CEDO, acest lucru este rușinos și inacceptabil. Așa că avem nevoie de un mecanism de aplicare UE care, de acum înainte, va fi asigurat prin competența Comisiei de declanșare a procedurilor de încălcare și prin supravegherea Curții Europene de Justiție. Măsurile UE trebuie, așadar, să corespundă CEDO și să nu fie în contradicție cu sau să nu o submineze pe aceasta și, în același timp, să reprezinte o valoare adăugată în sensul consolidării aplicării practice.

Sper că Comisia și Consiliul sunt de acord cu faptul că standardul directivelor care garantează drepturile fundamentale trebuie să fie unul înalt. Inițiativa statelor membre cu privire la interpretare și traducere, care propune textul convenit în octombrie de către Consiliu, este mai puțin ambițioasă decât textul Comisiei și trebuie îmbunătățită. Suntem, așadar, îngrijorați de faptul că prima măsură nu prezintă cele mai înalte standarde. Sper că vom fi mai ambițioși și că vom stabili un precedent pentru următoarele etape de consolidare a drepturilor procedurale care, după interpretare și traducere, sunt urmate de alte măsuri precum consultanța juridică, dreptul la informație, dreptul de a comunica cu autoritățile consulare etc. Prin urmare, solicit reasigurarea din partea Consiliului și Comisiei a faptului că măsurile din cadrul planului vor fi luate cu rapiditate, astfel încât eforturile îndelung așteptate de a garanta, într-adevăr, drepturile la un proces echitabil să poată fi continuate.

Diego López Garrido, președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Mă bucur că această întrebare a fost prezentată de baroneasa Ludford, care tocmai a intervenit, de dna Antonescu, dna Romero, dna Hautala și dl Tavares, deoarece ne confruntăm, efectiv, cu o chestiune de o magnitudine deosebită, sub forma garanțiilor procedurale din cadrul procedurilor penale. În acest context, aș dori să spun că suntem de acord cu susținerea importanței subiectului pe care l-ați semnalat și că suntem, de asemenea, de acord cu faptul că acesta ar trebui să fie armonizat la nivel european.

În întrebarea dvs., ați subliniat la început că președinția suedeză a înregistrat progrese semnificative. Președinția suedeză a înregistrat, într-adevăr, progrese importante în acest domeniu. În octombrie, Consiliul a convenit asupra unor orientări generale cu privire la textul referitor la dreptul la interpretare și traducere în cadrul proceselor penale și, o lună mai târziu, în noiembrie, Consiliul a adoptat un plan de realizare a mai multor măsuri legate de garanțiile procedurale, ca răspuns la solicitarea baronesei Ludford. Unele dintre aceste măsuri le-ați menționat chiar dvs., baroneasă Ludford, cum ar fi dreptul la informații referitoare la drepturile - repetiția este intenționată - și obligațiile pe care le are o persoană în cadrul oricărei proceduri penale, cu privire la ajutoare, consultanță juridică, comunicare cu membrii familiei și autoritățile consulare, sau la garanțiile speciale care trebuie stabilite și protejarea persoanelor acuzate care sunt vulnerabile. Aceasta în ceea ce privește Consiliul în perioada președinției suedeze.

În acest punct, ați putea spune: foarte bine, dar există vreun acord cu Parlamentul European conform căruia această activitate să fie tratată în continuare ca o prioritate? Iar noi vă putem spune: Da, această abordare este o prioritate. Cum? Prin ce inițiative?

Primul lucru pe care îl va face președinția spaniolă va fi să încerce, prin colaborarea cu Parlamentul European, să asigure adoptarea Directivei privind dreptul la interpretare și traducere în procesele penale, propusă de 13 state membre. Nu a fost posibil să continuăm cu propunerea Comisiei, iar 13 state membre au înlocuit această inițiativă. Dorim ca această inițiativă să fie aprobată, bineînțeles, în cooperare cu Parlamentul European. În afară de acest lucru, sperăm din partea Comisiei că va prezenta inițiativele corespunzătoare pentru restul aspectelor referitoare la garanțiile procedurale. Ne dorim foarte mult ca acest lucru să se întâmple cât mai repede cu putință, astfel încât să putem iniția procesul de adoptare a acestora, din nou împreună cu Consiliul și Parlamentul.

Aș dori să închei spunând că președinția spaniolă intenționează să organizeze în martie un seminar la Madrid, împreună cu Comisia și Academia de drept european, pe tema standardelor comune în cadrul garanțiilor procedurale. Aceasta demonstrează, baroneasă Ludford, că suntem complet de acord cu dvs. și cu cei care

au sprijinit acest aspect al urgenței de a reglementa aceste chestiuni, de a le armoniza la nivel european și, desigur, de a informa Parlamentul în mod constant cu privire la evoluția lucrărilor.

Jacques Barrot, *vicepreședinte al Comisiei*. – (FR) Vă mulțumesc pentru această întrebare. Știți cât de importante sunt pentru mine aceste garanții procedurale. Este adevărat că, timp de mulți ani, Comisia a militat pentru a asigura că normele comune minime referitoare la dreptul la apărare sunt într-adevăr aplicate în toate procesele penale din Europa. Acest lucru este necesar pentru cooperarea juridică și este o condiție pentru încrederea reciprocă indispensabilă dintre statele membre. Comisia a lucrat foarte mult pentru a asigura adoptarea legislației europene în acest domeniu. În plus, este adevărat că, datorită președinției suedeze, foaia de parcurs a fost adoptată de către Consiliu la 30 noiembrie 2009. Aceasta este o etapă fundamentală în crearea unei legislații europene în materie de drepturi procedurale minime. Statele membre au ajuns, prin acest act, la un acord cu privire la domeniul de aplicare al acestei legislații și cu privire la necesitatea de a o adopta ca prioritate, în colaborare completă cu Parlamentul European. La fel ca și dvs., tocmai l-am ascultat pe dl López Garrido, care a prezentat o explicație foarte bună a felului în care președinția spaniolă tindea și ea către adoptarea acestor măsuri inițiale, care ne vor oferi o serie de garanții minime.

Este adevărat că abordarea progresivă a foii de parcurs ni s-a părut, în cele din urmă, o soluție bună. Această abordare ne va ajuta să ne atingem obiectivul dorit. Abordarea pas cu pas nu înseamnă numai că fiecare drept poate fi supus unei analize mai detaliate în contextul propunerii legislative, ci și că fiecare drept poate fi examinat în mod individual în cadrul negocierilor. Acest lucru ne permite să evităm negocierile transversale, care caracterizează câteodată textele legislative prea generale și care le pot permite anumitor state membre să preia negocierile pentru a câștiga un avantaj într-un punct foarte specific. Așadar, dnă Ludford, sunt sigur că noua Comisie va lucra cât se poate de rapid pentru a prezenta toate propunerile legislative prevăzute în foaia de parcurs și pentru a le adopta cât mai repede cu putință.

În ceea ce privește dreptul la interpretare și traducere, care reprezintă prima măsură prevăzută în foaia de parcurs, Comisia a luat act de inițiativa prezentată de o serie de state membre. Trebuie să spun că această inițiativă se bazează pe propunerea Comisiei din iulie 2009 și pe negocierile care au avut loc în cadrul Consiliului în cea de-a doua jumătate a anului 2009. Totuși, este adevărat că inițiativa statelor membre nu este în completă conformitate cu Convenția Europeană privind Drepturile Omului sau cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Vechea propunere a Comisiei, care prevedea ca interpretarea reuniunilor dintre acuzat și consiliul de apărare să fie obligatorie, nu este în totalitate urmată de inițiativa statelor membre, care limitează acest drept la comunicările care au loc în fața autorităților poliției și în cadrul procesului. În plus, vechea propunere a Comisiei prevedea un drept la traducere, un drept mai cuprinzător în textul Comisiei.

Bineînțeles că va fi mult de lucru în acest domeniu între Parlamentul European și Consiliu și cred că vom reuși să obținem un text ambițios referitor la drepturile procedurale. Acest lucru este esențial dacă dorim să creăm un spațiu juridic veritabil în Europa. Vom asigura, de asemenea, conformitatea textului cu standardele prevăzute în Convenția Europeană privind Drepturile Omului și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Sunt, așadar, convins de faptul că putem conta pe acțiunea Parlamentului în acest domeniu și menționez, încă o dată, că președinția spaniolă ne va acorda și ea sprijinul.

Elena Oana Antonescu, *în numele grupului PPE*. – Deși s-au înregistrat progrese în domeniul recunoașterii mutuale a hotărârilor în materie penală, în ceea ce privește garantarea și asigurarea drepturilor învinutului și inculpatului, nu s-au făcut foarte multe.

Importanța unor standarde comune este o condiție esențială pentru încrederea reciprocă în sistemele legale ale statelor membre. Lipsa de echilibru între drepturile învinutului și inculpatului, pe de o parte, și mijloacele pe care acuzarea le are la dispoziție, pe de altă parte, poate pune în pericol principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor. De aceea, inițiativa președinției suedeze din iulie 2009 de a prezenta o foaie de parcurs pentru consolidarea drepturilor procedurale ale persoanelor suspectate sau acuzate a reprezentat un pas foarte important.

În ceea ce privește dreptul la traducere și interpretare, intrarea în vigoare la 1 decembrie a Tratatului de la Lisabona a impus instituirea unui nou cadru instituțional. Propunerea de decizie-cadru aflată în lucru în Comisia LIBE trebuia transformată într-o propunere de directivă pentru a permite continuarea lucrărilor asupra dosarului.

Am fost preocupați de calendarul și de sfera de aplicare a viitoarelor inițiative privind drepturile procedurale, de aceea am hotărât adresarea acestor întrebări Comisiei și Consiliului. La scurt timp după depunerea lor în

decembrie, 13 state membre, printre care și România, au prezentat o inițiativă pentru o directivă a Parlamentului European și Consiliului. Sunt convinsă că pe parcursul întregului proces vom reuși să aducem îmbunătățiri acestui text atât în ceea ce privește sfera de aplicare, cât și în ceea ce privește garantarea corectitudinii procedurilor și a calității traducerii și interpretării.

Referitor la celelalte măsuri prevăzute în foaia de parcurs, avem în vedere că este vorba de asigurarea accesului la drepturi precum consilierea și asistența juridică, instituirea de garanții speciale pentru persoanele suspectate sau acuzate vulnerabile, informarea privind drepturile pe care le au și privind costurile. Dorim angajamente clare din partea Consiliului și Comisiei că urmează să fie înaintate propuneri de reglementare cât mai rapid cu putință.

Diferențele existente în acest moment între statele membre impun adoptarea de urgență a unor standarde comune. <BRK>

Carmen Romero López, în numele Grupului S&D. – (ES) Doresc să salut președinția spaniolă și, în același timp, să subliniez că aceasta este prima inițiativă cu privire la drepturile procedurale. Au existat dezbateri pe această temă, însă acestea nu s-au mai continuat după încheierea președinției suedeze.

Acest proiect de inițiativă a ajuns deja la Parlament, iar prima dezbateră a avut deja loc. Prin urmare, considerăm că întrebarea este pertinentă și continuă să fie pertinentă datorită importanței subiectului. Sigur că se mai pot face îmbunătățiri în acest domeniu și sperăm ca progresele să apară odată cu evoluția inițiativei de la o etapă la alta.

După cum a specificat dl Barrot, propunerea Comisiei a fost în mod clar mai ambițioasă și, de aceea, trebuie să îmbunătățim actualul text al Parlamentului. Acesta nu este, în niciun caz, un text nou, deoarece a fost deja dezbătut de Parlament și de Comisie, cu rezistența statelor membre.

Președinția suedeză a încercat, prin foaia de parcurs, să deblocheze acest subiect, însă, cu toate acestea, situația continuă să fie dificilă pentru statele membre. Este evident că, în urma Tratatului de la Lisabona, situația s-a schimbat, deoarece Parlamentul ia acum decizii. De aceea, considerăm că Comisia și Consiliul trebuie să reexamineze drepturile procedurale în contextul noului scenariu în care ne aflăm la ora actuală.

Ne-am dori ca aceste drepturi procedurale să fie văzute ca un pachet. Recunoașterea dreptului la traducere nu este posibilă fără recunoașterea dreptului la asistență juridică sau a dreptului la informație. Din acest motiv, planurile Comisiei de a prezenta an de an aceste drepturi trebuie, după părerea noastră, să se accelereze, astfel încât subiectul să poată fi luat cât mai repede în considerare.

Este adevărat că legislația antiteroristă distruge garanțiile, dar dacă dorim să creăm un spațiu al dreptății și al libertății, trebuie să avem încredere în valorile noastre, pentru a le putea transmite și proiectului european.

Graham Watson, în numele Grupului ALDE. – Dle președinte, această instituție a propus crearea mandatului european de arestare la 6 septembrie 2001. Propunerea noastră s-ar fi aflat și acum pe un raft, plină de praf, dacă, cinci zile mai târziu, nu ar fi avut loc evenimentele de la New York. Dl Bin Laden a contribuit la transformarea în realitate a acestei propuneri, iar eu am avut onoarea de a conduce această măsură în cadrul Parlamentului.

Parlamentul a insistat în momentul respectiv ca aceasta să fie însoțită de garanții procedurale minime în procedurile judiciare penale. Comisia și-a prezentat propunerile în 2002 și s-a angajat să asigure o acțiune rapidă. Cum se face, așadar, că, până nu demult, aceste propuneri au fost blocate în Consiliu? De ce nu a luptat Comisia pentru o aprobare a tuturor propunerilor sale, în locul unor aprobări separate a acestora?-

Mandatul european de arestare a înlocuit extrădarea. A redus în mod substanțial timpul necesar predării. A încurajat contactul direct dintre autoritățile judiciare ale statelor membre. A exclus deciziile bazate pe oportunitate politică, astfel încât statele membre să-și poată preda proprii cetățeni.

A consolidat în mod considerabil statul de drept pe continentul nostru, dar mandatul european de arestare se bazează pe încredere reciprocă și există prea multe cazuri în care această încredere este pusă la îndoială de către cetățenii noștri.

Doi dintre alegătorii mei se află în momentul de față în detenție în Ungaria, așteptând să fie judecați. Deși extrădarea lor a fost solicitată în urmă cu mai mult de un an și, deși se aflau acolo de două luni, aceștia nu au fost încă puși sub acuzare și este posibil să treacă luni de zile până când aceștia vor beneficia de un proces. Unul dintre ei și-a pierdut locul de muncă și sursa principală de venit a familiei. Ambii sunt privați de compania

persoanelor apropiate. Și, cu toate acestea, este posibil ca ambii să fie nevinovați de delictele pentru care sunt acuzați.

Cazurile de acest gen creează o reputație proastă pentru cooperarea judiciară europeană. În același timp, denunță lipsa de acțiune a guvernelor în cadrul Consiliului. Autorii acestei întrebări cu solicitare de răspuns oral au dreptate: ei cer atenția urgentă a Europei.

(Vorbitorul a fost de acord să accepte o întrebare adresată prin intermediul procedurii „cartonașului albastru” în conformitate cu articolul 149 alineatul (8) din Regulamentul de procedură)

Preșdinte. – Vă mulțumesc, dle Watson. Voiam să vă numesc „nașul” mandatului european de arestare, însă m-am gândit că această denumire ar putea fi interpretată într-un mod greșit.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Dle Watson, vorbiți despre Bin Laden și despre evenimentele din 9 septembrie ca despre justificarea care a pregătit calea pentru adoptarea mandatului european de arestare. Punctul dvs. de vedere este așadar că mandatul european de arestare trebuie să fie utilizat numai împotriva teroriștilor și criminalilor și în cazul crimelor violente?

Graham Watson, în numele Grupului ALDE. – Dle președinte, dacă-mi permiteți, nu am spus că dl Bin Laden este o justificare; am spus că ne-a ajutat să accelerăm procesul. Mandatul nu a fost nicidecum menit să acopere doar crimele teroriste; a fost menit să acopere toate crimele grave. Cei care se opun utilizării sale sunt cei care, de fapt, se opun statului de drept pe continentul nostru și protecției pe care mandatul european de arestare le-o oferă cetățenilor noștri.

Heidi Hautala, în numele Grupului Verts/ALE. – (FI) Dle președinte, dl Watson are completă dreptate când spune că Parlamentul European a insistat de la început ca mandatul european de arestare să fie însoțit de norme procedurale penale minime. Putem vedea foarte clar genul de probleme cu care se confruntă statele membre din cauză că mandatul european de arestare a fost creat pe o bază șubredă. Este, într-adevăr, o construcție șubredă, deoarece se presupune că statele membre ar trebui să fie capabile să se bazeze pe sistemele juridice ale altora: se presupune, așadar, că statul de drept și normele referitoare la procesele echitabile sunt o realitate în diferitele state membre.

La fel cum au făcut-o și alți vorbitori înaintea mea, aș putea și eu să vă spun povești care să vă arate că situația se prezintă de fapt altfel și că acțiunea Comisiei este urgentă, după cum a menționat și colegul meu în urmă cu câteva momente. Trebuie să creăm un sistem cuprinzător în care să se progreseze în domeniul drepturilor minime din cadrul proceselor penale. Cred că Tratatul de la Lisabona ne va acorda, de asemenea, această șansă, deoarece Parlamentul European este acum, împreună cu Consiliul, un legislator cu competențe depline, și a fost foarte plăcut să-l auzim pe dl Barrot spunând că are încredere în acest parteneriat dintre Comisie și Parlament. Comisia și Parlamentul trebuie să formeze acum o axă a puterii care să învingă cu adevărat rezistența venită din partea statelor membre care nu și-au dorit să progreseze în acest domeniu.

Am promis să vă spun o poveste despre ce s-ar întâmpla dacă nu s-ar adera la statul de drept, ci doar la mandatul european de arestare. În momentul de față, în Finlanda există un cuplu, Hadižat și Malik Gataev, care a fost deținut. Cei doi veniseră din Lituania, unde, timp de mai mulți ani, au avut un orfelinat pentru copiii care au fost victime ale războiului din Cecenia și se pare că, în Cecenia, serviciile de securitate le-au întrerupt activitățile, sub pretextul că ar fi existat anumite legături minore cu violența în familie; probabil că era vorba despre o chestiune de familie, și nu despre un act serios de violență, de exemplu. Acest cuplu se află acum în Finlanda. Solicită azil, iar Lituania cere extrădarea lor. Cazul va fi audiat luna viitoare la Tribunalul Districtual de la Helsinki.

Oare ce trebuie să facem în această situație, având în vedere că noțiunea principală este aceea că Finlanda ar trebui să se bazeze pe faptul că acest cuplu va beneficia de un proces echitabil în Lituania? Avem dovezi foarte clare că acesta nu a fost, de fapt, cazul și așa spune că există zilnic multe astfel de exemple în care mandatul european de arestare nu a avut nicio valoare. Trebuie să fim capabili să realizăm progrese în acest domeniu, fiindcă, în caz contrar, ne va fi absolut imposibil să construim încrederea între statele membre, care va fi, în mod inevitabil, necesară, dacă dorim să ne angajăm în cooperarea judiciară.

Janusz Wojciechowski, în numele Grupului ECR. – (PL) Dle președinte, voi da și eu un exemplu, la fel cum a făcut dna Hautala. Un anumit tânăr din Polonia a fost condamnat în Marea Britanie la închisoare pe viață, pentru viol, într-un proces bazat pe dovezi circumstanțiale, care a avut loc sub influența unei puternice campanii de defăimare în presă și care, după părerea anumitor observatori, nu a respectat în niciun fel standardele poloneze ale unui proces echitabil. Tânărul își execută acum sentința pe viață într-o închisoare

din Polonia, deși legea poloneză nu prevede închisoarea pe viață pentru viol, ci doar pentru crimă - violul poate avea o sentință maximă de 12 ani. Avem, prin urmare, de-a face cu o situație în care, într-o închisoare din Polonia, există o persoană căreia i s-a dat o sentință care nu este în conformitate cu principiile legislației poloneze.

Dau acest exemplu pentru a ilustra problema și ca argument pentru nevoia urgentă de a stabili anumite standarde generale, atât în domeniul proceselor penale, cât și, după părerea mea, în domeniul normelor pentru executarea sentințelor. Pentru că ne confruntăm din ce în ce mai des cu situații în care autorii infracțiunilor sunt judecați într-o țară și își execută sentința în altă țară. Din acest motiv, susțin ideea standardelor și ideea unei directive.

Rui Tavares, în numele Grupului GUE/NGL. – (PT) Dle președinte, Uniunea Europeană are nevoie de două picioare pentru a putea merge: unul este reprezentat de către statele membre, iar celălalt de către reprezentanții aleși ai acestora în această instituție.

Acum, se întâmplă foarte des ca statele membre, după ce și-au rezolvat problemele, să-și închidă sistemele judiciare; după ce le permit sistemelor lor politice să comunice, uită de tot restul și uită să-și stabilească fundațiile prin crearea unei baze de încredere între cetățenii Uniunii Europene. Acesta este unul dintre cazuri.

Mandatul european accelerează în mod evident lucrurile și ușurează viața sistemelor judiciare din Uniunea Europeană. Cu toate acestea, alte drepturi, precum dreptul la traducere și interpretare (asupra căruia avem plăcerea și onoarea de a lucra împreună cu colega noastră, dna Ludford), sunt esențiale dacă cetățenii europeni vor să aibă încredere în relațiile lor cu sistemele judiciare ale altor state membre.

Mă alătur cu plăcere colegilor mei pentru a solicita Comisiei și Consiliului să producă rapid texte care, prin intermediul procedurii de codecizie, să avanseze acest proces în alte drepturi procedurale în cadrul proceselor penale.

William (The Earl of) Dartmouth, în numele Grupului EFD. – Voi lua cuvântul în această seară, deoarece, după cum s-a menționat, doi dintre alegătorii mei - Michael Turner și Jason McGoldrick - sunt deținuți în Unitatea 2 a închisorii centrale din Budapesta, Ungaria. Sunt deținuți din data de 3 noiembrie și încă nu au fost judecați. Nu există, de fapt, o dată pentru proces. Condițiile detenției sunt dure. Cei doi sunt separați și nu au contact unul cu celălalt. Împart o celulă mică cu alți trei prizonieri. Sunt închiși în celulele lor timp de 23 de ore pe zi. Li se permit trei convorbiri telefonice și un duș pe săptămână. Au dreptul la o vizită familială pe lună.

Pe scurt, sunt izolați. Bariera lingvistică înrăutățește această izolare. Sunt acuzați de criminalitate financiară. Nu sunt asasini sau teroriști. Și sunt arestați numai din cauza mandatului european de arestare.

Mandatul european de arestare a șters, dintr-o dată, garanțiile împotriva arestului stabilite în Marea Britanie în urmă cu mai mult de o mie de ani. Degeaba dați din cap, dle Watson: ar fi mai bine dacă v-ați cere scuze. Identitatea greșită și furtul de identitate înseamnă că ceea ce li s-a întâmplat lui Jason și Michael i se poate întâmpla oricând oricărui cetățean britanic.

Partidul laburist, liberal democrației și partidul conservator au votat cu toții în favoarea mandatului european de arestare. Pentru a-l cita pe Zola, "J'accuse" – acuz – partidele sistemului politic britanic: sprijinul lor pentru mandatul european de arestare a pus toți cetățenii britanici în pericolul de a fi arestați la întâmplare.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) În calitate de cetățean maghiar și de criminalist, ar trebui să-mi fie rușine, pentru că astăzi, aici în Parlamentul European, pe tema lipsei garanțiilor procedurale în procesele penale, doi dintre colegii mei, care de altfel reprezintă două viziuni politice diferite, au menționat Ungaria ca pe un exemplu flagrant. Deși mi-e rușine, trebuie să fiu de acord cu dumnealor, deoarece și eu am avut experiențe similare. Îi rog pe aceștia și pe dvs., cele câteva state membre care mai sunt prezente aici la dezbaterile acestei teme importante, să ia în considerare următoarele: dacă au aflat că există astfel de încălcări grave ale legii în cazul străinilor destul de irelevanți din punct de vedere politic pentru statul maghiar și pentru guvernul maghiar, care ar fi atunci destinul oponenților guvernului maghiar, să spunem din cauză că se opun din punct de vedere politic guvernului?

La ora actuală, 15 persoane se află în închisoare sub arest preliminar, pentru încercarea de a lua o poziție față de acțiunile corupte ale guvernului maghiar. Drept răzbunare, acestora li s-au inițiat proceduri penale pe baza unor acuzații de terorism inventate. Nici până în ziua de astăzi nu s-au prezentat niciun fel de dovezi; autoritățile nu simt nevoia de a aduce niciun fel de dovezi. Aceste persoane sunt deținute în aceleași condiții ca și cele menționate mai devreme, izolate de familiile lor, de public și de presă. Haideți, vă rog, să ne unim

forțele și să facem ceva pentru normalizarea situației din Ungaria și pentru a nu permite nimănui să profite, mai ales din motive politice, de lipsa garanțiilor procedurale în procesele penale. Ungaria trebuie să creeze astfel de garanții.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Dle președinte, dl López Garrido nu se va supăra dacă primele mele cuvinte se vor adresa dlui vicepreședinte Barrot. Nu știu dacă vom mai avea ocazia de a-l întâlni în cadrul reuniunii plenare, înainte de începerea mandatului noii Comisii și, de aceea, aș dori să-i mulțumesc pentru eforturile, inteligența și fantastica sa colaborare cu Parlamentul European în acest domeniu al justiției și al afacerilor interne.

Aș dori să mă alătur celor care consideră că acest domeniu este unul foarte important. Nu ne dorim să construim doar o Europă sigură. Ne dorim, de asemenea, să construim o Europă a justiției, așa că orice inițiativă referitoare la drepturile procedurale este esențială.

Trebuie să luăm măsuri pentru a sprijini victimele și pentru a promova respectul pentru drepturile cetățenilor care sunt aduși în fața justiției. Cred că acest mesaj conține două apeluri foarte clare, dintre care unul se adresează Consiliului, fiind prezentat de dl Watson, care s-a exprimat în discursul său mai bine decât mine.

Este ridicol ca, după opt ani, să ne aflăm în continuare în această fază a procesului și să privim doar anumite tipuri de drepturi. Trebuie să fim mai eficienți și mai rapizi. Aceasta este o sarcină a Consiliului și a Parlamentului, iar dl comisar Barrot ar trebui, de asemenea, să-și sensibilizeze atât colegul, următorul comisar, cât și următoarea Comisie în acest sens.

Comisia trebuie să ia inițiativa în toate celelalte domenii care au legătură cu drepturile procedurale, nu numai în cele care privesc limbile și traducerea.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Subiectul drepturilor procedurale fundamentale în cadrul proceselor penale este unul dintre subiectele cheie care ar trebui să răsune în domeniul justiției și al relațiilor interne.

În principiu, proiectul deciziei cadru definește un set de drepturi procedurale fundamentale în procesele penale, și anume dreptul la consultanță juridică, dreptul la interpretare și traducere, dreptul la atenție specială în domenii sensibile și dreptul de a comunica și de a coopera cu autoritățile consulare. Lista drepturilor fundamentale ar trebui să fie considerată ca fiind strict demonstrativă, deoarece rolul Uniunii Europene este de a asigura că statele membre respectă cea mai vastă arie posibilă de drepturi fundamentale, luând în considerare și apartenența statelor membre la Consiliul Europei și făcând referire la Convenția acestuia.

Efortul nostru ar trebui să fie acela de a promova astfel de mijloace de reglementare a relațiilor procedurale în chestiuni penale, care le-ar garanta tuturor participanților la procesele penale drepturile mai sus menționate, fie că este vorba despre victime, părți vătămate sau făptuitori, astfel încât să se ajungă la o hotărâre democratică și echitabilă care să îndeplinească întru totul scopul tuturor penalităților impuse, care nu este doar represiunea, ci și reabilitarea socială și educația.

Gerard Batten (EFD). – Comisia solicită Consiliului să-și continue activitățile pentru introducerea, la nivel european, a drepturilor procedurale comune în chestiuni penale. O procedură comună actuală, sub forma mandatului european de arestare, a eliminat garanțiile care existau de secole în Marea Britanie împotriva arestării și închisorii nedrepte. Nu este o controversă academică. Mandatul european de arestare distruge viețile persoanelor nevinovate. Alegătorul meu, Andrew Symeou, este doar una din numărul tot mai mare de persoane care au fost extrădate fără ca o instanță britanică să aibă puterea de a analiza dovezile de tip prima facie împotriva acestora și să prevină extrădarea nedreaptă. Extrădarea este redusă acum la o simplă formalitate birocratică. Dl Symeou a fost reținut timp de șase luni în faimoasa închisoare Korydallos, fără cauțiune sau perspective pentru un proces. Cinismul politic al liberal democraților britanici este de-a dreptul incredibil. Acum plâng la Londra, cu lacrimi de crocodil, soarta dlui Symeou, deși sunt responsabili în mod considerabil pentru procedurile comune care au determinat această soartă și deși lucrează pentru a adopta mai multă legislație de acest gen. Procedurile comune coboară standardele juridice europene, nu le ridică.

Permiteți-mi să fac o sugestie. Dacă doriți standarde mai înalte în procedurile penale europene, atunci adoptați habeas corpus, procesul cu juriu și prevederile principale din Magna Carta și Declarația Drepturilor din 1689 drept standarde comune europene.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Dle președinte, este esențial să progresăm cât mai mult în crearea unui cadru comun european de referință pentru drepturile procedurale în realizarea actului de justiție. Conceptul de bază este cel al încrederii. Ne dorim ca cetățenii europeni care recurg la justiție să aibă încredere în faptul că drepturile lor fundamentale vor fi protejate. Ne dorim, de asemenea, ca între statele membre să

existe încredere în materie de cooperare și în ceea ce privește realizarea actului de justiție pentru fiecare persoană trasă la răspundere. În cele din urmă, avem nevoie de încredere reciprocă în ceea ce privește realizarea actului de justiție. Atâta timp cât nu vom promova aceste cadre comune la nivel european, vor exista, fie că ne place sau nu, anumite infracțiuni care vor exploata golurile, iar, în cele din urmă, nu vom beneficia de realizarea actului de justiție pe care ni-l dorim, tocmai pentru că nu există un astfel de cadru.

Diego López Garrido, *președinte în exercițiu al Consiliului*. – (ES) Ascultând discursurile, aș dori să spun că sunt foarte bucuros să văd că mulți deputați europeni din diferite grupuri sunt de acord în privința necesității de a armoniza garanțiile procedurale la nivel european și de a elabora o lege europeană autentică cu privire la garanțiile procedurale.

Toți vorbitorii și toate grupurile parlamentare sunt de acord cu necesitatea de a elabora o lege europeană autentică cu privire la garanțiile procedurale. Acest lucru ilustrează importanța și necesitatea procesului european de integrare și importanța unei Europe a cetățenilor, a unui spațiu juridic și a punerii în aplicare a Tratatului de la Lisabona. Acest subiect se află în centrul programului președinției spaniole pentru următoarele șase luni și a beneficiat de susținere indubitabilă în toate intervențiile pe care le-am auzit, bazată pe o gamă largă argumente și având puncte de vedere diferite: necesitatea de a progresa spre garanțiile procedurale armonizate.

Aș dori, de asemenea, să mă refer la punctul menționat de dna Flašíková Beňová, care mi se pare foarte important, cu privire la necesitatea de a face acest pas mai ales într-un moment în care Uniunea Europeană urmează să semneze Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, așa cum se prevede în Tratatul de la Lisabona.

Doresc să închei, dle președinte, spunând că președinția spaniolă și Consiliul vor lucra pentru a asigura că aceste garanții procedurale vor fi puse în practică prin directivele pe care Comisia Europeană le va prezenta în timp util, cât și prin directiva aflată deja în curs de desfășurare, bazată, din câte îmi amintesc, pe inițiativa a 13 state membre.

Aș dori să fac o ultimă observație cu privire la mandatul european de arestare. Mandatul european de arestare a fost menționat numai pentru a fi criticat. doresc să spun că mandatul european de arestare este un exemplu fundamental al Uniunii Europene și al cooperării împotriva crimei organizate în Uniunea Europeană. Am dreptul să strig acest lucru în gura mare, provenind dintr-o țară ca Spania, care suferă încă din cauza terorismului și pentru care mandatul european de arestare reprezintă o armă esențială împotriva terorismului.

Jacques Barrot, *vicepreședinte al Comisiei*. – (FR) Dle președinte, dl ministru are dreptate, iar dl Coelho a pus problema foarte bine atunci când a vorbit mai devreme despre „o Europă a securității, o Europă a justiției”. Da, dle Watson, mandatul european de arestare a fost foarte eficient și util, chiar dacă este adevărat că, în același timp, trebuie să punem la punct spațiul juridic european, iar în acest spațiu trebuie să depunem eforturi pentru a crea această Europă a justiției, astfel încât să existe cu adevărat încredere în justiția din Europa.

În acest sens, aș dori să le mulțumesc, încă o dată, autorilor întrebării și să le spun, din nou, că, pe baza textului care reflectă abordarea generală a Consiliului din 23 octombrie 2009, Comisia, cu ajutorul Parlamentului European și a președinției spaniole, se va asigura că acest text va fi de o mai bună calitate decât cel actual. Aș adăuga că vom avea, în mod evident, grijă să formulăm la timp toate propunerile legislative necesare, astfel încât să nu fie nevoie de nicio inițiativă din partea statelor membre.

Comisia lucrează deja la propunerea privind o comunicare în scris a drepturilor. Comisia se va strădui ca toate măsurile prevăzute în foaia de parcurs să fie adoptate cât se poate de repede. Estimarea de un an pentru adoptarea fiecărei măsuri este pur indicativă. Dacă negocierile vor permite, Comisia este de acord să treacă la o viteză superioară; este destul de evident.

Am convingerea că opiniile s-au schimbat și că, prin programul multianual de la Stockholm, avem cu adevărat obligația de a produce rezultate în acest domeniu. În plus, trebuie să spun că, având în vedere că am avut aceste responsabilități, am făcut tot ceea ce s-a putut pentru a înregistra progrese în domeniul garanțiilor procedurale și, deși am ales o formulă „pas cu pas”, cred că suntem pe calea cea bună. Aș dori să-i mulțumesc Parlamentului European și președinției spaniole, fiind convins că o Europă a justiției va înregistra progrese semnificative în 2010.

Președinte. – Vă mulțumesc, dle comisar. Sunt sigur că există multe persoane în afara acestei Camere care ar dori să aprobe observațiile lui Carlos Coelho, mulțumindu-vă pentru dedicarea și silința pe care le-ați demonstrat în această perioadă în calitate de comisar. Vă mulțumesc foarte mult.

Dezbateră a fost închisă.

10. Traficul de persoane (dezbateri)

Președinte. – Următorul punct este dezbateră privind

- întrebarea cu solicitare de răspuns oral adresată de Anna Hedh și Edit Bauer, în numele Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne și al Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen Consiliului cu privire la prevenirea traficului de persoane (O-0148/2009 - B7-0341/2009), și

- întrebarea cu solicitare de răspuns oral adresată de Anna Hedh și Edit Bauer, în numele Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne și al Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen Comisiei cu privire la prevenirea traficului de persoane (O-0148/2009 - B7-0341/2009),-

Anna Hedh, autoare. – (SV) După cum știm cu toții, traficul de ființe umane este una dintre cele mai grave și mai crunte infracțiuni din lume. De aceea, sunt foarte dezamăgită că discutăm despre acest subiect important la o oră atât de târzie, în fața unei Camere goale fără public și fără jurnaliști.

În 1850, sclavia a fost interzisă în mod oficial în Europa. Cu toate acestea, 200 de ani mai târziu, sute de mii de oameni suferă în Europa de forma modernă a sclaviei care este traficul de ființe umane. Parlamentul European și alte instituții UE au o responsabilitate enormă de a combate și de a stopa sclavia din zilele noastre, care apare în diferite forme: de exemplu muncă forțată, sclavie sexuală, trafic de organe, adopție și cerșit.

De aceea, mă bucur că dezbaterem acest subiect important în această seară. Aș dori să profit de ocazie pentru a vă mulțumi pentru buna colaborare pe care ați demonstrat-o până acum și sper ca, împreună, să reușim să ajungem la o rezoluție comună. Sper, de asemenea, ca Comisia să prezinte cât mai repede o directivă cu privire la traficul de ființe umane - o directivă care să fie mai puternică și să meargă chiar mai departe decât propunerea prezentată de vechea Comisie, care a fost, în sine, o propunere bună.

Pentru a rezolva problema traficului de ființe umane, trebuie să avem o perspectivă generală care să ia în considerare toate politicile afectate; prin urmare, nu numai legea penală, ci și migrația. Trebuie, de asemenea, să avem sancțiuni corespunzătoare care să reflecte cu adevărat gravitatea acestui delict și care să-i afecteze într-adevăr pe cei care fac bani din traficul de persoane. Trebuie să garantăm că victimele vor beneficia de un ajutor și de o protecție mai bună, că victimelor minore li se va acorda o atenție specială și avem nevoie de o coordonare mai bună în cadrul instituțiilor UE.

Însă, pentru a da într-adevăr piept cu problema traficului de ființe umane, toate statele membre trebuie să depună eforturi substanțiale în activitățile preventive, iar acest lucru înseamnă, în mare măsură, reducerea cererii care există în țările noastre pentru serviciile prestate de victimele traficului de ființe umane. Dacă reușim să reducem cererea, atunci va scădea și furnizarea acestor servicii.

În cele din urmă, fac apel la Consiliu, Comisie, Parlamentul European, statele membre și alte instituții UE: haideți să ne unim pentru a pune capăt în Europa traficului de ființe umane, care reprezintă o formă modernă de sclavie.

Edit Bauer, autoare. – (HU) Nu există un semn mai puternic pentru gradul de gravitate al problemei traficului de ființe umane decât faptul că, până și în Europa, câteva sute de mii de persoane îi cad victime în fiecare an. Acest lucru este atât de greu de crezut, încât interpreții au vorbit despre câteva sute în loc de câteva sute de mii. Opinia publică este, de asemenea, mai mult sau mai puțin de aceeași părere. Consideră că aceasta este o problemă marginală și subestimează atât consecințele sale, cât și ponderea fenomenului în sine. Cred că Europa are obligația de a intensifica lupta împotriva traficului de ființe umane. Aș dori să mă refer la două chestiuni. Prima este protecția victimelor, iar a doua eliminare cererii. În ceea ce privește protecția victimelor, există o parte a legislației comunitare pe care Comisia a promis s-o reevalueze până în 2009. Din păcate, în ciuda faptului că această Directivă, numărul 2004/81, are nevoie de o actualizare, această reevaluare nu a văzut, până acum, lumina zilei, în timp ce majoritatea victimelor sunt tratate ca accesorii ale infracțiunii, fiind în continuare victimizate. Știm, de asemenea, cu toții, că, fără ajutorul victimelor, este imposibil să arestăm bandele criminale, după cum a confirmat și conducerea Europol.

Aș dori să atrag atenția asupra procesului legislativ referitor la un alt subiect, și anume eliminarea cererii. Traficul de persoane își are și el propria piață. Regulile furnizării și ale cererii se aplică aici la fel ca și pe alte piețe. Noi ne ocupăm, de obicei, de partea furnizării și uităm, mai mult sau mai puțin, sau nu vrem să abordăm partea cererii, deși atâta timp cât nu reușim să eliminăm cererea, probabil că ne vom strădui în van să

combatem traficul de persoane. În plus, aş dori să subliniez necesitatea coordonării politicilor. Am descoperit că, în cadrul Comisiei, anumite DG-uri, anumite Direcții Generale, nu-și coordonează cu adevărat politicile, fluxul de informații între acestea fiind, de asemenea, nesatisfăcător. Cred că și în acest domeniu avem multe de făcut.

Diego López Garrido, *președinte în exercițiu al Comisiei*. – (ES) Dnă Hedh, dnă Bauer, sunt mai mult decât de acord cu inițiativa, întrebarea și dezbateră pe care dvs. le-ați prezentat aici în această seară. Sunt de părere că traficul de persoane este cea mai mare nenorocire a umanității. Este, prin urmare, una dintre cele mai mari provocări pe care trebuie să le abordăm, provocare ce trebuie abordată împreună. Acesta este încă un exemplu pentru importanța de a ne uni eforturile la nivel european și în afara Europei pentru a distruge această nenorocire.

În întrebarea dvs., ați început prin a pune problema dacă abordarea Uniunii Europene ar trebui să se concentreze asupra drepturilor omului, să aibă un caracter general, să se axeze pe repatriere și reintegrare, afaceri sociale și incluziune socială. Răspunsul este că da. Suntem complet de acord cu faptul că aceasta este abordarea potrivită. Suntem, de asemenea, de acord cu proporționalitatea în severitatea pedepselor - acesta este un alt punct pe care l-ați menționat în întrebarea dvs. - și cu necesitatea unor măsuri suplimentare pentru protecția victimelor. Ați semnalat și ați subliniat - și sunt întru totul de acord cu dvs. - că protecția victimelor este esențială dacă dorim să combatem comerțul și traficul cu ființe umane și, de asemenea, că consimțământul la exploatare al unei victime lipsite de apărare sau al unui copil este absolut irelevant; trebuie să fie irelevant atunci când vine vorba de pedepsirea acestui comportament de exploatare.

Cred că ideea dvs. cu privire la cerere este, de asemenea, importantă. Este o idee foarte importantă care trebuie dusă până la capăt. Același lucru este valabil și în cazul problemei referitoare la jurisdicție.

În partea a 2-a a întrebării dvs., considerăm absolut necesară coordonarea informațiilor. Suntem, așadar, de acord cu propunerea din această întrebare, care ni se pare foarte adecvată.

Ne-ați întrebat și despre măsurile preventive. Referitor la acest subiect, pot spune că Uniunea Europeană lucrează la astfel de măsuri. În 2005, Consiliul a adoptat un plan în acest sens, care ar trebui să fie pus în aplicare în mod eficient. După cum știți, traficul de persoane este inclus și în multe acorduri dintre Uniunea Europeană și state terțe, cum ar fi Parteneriatul strategic dintre Africa și Uniunea Europeană. De asemenea, reprezintă una dintre prioritățile acordurilor de stabilizare și asociere dintre Uniunea Europeană și Balcanii de Vest. Aș dori să subliniez și că asistența pregătirii și conștientizării persoanelor care ar putea intra în contact cu victimele joacă un rol important în lupta împotriva traficului de persoane. Exemple de astfel de persoane ar fi poliția de frontieră și ofițerii de securitate din statele terțe.

Aș dori să închei spunând că președinția spaniolă va lucra în această direcție și se va ocupa în mod special de problema copiilor afectați de acest trafic, care reprezintă una dintre prioritățile principale ale președinției spaniole. Printre alte inițiative, am invitat Comisia să prezinte, la începutul anului 2009, un plan de acțiune cu privire la minorii neînsoțiți care intră în Uniunea Europeană.

În cele din urmă, dle președinte, în timpul mandatului său, în aceste șase luni, președinția spaniolă îndeamnă la o dezbatere imediată pe tema unei directive de combatere a traficului de persoane și sunt sigur că noua Comisie va reacționa cât mai prompt în acest sens. În momentul în care Comisia își va prezenta proiectul, președinția spaniolă va începe discuțiile în Consiliu și cu Parlamentul. Aceasta este o expresie a angajamentului nostru de a lupta împotriva acestei forme moderne de sclavie, așa cum foarte bine au descris-o vorbitorii anteriori.

Jacques Barrot, *vicepreședinte al Comisiei*. – (FR) Dle președinte, dl ministru tocmai a explicat că acest trafic de ființe umane este, de fapt, o formă de sclavie. Le mulțumesc mult dnei Hedh și dnei Bauer pentru adresarea acestei întrebări.

Trebuie să găsim o abordare generală, multidisciplinară, care să nu se limiteze la represiune, ci să integreze cooperarea internațională cu statele terțe. Această abordare integrată a fost adoptată de către Comisie în urma propunerii unei decizii-cadru, publicată în martie 2009. Această decizie-cadru se bazează pe Convenția Consiliului Europei privind acțiunea împotriva traficului de persoane din 2005, însă merge mai departe decât atât.

Bineînțeles că, așa cum a spus și dl ministru, vom utiliza noua bază juridică oferită de Tratatul de la Lisabona pentru a prezenta, cât mai repede cu putință, o propunere de directivă, care va lua în considerare discuțiile

care au avut loc înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Sperăm ca prin această nouă propunere de directivă să reușim să menținem un nivel înalt de ambiție.

Suntem de părere că Parlamentul European trebuie să joace un rol central și că angajamentul acestuia este foarte important în ceea ce privește consolidarea suplimentară a cadrului juridic european de măsuri de combatere a traficului de ființe umane. Vă voi da, așadar, câteva informații drept răspuns la întrebarea adresată.

În primul rând, sancțiunile: traficul de ființe umane constituie o infracțiune foarte gravă și trebuie pedepsită ca atare. Sancțiunile trebuie să fie severe, iar armonizarea sancțiunilor maxime trebuie să continue. Acestea variază foarte mult între statele membre, de la trei la douăzeci de ani pentru infracțiuni simple și de la zece ani la închisoare pe viață pentru circumstanțe agravante.

Deși recunosc că pronunțarea sentințelor diferă de la un stat membru la altul, o discrepanță atât de majoră între sancțiuni este nejustificabilă într-un context european, astfel încât, în noua propunere, vom introduce sancțiuni foarte severe.

Voi trece acum la ajutorul și protecția acordate victimelor. Ajutorul, susținerea și protecția acordate victimelor traficului de persoane, în special în ceea ce privește cazarea, asistența medicală și psihologică, consultanța, informarea, serviciile de interpretare și reprezentarea juridică, sunt toate esențiale.

Evident că, având în vedere că este o dorință a președinției spaniole, vom lua în considerare măsuri mai specifice și mai protectoare pentru copiii care cad victime ale traficului de persoane. Regimul de asistență și reprezentare juridică ar trebui să fie gratuit, în special pentru copii.

În cele din urmă, în cursul anului 2010, Comisia își va publica primul raport cu privire la punerea în aplicare a directivei referitoare la permisele de ședere eliberate resortisanților statelor terțe care sunt victime ale traficului de ființe umane și care cooperează cu autoritățile competente. În urma acestui raport, vom vedea dacă modificarea directivei este sau nu necesară.

Referitor la măsurile menite să descurajeze cererea, Comisia intenționează ca, în viitoarea sa propunere de directivă, să includă o clauză care să oblige statele membre să ia inițiativa în acest domeniu și să le încurajeze pe acestea să încrimineze folosirea serviciilor sexuale sau a forței de muncă dacă utilizatorul știe că persoana respectivă este sau a fost o victimă a traficului de ființe umane.

În ceea ce privește jurisdicția, trebuie să mărim capacitatea fiecărui stat membru de a pune sub urmărire nu numai resortisanții proprii, ci și persoanele care locuiesc în mod curent pe teritoriul său și care sunt găsite vinovate de traficul de ființe umane în străinătate. Acest lucru este esențial atunci când este vorba de combaterea fenomenului așa-numitelor noi mafii, și anume a organizațiilor criminale formate din indivizi de diferite naționalități, care își stabilesc centrul intereselor lor criminale și, prin urmare, reședința lor obișnuită într-o țară a Uniunii Europene.

Voi trece acum la colectarea datelor. Comisia a investit în mod considerabil în dezvoltarea indicatorilor comuni de colectare a datelor. Trebuie să-i furnizăm Uniunii Europene statistici fiabile și comparabile. S-a realizat o serie de proiecte importante, iar rezultatele acestor inițiative trebuie utilizate într-un mod corespunzător, permițând dezvoltarea unui model comun de indicatori împreună cu Eurostat, cu agențiile Uniunii Europene, Europol, Eurojust, Frontex și Agenția pentru drepturile fundamentale.

În cele din urmă, voi încheia cu prevenirea. Avem un program financiar - „Prevenirea și combaterea criminalității” - care, în 2010, va include un apel focalizat cu privire la lupta împotriva traficului de ființe umane. Iar apoi, Programul de la Stockholm prevede acțiuni specifice care, în documentul de orientare generală adoptat de către Consiliul Justiție și Afaceri Interne, se referă la măsuri de consolidare a cooperării cu statele terțe.

Prin urmare, se creează o politică mai cuprinzătoare de combatere a traficului de ființe umane. După cum am spus, Comisia va prezenta foarte curând un proiect de directivă și sunt încântat de faptul că președinția spaniolă a anunțat, la rândul ei, o dezbatere care vă va permite să îmbunătățiți și mai mult propunerea Comisiei care, după părerea mea, vine la timp, având în vedere că acest fenomen, din păcate departe de a fi în declin, ia în continuare amploare în statele noastre membre. Este, prin urmare, momentul să reacționăm, și anume să reacționăm puternic.

Roberta Angelilli, în numele Grupului PPE. – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, aș dori în primul rând să le mulțumesc dnei Hedh și dnei Bauer pentru inițiativa dumnealor.

Traficul de persoane este, așa cum a spus toată lumea, o infracțiune extrem de gravă, legată de exploatarea sexuală și de munca ilegală. Aceste delikte sunt comise de persoane fără scrupule care își recrutează victimele prin intermediul violenței și al înșelăciunii, probabil prin promiterea unui loc de muncă cinstit și bine plătit sau prin amenințarea nu numai a victimelor, dar și a copiilor sau rudelor acestora.

Din păcate, după cum se întâmplă de cele mai multe ori, femeile și copiii sunt cei care plătesc cel mai scump. Se estimează că în lume există aproape trei milioane de victime ale traficului, iar aproape 90% dintre acestea sunt femei și copii. În 2008, odată cu prima strategie europeană privind drepturile copiilor, Parlamentul European a declarat că traficul de copii are multe obiective criminale: traficul de organe, adopțiile ilegale, prostituția, munca ilegală, căsătoriile forțate, exploatarea cerșitului pe stradă și turismul sexual ar fi doar câteva exemple.

În documentul respectiv, traficul era descris ca o adevărată calamitate pentru Uniunea Europeană și se spunea că, de aceea, combaterea traficului și a exploatarei trebuie să devină o prioritate pentru viitoarea agendă a Uniunii Europene, în primul și în primul rând prin adoptarea tuturor măsurilor legislative necesare pentru garantarea protecției complete și a asistenței victimelor. Despre traficul și exploatarea minorilor s-a vorbit și în recentul program de la Stockholm.

În concluzie, sperăm ca, în contextul dezbaterii din această seară, Comisia și Consiliul să-și mențină angajamentele, iar Comisia să creeze această nouă propunere de directivă, pe care o vom evalua cu multă atenție.

Claude Moraes, în numele Grupului S&D. – Dle președinte, realizarea dnei Hedh și a dnei Bauer, în ciuda faptului că au vorbit la o oră foarte târzie, după cum a spus și dna Hedh, este aceea de a veni aici în această seară și de a asculta cum comisarul precedent, dl Barrot, și noua președinție spaniolă utilizează cuvinte precum „hotărât” și „ambitios” referitoare la comisar. Merită să așteptăm până la o oră atât de târzie pentru a le auzi, pentru că în această Cameră sunt multe persoane, inclusiv autorii, care înțeleg complexitatea acestui fenomen brutal din zilele noastre, înțelegând în același timp că cetățenii se așteaptă din partea UE să învingă această plagă a erei moderne.

Dl Barrot a vorbit despre necesitatea unei noi legislații. Sperăm să vedem cât mai curând propunerea Comisiei. În această dimineață, la audierea comisarului desemnat, dna Malmström, am văzut, de asemenea, o reacție pozitivă la propunerea noastră pentru un coordonator anti-trafic al Uniunii Europene.

Dacă începem să punem diferitele elemente cap la cap, observăm că, cel puțin, progresăm, însă anvergura problemei descrise de dna Anna Hedh ne demonstrează că trebuie cu adevărat să transformăm vorbele în fapte. Având în vedere că traficul de persoane este un fenomen atât de complex, care afectează atât de multe zone diferite, precum munca forțată, crima organizată, exploatarea sexuală și abuzul copiilor, răspunsul nostru trebuie să fie unul diversificat și integral. Dl Barrot a enumerat multe dintre lucrurile pe care ne-am dori să le vedem transformate în realitate și, dacă acestea vor fi unite într-un pachet la nivelul UE, vom avea o politică hotărâtă pe care cetățenii UE o vor percepe ca pe un plan de acțiune. În momentul de față, cetățenii UE înțeleg dezastrul traficului, însă nu văd abordarea integrală și nu înțeleg acțiunile generale ale UE.

Mă bucur că dna comisar desemnat Malmström și-a subliniat astăzi angajamentul de a veni cât mai curând cu o nouă propunere legislativă și mă bucur, în același timp, să văd că președinția spaniolă accentuează nu numai lupta împotriva traficului, ci și subiecte conexe precum violența împotriva femeilor. Este important ca toate aceste subiecte să se unească pentru a demonstra o voință și implicare reală în ceea ce privește această propunere. În ciuda orei târzii, cuvintele trebuie transformate în acțiune, iar autorii au făcut astăzi o treabă foarte bună pentru noi.

Nadja Hirsch, în numele Grupului ALDE. – (DE) Dle președinte, aș dori în primul rând să-i mulțumesc raportoarei pentru angajamentul dumneaei și pentru cooperarea excelentă, având în vedere că acesta este un subiect cu adevărat important. Traficul de persoane este probabil, după cum am spus-o deja, cea mai gravă formă de infracțiune. Cifrele Europol, citate în întrebare, arată că nu s-au înregistrat progrese în acest domeniu. Chiar din contră. În special în domeniul muncii forțate, cifrele cresc, cele ce privesc traficul de femei rămânând constante. Este, prin urmare, foarte clar că avem nevoie urgent de o acțiune consecventă.

Pentru ca o astfel de acțiune să aibă succes, este necesară, în primul și în primul rând, adoptarea unei abordări integrate în cele mai diferite domenii. Un element absolut esențial îl reprezintă creșterea conștientizării - inclusiv în rândurile populației din Europa - cu privire la faptul că traficul de persoane are loc chiar în mijlocul Europei, în fiecare țară. Trebuie, în primul rând, să îmbunătățim educația în acest domeniu, așa cum am făcut-o, de exemplu, în Germania, cu ocazia Campionatului Mondial, pentru a scoate în evidență problema

prostituției, pentru a demonstra că acest lucru se întâmplă peste tot și, de asemenea, pentru a stimula dezbaterile în rândul populației, astfel încât să se creeze o sensibilizare care să conducă la sprijinirea victimelor.

Al doilea aspect pe care doresc să-l menționez este protecția victimelor. Mai ales atunci când oamenii sunt salvați dintr-o astfel de situație dramatică, statele membre trebuie, și ele, să le ofere îngrijire medicală și psihologică, astfel încât aceștia să fie eventual ajutați să ajungă înapoi în țările lor de origine sau să li se deschidă calea către azil sau alte posibilități similare pentru a-și găsi un nou cămin și pentru a începe o nouă viață.

Judith Sargentini, în numele Grupului Verts/ALE. – (NL) Astăzi, într-un ziar olandez a apărut o știre despre o cultivatoare de sparanghel care a fost arestată, fiind suspectată de trafic de persoane și de practicarea sclaviei cu români, cu alte cuvinte, cu cetățeni europeni. Traficul de persoane nu are loc doar cu cetățeni ai țărilor din afara Uniunii Europene, ci și cu cei din UE. O politică bine integrată privind combaterea traficului de persoane nu poate să se limiteze pur și simplu la arestarea traficantilor de acest gen și la capturarea celor care comit astfel de infracțiuni, ci trebuie să se concentreze în mod adecvat și asupra victimelor. Drepturile și viitorul acestora trebuie să fie principala prioritate. Victimele traficului de persoane nu trebuie să aibă niciodată impresia că sunt singure sau că au fost abandonate atunci când aveau nevoie de ajutor. Trebuie să le susținem din diferite puncte de vedere: juridic, medical, social și în comunități și financiar, și ar trebui, de asemenea, să le despăgubim. Posibilitatea acestor victime de a intra în posesia drepturilor lor și de a profita de oportunitățile permise de legislația noastră este imperios necesară în orice nouă directivă. Am auzit lucruri bune de la dl López Garrido și de la dl Barrot în acest sens.

Comisarul a spus, de asemenea, că persoanelor care utilizează servicii ale persoanelor traficate ar trebui să li se aplice sancțiuni mai ferme. Din punctul meu de vedere, nu este greșit să aplicăm sancțiuni mai ferme pentru astfel de activități, însă mă întreb cum vom ajuta victimele dacă vom continua să incriminăm munca lor - fiindcă este și aceasta o muncă, chiar dacă este sclavie. În ce măsură sunt ajutate victimele dacă trebuie să se teamă de faptul că munca pe care o desfășoară în momentul respectiv este în continuare condamnată? M-aș bucura să primesc un răspuns la această întrebare.

În registrul Grupului Verzilor/Aliața Liberă Europeană, victimele traficului de persoane au dreptul la un permis de ședere, în anumite cazuri la un permis de ședere permanentă, pentru a se asigura faptul că nu trebuie să se teamă că vor fi trimise înapoi în țara în care a început totul și că îi vor putea da în judecată pe traficantii, știind că șederea lor în țară le este asigurată. Scopul este excluderea oricărei șanse ca una dintre victime să fie trimisă înapoi și să întâlnească din nou traficantul. Noua dvs. directivă, dle comisar, dle președinte în exercițiu al Consiliului, trebuie să susțină victimele. Trebuie să le acorde drepturi și să le ofere un nou viitor. Asta mi-aș dori să văd.

Zbigniew Ziobro, în numele Grupului ECR. – (PL) Dle președinte, este o mare rușine că Europa modernă, care se bucură de libertate și de respectul pentru drepturile omului, a devenit, pentru atât de mulți oameni, un loc al opresiunii și al abuzului. Este cu atât mai șocant, cu cât acest fenomen afectează de cele mai multe ori femeile și copiii, care se află în pericol deosebit și care sunt neajutorați.

În calitate de ministru al justiției și procuror general în Polonia, am supravegheat numeroase investigații care au relevat faptul că aceste lucruri se întâmplă în Europa, se extind în afara granițelor anumitor țări și sunt, de multe ori, pline de cruzime. Scopul principal al traficului de persoane este exploatarea sexuală și munca forțată. Pentru a preveni și elimina aceste fenomene în mod eficient, este esențial ca în anumite state membre să existe agenții profesionale de aplicare a legii care, în mod ideal, ar putea fi centralizate și ar garanta atât o acțiune decisivă și eficientă, cât și o cooperare la nivel internațional. Instituțiile Uniunii Europene ar trebui să joace un rol major, mai ales în ceea ce privește ultimul punct.

În plus, mai avem alte două subiecte. Fiind conștiente de faptul că traficul de persoane este adesea opera bandelor criminale, țările individuale ar trebui să garanteze sancțiuni suficient de severe pentru asemenea infracțiuni grave, care să oprească și să izoleze făptașii, inclusiv sancțiuni sub forma confiscării bunurilor, care ar afecta dimensiunea economică a activităților acestora.

Cornelia Ernst, în numele Grupului GUE/NGL. – (DE) Dle președinte, traficul de persoane este, de fapt, o calamitate a prezentului, care se hrănește din sărăcie și ignoranță. Forma sa cea mai gravă este traficul de copii, adesea legat de abuzuri sexuale. Noi, cei din Grupul Confederal al Stângii Unite Europene - Stanga Verde Nordică, suntem de părere că există o nevoie urgentă de acțiune din partea Comisiei. Una dintre cele mai importante condiții pentru combaterea traficului de persoane este consolidarea drepturilor victimelor. Doar astfel - și nu numai prin măsuri punitive - poate fi combătut traficul de persoane. Acest lucru necesită reguli clare, pentru ca, în contextul traficului de persoane, să nu se ajungă la sancțiuni împotriva victimelor.

Una dintre măsurile de care au nevoie aceste victime este protecția și susținerea eficientă înainte, în timpul și după procesele penale în care depun mărturie. Acestea trebuie să constituie o prioritate, mai ales pentru perioada de reflecție sau în cazurile în care mărturiile sunt retrase. Programele de lungă durată pentru protecția martorilor reprezintă o necesitate urgentă.

Un alt aspect pe care îl consider important este ca toate victimele traficului de persoane, și nu numai copiii, să beneficieze de consiliere gratuită. În cazul copiilor este necesar - pentru a reveni la acest punct - să existe posibilitatea utilizării unui avocat specializat în copii. Este nevoie de măsuri urgente pentru consolidarea prevenirii, cum ar fi pregătirea avocaților, poliției, judecătorilor și consilierilor. Mă bucur că președinția spaniolă intenționează să abordeze acest subiect.

Mario Borghezio, în numele Grupului EFD. – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, astăzi, în cadrul audierii comisariatului desemnat, am auzit un angajament foarte clar referitor la combaterea traficului de persoane.

M-am bucurat să aud exprimarea unei păreri unanime. Nu a existat aceeași unanimitate atunci când, în urmă cu câțiva ani, anumite persoane care ocupau aceste poziții - inclusiv eu - au denunțat pericolele pe care le-ar implica imigrația în masă, printre care și amplificarea substanțială a organizațiilor criminale care utilizează această forță de muncă și riscurile traficului de persoane și chiar al traficului de organe. Astăzi, am descoperit cu toții acest fenomen și nu putem decât să fim mulțumiți de natura unanimă a angajamentului.

Cu toate acestea, este important să conștientizăm următorul lucru: cauza a rămas aceeași. Causa, originea, terenul fertil al acestui trafic au un singur nume, un nume principal, o cauză principală: amploarea imigrației ilegale și rolul jucat în aceasta de organizațiile criminale locale, europene și, de asemenea, non-europene - deoarece astăzi putem vorbi și despre traficul de persoane gestionat cu ușurință de organizații din afara Europei.

Haideți să plecăm de la acest punct. Ar trebui să considerăm în mod serios că acest fenomen extrem de serios și rușinos este o sub-specie sau o sub-consecință a imigrației ilegale în masă care nu a fost controlată în mod adecvat. Europa ar trebui să aibă curajul de a spune lucrurilor pe nume.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Dle președinte, și eu aș dori să le felicit pe autoare pentru această întrebare foarte importantă. Trăim în timpuri moderne în care ne-am fi așteptat ca traficul de ființe umane să fi fost eliminat din societatea noastră. Cifrele dezminț însă acest lucru. De exemplu: se estimează că, în lume, peste 1 800 000 de copii și tineri cad în fiecare an victime ale traficului. Potrivit cifrelor ONU, avem 270 000 de victime în Uniunea Europeană. Doar în Grecia, numărul estimat al victimelor traficului pentru prostituție a crescut la 40 000 pe an, incluzând femeile și copiii, dar excluzând alte forme de trafic.

Cei doi parametri principali pe care aș vrea să îi evidențiez, fără să subestimez importanța celorlalți parametri, sunt următorii: în primul rând, cadrul instituțional european pentru combaterea acestui tip de criminalitate, care este transfrontalieră și accentuată de imigrarea ilegală, este, așa cum s-a afirmat pe bună dreptate, unul inadecvat. De aceea, trebuie să ridicăm miza către o abordare generală, iar directiva pe care o așteptăm este foarte importantă în acest cadru, așa cum foarte bine s-a observat.

În al doilea rând, s-a identificat un anumit gol în protecția victimelor, mai ales în ceea ce privește structurile de sprijin. Prin urmare, este necesară - și mă bucur că am auzit acest lucru de la președinția spaniolă - punerea la dispoziție a resurselor și a infrastructurilor, pentru a îmbunătăți orice infrastructură existentă, pentru a crea infrastructuri noi și, bineînțeles, pentru a pregăti în mod corespunzător personalul care poate acorda un astfel de sprijin.

Această formă modernă de sclavie nu poate și nu trebuie să fie permisă într-o Uniune Europeană bazată pe principiul respectului pentru drepturile omului și demnitatea umană.

Silvia Costa (S&D). – (IT) Dle președinte, doamnelor și domnilor, aș vrea să-mi exprim deosebită satisfacție pentru faptul că astăzi abordăm un astfel de subiect printr-o întrebare importantă, pentru care le mulțumesc cu căldură autoarelor, și aș dori, de asemenea, să-mi exprim gratitudinea pentru nivelul înalt al cooperării pe care l-am putut observa între toate partidele politice și între cele două comisii.

Mă bucură, de asemenea, faptul că am auzit angajamente foarte serioase exprimate de către Comisie și de către președinția spaniolă și sper cu adevărat ca noua directivă să fie realizată conform orientărilor care par să beneficieze, în principiu, de un consens larg.

Cred că știm că cifrele din acest domeniu sunt foarte greu de analizat, însă, pe scurt, este vorba de aproape 300 000 de persoane, dintre care 79% femei - multe dintre ele minore - care cad în fiecare an victime ale traficului care are loc în Europa noastră civilizată. Din păcate, cifrele au crescut în ultimii ani. Și din acest motiv, este necesar un progres foarte puternic în contextul noilor domenii de responsabilitate pe care le are Uniunea Europeană, cât și în contextul a ceea ce am aprobat deja în Programul de la Stockholm pentru introducerea anumitor inovații.

A fost un mare progres când am aprobat, la nivel comunitar, prevederea - care, de exemplu, era deja în vigoare în Italia în 1998 - care permite eliberarea de permise de reședință umanitară pentru victime. Însă, în ceea ce privește apărarea victimelor, trebuie să realizăm progrese și în domeniile legate de protecție, reintegrarea socială și profesională, posibilitatea prevenirii existenței clienților - la care trebuie să ne gândim în mod serios - și măsurile mai serioase și mai eficiente cu privire la sancțiuni care, după cum ați spus și dvs., dle comisar, trebuie armonizate la nivel comunitar.

Solicităm, în special, ca consimțământul victimelor la exploatare să fie considerat irelevant, având în vedere nivelul ridicat de șantaj care apare în astfel de circumstanțe.

Voi încheia foarte concis, adăugând următoarele: nu avem nevoie doar de protecție specială pentru minori ci, mai presus de toate, și de forme de sprijin pentru persoanele care ajung în Europa și care au suferit deja diferite forme de trafic, mult mai lungi și mai grave, în timpul călătoriei pe care o fac înainte de a ajunge pe coastele și teritoriile noastre.

Antonyia Parvanova (ALDE). – (BG) Dle președinte, doamnelor și domnilor, aș dori, și eu, să felicit raportorii, Comisia și președinția spaniolă pentru curajul de a ne oferi ocazia de a găsi, în sfârșit, o soluție serioasă la această problemă. Atunci când vorbim despre traficul de persoane, este foarte important să ne gândim la stabilirea unei politici permanente la nivelul Uniunii Europene. O astfel de politică va contribui la o abordare mai coordonată și va permite ca acțiunile statelor membre să aibă un impact mai puternic în ceea ce privește aplicarea legii, contribuind în același timp la protecția și asistența victimelor acestei forme de trafic.

Numirea unui coordonator al Uniunii Europene pentru combaterea traficului de persoane, care să lucreze sub supravegherea directă a comisarului responsabil pentru justiție, drepturi fundamentale și cetățenie, va garanta utilizarea unei abordări unitare și coerente de către toate statele membre în rezolvarea acestei crime grave. Rolul coordonatorului va fi acela de a identifica problemele și sursele traficului de persoane, de a pune în aplicare măsuri preventive, de a concepe și aplica strategii la nivel european, incluzând cooperarea și consultarea activă cu agențiile societății civile, de a organiza campanii de informare și de a introduce măsuri de creștere a protecției victimelor, de acordare de ajutor pentru acestea, precum și de susținere în procesul de reintegrare.

Pentru a combate cu succes această problemă globală, transnațională, este nevoie de o strategie coordonată la nivel european, care să orienteze și să sprijine statele membre în eforturile lor comune de combatere eficientă a traficului de persoane. Vă mulțumesc foarte mult pentru atenție.

Marina Yannakoudakis (ECR). – O persoană care este proprietatea altcuiva și o victimă neajutorată a unei influențe dominante - ați putea fi iertați dacă ați crede că aceasta este o definiție a traficului de persoane. De fapt, este o definiție a sclaviei.

Traficul reprezintă sclavia din ziua de astăzi. Traficul de persoane, fie că sunt femei, bărbați sau copii, este o faptă penală și ia amploare în statele membre. Sărăcia extremă, dezmembrarea unei familii și violența domestică sunt unele dintre cauzele de bază ale traficului de persoane. În Regatul Unit, estimăm aproximativ 5 000 de victime, dintre care 330 sunt copii.

Grupul ECR salută această dezbatere. Guvernele naționale, agențiile de aplicare a legii și agențiile de control vamal trebuie să contribuie. Mecanismele de susținere a victimelor trebuie consolidate. Inițiativele trebuie să fie robuste, conduse de statele membre și susținute de UE.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). – (SV) Dacă nu ar exista cerere pentru exploatarea oamenilor ca forță de muncă ieftină, dacă nu ar exista cerere pentru organe, dacă nu ar exista cerere pentru cumpărarea de servicii sexuale, atunci, într-o astfel de lume, nu ne-am confrunta nici cu traficul de ființe umane.

Cererea este un cuvânt cheie în combaterea traficului de persoane. Un alt factor important este acela că oamenii din multe părți ale lumii trăiesc în sărăcie și în condiții inumane, motiv pentru care pot foarte ușor să cadă pradă celor care doresc să cumpere și să vândă ființe umane.

Avem, aşadar, nevoie nu numai de eforturi pentru a reduce cererea, ci, bineînţeles, şi de măsuri preventive cum ar fi îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă ale multor persoane care trăiesc în acele părţi ale lumii în care se recrutează victimele.

Alături de Grupul Confederal al Stângii Unite Europene - Stânga Verde Nordică, doresc să-i mulţumesc dnei Hedh, dnei Bauer şi colegilor dumnealor din Comisia pentru libertăţi civile, justiţie şi afaceri interne şi Comisia pentru drepturile femeii şi egalitatea de gen. Aş dori, totuşi, să văd nişte propuneri diferenţiate pentru felul în care putem să susţinem victimele traficului de persoane. Persoanele care sunt victime ale muncii forţate au nevoie de altfel de măsuri şi de un altfel de sprijin decât cele care sunt victime ale sclaviei sexuale.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio (PPE). – (ES) Potrivit raportului Naţiunilor Unite, în 2009, în jur de 270 000 de persoane au fost în Uniunea Europeană victime ale traficului de persoane. Gândindu-ne la aceste cifre, trebuie să ne asigurăm că acţiunea Uniunii Europene se bazează, în primul şi în primul rând, pe protecţia victimelor, concentrându-se în mod special asupra femeilor şi a copiilor, care sunt cei mai vulnerabili.

Nu putem continua să asistăm în mod indiferent la acest teatru, la acest spectacol al exploatarei sexuale care se desfăşoară în faţa ochilor noştri. Din acest motiv, sprijin în întregime solicitările Parlamentului de a asigura victimelor o asistenţă necondiţionată şi de a adopta metode mai determinate şi pedepse mai severe, după cum tocmai ne-a spus dl Barrot.

Acestea fiind spuse, aş dori să solicit preşedinţiei spaniole, Comisiei Europene şi Consiliului să utilizeze toată legislaţia europeană care le stă la dispoziţie, atât cea existentă, cât şi cea viitoare, pentru a proteja victimele traficului de persoane. Consider că sistemul european de protecţie a victimelor, pe care l-am solicitat în mod personal preşedinţiei spaniole în perioada dezbaterilor din cadrul Programului Stockholm şi care a văzut, în sfârşit, lumina zilei, va fi un instrument eficient pentru combaterea acestor infracţiuni. Sper să vedem un angajament ferm din partea preşedinţiei spaniole, aşa cum am văzut până acum, astfel încât să se garanteze că acest sistem le oferă victimelor măsuri speciale de protecţie care să fie eficiente pe întreg teritoriul Uniunii Europene.

Sper că noi, cei care suntem responsabili pentru luarea iniţiativei împotriva celor mai grave probleme ale societăţii noastre, vom găsi un răspuns real şi concret la această problemă extrem de gravă care este traficul de persoane şi că vorbele noastre nu vor fi doar promisiuni deşarte. Le datorăm acest lucru tuturor victimelor.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) În primul rând, aş dori să-mi exprim aprecierea faţă de colegele mele din Parlamentul European, dna Hedh şi dna Bauer, având în vedere că, în ciuda spaţiului limitat pe care l-au avut la dispoziţie, au abordat acest subiect într-un mod foarte consistent.

Sprijin întrebarea şi aş dori să adaug câteva observaţii şi remarci relevante. Oamenii obişnuiţi nu sunt în general conştienţi de dimensiunile enorme ale traficului de persoane. Acesta se află, de fapt, pe locul trei în topul celor mai profitabile traficuri ilegale din lume. Faptul că afectează mai ales femeile şi copii face ca această afacere uriaşă să devină cu atât mai inumană. Reacţia noastră trebuie să fie masivă şi concentrată. Lupta noastră trebuie să fie la fel de eficientă în toate punctele triumphiului care stă la baza traficului - trebuie să aibă un impact asupra aprovizionării şi a cererii, precum şi asupra traficantilor în sine. Furnizarea există mai ales acolo unde domină condiţiile inumane de viaţă, sărăcia şi feminizarea acesteia, şomajul, violenţa împotriva femeilor, precum şi opresiunea generală şi instabilitatea care creează fiinţe umane disperate. Prin urmare, ar trebui să facem tot ceea ce ne stă în putinţă pentru a le ajuta să trăiască o viaţă mai demnă pe persoanele care devin, în şi în afara Uniunii, victime ale activităţilor ilicite de trafic.

Cererea merită sancţiuni stricte. Cei care profită în economia subterană de exploatarea persoanelor disperate sau manipulate nu trebuie să scape fără a fi pedepsiţi. Cei care prestează astfel de servicii şi cei care utilizează aceste servicii în mod conştient ar trebui, de asemenea, să fie sancţionaţi.

Organizatorii traficului merită pedepse exemplare - crima organizată din acest domeniu trebuie să constituie un obiectiv prioritar pentru organizaţii precum EUROJUST, EUROPOL şi FRONTEX.

Cecilia Wikström (ALDE). – (SV) Sclavia nu a fost încă abolită, după cum s-a subliniat deja de către multe persoane din această instituţie. Sclavia modernă ia forma comerţului sexual şi are loc aici şi acum. Corpurile femeilor, ale fetelor şi ale băieţilor sunt vândute precum bucăţile de carne, la fel ca orice alt bun, iar acest lucru se întâmplă tot timpul.

Oamenii sunt jefuiţi de drepturile lor cele mai fundamentale şi devin sclavii timpurilor noastre în diferite state membre. Acest lucru trebuie privit ca cel mai mare eşec şi defect al Europei şi trebuie abordat prin restricţionarea şi stoparea atât a furnizării, cât şi a cererii.

În țara din care provin, Suedia, există o lege care a intrat în vigoare în urmă cu zece ani, conform căreia cumpărarea serviciilor sexuale este ilegală. Legea este importantă, deoarece, prin aceasta, societatea semnalizează că nicio ființă umană nu este de vânzare. Comerțul cu sclavi din America a devenit ilegal în 1807, însă continuă să existe chiar printre noi, aici în Europa. A venit vremea ca acesta să treacă în colțurile întunecate ale istoriei. E vremea și responsabilitatea noastră să facem tot ceea ce putem și aș dori să le mulțumesc autoarelor, dnei Hedh și dnei Bauer, pentru munca lor excelentă, care ne folosește tuturor.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Dle președinte, în urmă cu câteva minute, reprezentantul Grupului Verzilor a subliniat foarte corect că această chestiune - traficul de persoane sau vinderea ființelor vii - nu este o problemă externă importată de către Uniunea Europeană. Este și o problemă internă. Chiar și cetățeni ai țării mele sunt vânduți cel puțin câtorva state membre ale Uniunii Europene. Este o problemă foarte importantă și gravă. Sunt convins că, în acest domeniu, este nevoie de o acțiune puternică, unită, și nu numai din partea instituțiilor UE, ci și din partea fiecărui stat membru. Voi evoca, aici, un incident care a avut loc în urmă cu câțiva ani, când poliția și administrația din Italia, reacționând la anumite informații venite din Polonia, au încheiat cazurile de trafic de persoane în care era vorba despre lucrători polonezi angajați în mod ilegal în Italia. Și acesta este un fel de trafic de persoane și nu trebuie să rămânem indiferenți în ceea ce-l privește.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Doamnelor și domnilor, în fiecare an, se abuzează de peste un milion de oameni în vederea muncii forțate, 90% dintre aceștia fiind exploatați în scopul prestării serviciilor sexuale. Doar 3000 de victime au beneficiat de asistență, și numai 1 500 de cazuri au fost aduse în instanță, deși aceste fapte reprezintă o infracțiune penală pe întreg teritoriul Uniunii Europene. Studiile au arătat că profiturile realizate în urma traficului de ființe umane le depășesc pe cele realizate din contrabandă și trafic de droguri. Acest tip de criminalitate organizată a crescut odată cu extinderea Uniunii către est. Dar cu toate acestea, nu avem încă o strategie comună și nu există o coordonare a măsurilor luate de către diferitele instituții și de către statele membre, care nu ar trebui să se opună armonizării legislației lor, chiar dacă acest lucru nu este ancorat în tratate.

Acesta este motivul pentru care solicit președinției spaniole să completeze negocierile cu statele membre cu privire la definițiile comune ale pedepselor și sancțiunilor. Aș dori să subliniez faptul că noua directivă pe care o așteptăm ar trebui, de asemenea, să combată mai eficient cererea pentru serviciile sexuale ilegale; este alarmant că mai ales abuzul copiilor a crescut în ultimul timp. În cazul copiilor, cifrele se apropie de 20%. Ceea ce, de asemenea, lipsește, este prevenirea și educația eficientă care să se concentreze atât asupra copiilor, cât și asupra părinților. Știați că numai 4% dintre părinții copiilor abuzați au recunoscut că copiii lor au fost ademeniți să meargă la întâlniri prin intermediul internetului? În 2008, s-au descoperit 1 500 de site-uri de internet în care copiii sunt abuzați din punct de vedere sexual. Ceea ce le datorăm, fără îndoială, cetățenilor Uniunii Europene, este o abordare nouă, coordonată și armonizarea legislației, pentru a combate, de asemenea, cererea și, bineînțeles, traficul de persoane în sine. Prin urmare, indemn Comisia să prezinte în cel mai scurt timp Parlamentului European o propunere legislativă cuprinzătoare pentru o luptă mai eficientă împotriva traficului de persoane.

Britta Thomsen (S&D). – (DA) Dle președinte, doamnelor și domnilor, aș dori să le mulțumesc autoarelor pentru această inițiativă importantă, deoarece UE se confruntă cu o provocare uriașă în ceea ce privește prevenirea și combaterea traficului de ființe umane. Traficul de ființe umane este o afacere profitabilă care se află într-o creștere rapidă și care este atractivă din cauză că pedepsele sunt blânde în comparație cu alte forme profitabile de crimă organizată, cum ar fi comerțul cu droguri sau arme. Trebuie, așadar, să îi sancționăm aspru pe cei aflați în spatele acestui tip de crimă organizată.

Victimele traficului de ființe umane sunt persoanele cele mai vulnerabile și mai neajutorate, iar acestea au nevoie de protecția noastră. Nu trebuie să le trimitem înapoi în brațele traficantilor de persoane. Trebuie să li se ofere permise de ședere. În plus, trebuie să ne concentrăm și asupra cererii serviciilor prestate de către persoane traficate și să punem în aplicare măsuri precum criminalizarea cumpărării prostituției și creșterea sancțiunilor împotriva celor care folosesc forța de muncă traficate. De aceea, mă bucur că Comisia ia în considerare criminalizarea abuzului persoanelor traficate.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Evenimentele recente din Lituania, când o bandă organizată a fost arestată deoarece a profitat de traficul de persoane, au demonstrat încă o dată că această infracțiune este un fenomen foarte răspândit care se intensifică și mai mult în perioada crizei economice și financiare. La ora actuală, aproape 90% dintre victimele traficului de persoane sunt femei și copii, iar majoritatea acestora cad victime din cauza sărăciei și a încercărilor de a găsi mijloace de supraviețuire. Traficul de persoane reprezintă o faptă monstruoasă și o umilire extremă a demnității umane; nu există nimic mai rău decât să fii vândut ca sclav. De aceea, este foarte important să consolidăm cooperarea dintre statele membre și cooperarea cu țările terțe,

să asigurăm un dialog cu organizațiile non-guvernamentale și să solicităm Comisiei să stabilească poziția unui coordonator european pentru aceste chestiuni. De asemenea, este necesară asigurarea siguranței victimelor traficului de persoane, precum și integrarea completă a acestora. Complicilor, organizatorilor și sponsorilor acestei fapte teribile nu trebuie să li se permită evitarea responsabilității.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Aș dori să le felicit pe autoarele acestei întrebări, dna Hedh și dna Bauer. Aș dori să spun că traficul de persoane este una dintre cele mai profitabile forme ale crimei organizate internaționale și, potrivit diferitelor rapoarte și surse, dimensiunea sa la nivel mondial se estimează a fi între 700 000 și 2 milioane de persoane, unii spun că mai multe, dintre care 300 până la 500 000 sunt victime doar ale traficului din Uniunea Europeană.

Se pare că actualul cadru legal este neadecvat; susțin, așadar, cu tărie adoptarea în viitorul apropiat a măsurilor eficiente de consolidare atât a prevenirii, cât și a respingerii traficului de persoane. Ar trebui să li se impună sancțiuni mai stricte infractorilor direcți, inclusiv persoanelor juridice, precum și celor care folosesc serviciile prestate de către victime. Pe de altă parte, cred cu tărie că victimelor trebuie să li se acorde un nivel ridicat de protecție, împreună cu o compensare echitabilă și adecvată, indiferent de statul membru în care se află sau în care a avut loc delictul. Protecția, sprijinul și asistența care se acordă nu trebuie să ducă la o victimizare secundară și aș dori să spun că prevederile referitoare la minori, care devin cu ușurință victime din cauza vulnerabilității și naivității lor, merită o atenție specială.

În concluzie, aș dori să spun că traficul de ființe umane apare de multe ori și în scopul recoltării de organe.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Dle președinte, faptul că dezbatem astăzi subiectul traficului de persoane este foarte important, deoarece acest subiect este în continuare unul tabu, iar, din păcate, femeile sunt cele care, în societatea noastră extrem de dezvoltată, devin, în general, victimele unui astfel de trafic. Mă gândesc, în primul și în primul rând, la prostituție, dar și la copii. De cele mai multe ori, nu vrem să vedem astfel de lucruri. Pentru un program de succes împotriva traficului de persoane, trebuie să acordăm prioritate educației, sensibilizării, iar mai târziu vom avea nevoie și de bani. Ar trebui să luăm în considerare aceste lucruri chiar de la început, întrucât scopul nu poate fi doar acela de a-i aresta pe făptași și de a pune în aplicare o pedeapsă justă; trebuie, de asemenea, să încercăm să asigurăm o protecție a victimelor care să garanteze că victimele nu vor deveni victime și a doua oară, dar trebuie să dispunem și de fondurile necesare pentru a le reintegra în societate. Trebuie să încercăm să alungăm traumele prin care au trecut copiii și să reintegrăm femeile, ca prioritate principală, în viața profesională, o viață profesională legală.

Catherine Bearder (ALDE). – Dle președinte, acțiunea europeană pe această temă este demult întârziată, așa că m-am bucurat foarte mult să aud observațiile dnei López Garrido cu privire la copii, observațiile comisarului, precum și, în această dimineață, faptul că dna comisar desemnat intenționează să adopte, ca prioritate, o nouă directivă în acest domeniu.

Doresc să îndemn atât Comisia, cât și Consiliul să examineze sistemele de sprijin al victimelor și, mai ales, nevoile specifice ale copiilor traficați, care au nevoi foarte diferite de cele ale adulților traficați. În Regatul Unit s-au identificat, numai în anul trecut, 325 de copii ca posibile victime ale traficului. Mulți dintre aceștia erau cetățeni ai Regatului Unit, traficați în cadrul Regatului Unit, și nu pentru export, dacă-mi permiteți această formulare.

Există și în propria mea regiune copii care sunt traficați, însă descoperim că, chiar și după înscrierea în serviciile sociale, mulți copii traficați pur și simplu dispar, deoarece rămân sub controlul traficantilor lor. Acestora li se pare foarte ușor să facă din nou trafic cu acești copii. Acest lucru se întâmplă în întreaga UE și trebuie să-i punem un capăt. Persoanele traficate sunt vulnerabile și nu se pot face auzite, și se bazează pe faptul că Uniunea Europeană va vorbi pentru ei, va stopa această crimă oribilă și se va îngriji de ele.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Dle președinte, cerșitul, prostituția, furtul și spargerea - acestea și alte activități la fel de condamnabile reprezintă scopul final al traficantilor de persoane și al bandelor care răpesc oameni. Vorbim aici despre o activitate criminală greu de monitorizat, cu un număr foarte mare de cazuri neraportate. Cu această ocazie, aș dori să menționez că țara din care provin, Austria, este deosebit de afectată, ca țară de tranzit, dar și ca destinație finală. De aceea, trebuie să fim conștienți de faptul că marea majoritate a bandelor care fac trafic de persoane activează din estul și sud-estul Europei către centrul Europei și că victimele nu sunt recrutate numai în statele terțe, ci chiar și din statele membre. Cert este că s-a înregistrat o creștere a acestor cazuri, iar controlul granițelor noastre externe nu funcționează așa cum trebuie.

În lumina acestei evoluții și a realității verificabile conform căreia aceste călătorii se fac de multe ori cu autobuzul - un turism al criminalității - trebuie să ne punem întrebarea dacă nu cumva ar fi util ca, în aceste

circumstanțe, în afara întocmirii de rapoarte de către Europol, Frontex etc., să se reintroducă controalele vamale în zonele relevante, iar, acolo unde este necesar, să se suspende pentru o perioadă acordul Schengen.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Felicit autoarele pentru întrebarea adresată și vă felicit, dle comisar, pentru răspunsul dvs.

Aș dori să subliniez unul dintre numeroasele subiecte legate de această problemă. Proiectul de rezoluție spune că copiii sunt deosebit de vulnerabili și, prin urmare, se află într-un pericol mai mare de a deveni victime ale traficului de ființe umane. În același timp, spune că 79% dintre victimele identificate al traficului sunt femei și copii. Cu toate acestea, uită să menționeze că părinții ar trebui să joace un rol principal în protejarea copiilor de traficul de persoane. Părinții nici nu știu de multe ori la ce fel de riscuri sunt expuși copiii lor și nu sunt deloc interesați de felul în care acești își petrec timpul liber. În contextul prevenirii, am propus în repetate rânduri o campanie la nivel european, intitulată: „Știi unde este copilul tău acum?” Această campanie ar trebui să-i alarmeze pe părinți cu privire la riscurile la care sunt expuși copiii lor. Sunt ferm convinsă că nu putem să-i protejăm pe copii de trafic decât prin cooperarea cu părinții. Din păcate, părinții nu sunt menționați deloc în proiectul de rezoluție.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Dle președinte, în contextul dezbaterii de astăzi, este necesar să atragem atenția asupra celor trei chestiuni care necesită o atenție specială. Prea puțini făptași sunt aduși în fața legii. În ciuda faptului că numărul de procese penale referitoare la traficul de persoane a crescut, acesta este în continuare mult mai mic decât numărul infracțiunilor comise.

Victimele nu beneficiază de asistență, adăpost sau compensații corespunzătoare. Având în vedere dimensiunile estimate ale traficului de persoane în Europa, ar trebui să se rețină faptul că doar câteva țări au luat măsuri care pot fi catalogate drept o reacție reală.

În al treilea rând, situația nu este monitorizată în mod suficient. Este evident că această problemă nu afectează numai Uniunea Europeană. De aceea, este deosebit de important ca Uniunea să colaboreze mai strâns cu organizațiile internaționale corespunzătoare, pentru a crea un nou standard în lupta împotriva acestui fenomen extrem de periculos.

Diego López Garrido, președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Consider că această dezbatere cuprinzătoare ne-a ajutat să subliniem faptul că ne confruntăm cu o problemă enormă, o problemă care ne plasează în fața unei provocări enorme. Mă bucur că această dezbatere a avut loc tocmai în ziua în care am luat pentru prima dată cuvântul în Parlamentul European, ceea ce reprezintă, fără doar și poate, o onoare. Mă bucur că acest lucru s-a întâmplat cu ocazia acestor două dezbateri importante care au avut loc în această seară în acest Parlament important și puternic.

Consider că nu este suficient doar să ne referim la sau să reflectăm asupra acestei probleme. Trebuie să o abordăm cu toate forțele pe care le avem, deoarece este o problemă foarte gravă, iar dușmanii cu care ne confruntăm sunt foarte puternici. Avem, prin urmare, nevoie de multă voință politică pentru rezolvarea acestei probleme. Această voință politică deosebită a fost demonstrată aici în această seară, și încă cum! Pot să vă asigur că președinția spaniolă își va demonstra voința de a aborda această chestiune, împreună cu toate celelalte instituții europene.

Cred că putem, de asemenea, să spunem că aceasta este o problemă care trebuie abordată dintr-o perspectivă europeană. S-a explicat foarte clar cum se întâmplă astfel de lucruri în Europa; dna Hirsch a semnalat-o în mod clar, iar dl Papanikolaou și dna Parvanova au vorbit despre natura transfrontalieră a acestei probleme. Se întâmplă în Europa și trebuie abordată din Europa. S-a repetat de mai multe ori și o voi repeta și acum: este important ca Comisia să propună cât mai curând o directivă, pentru a putea aborda problema din această perspectivă. Cred că dna Roithová a definit foarte bine acest lucru în intervenția dumneaei.

Sunt de părere că cele trei aspecte majore pe care trebuie să le acoperim și să le subliniem în regulamentul care va fi adoptat de Europa, în activitățile care vor fi întreprinse de Europa, trebuie să fie următoarele: Primul trebuie să fie protecția victimelor. Protecția victimelor reprezintă un aspect central, fiind, cu siguranță, cel mai discutat din această seară. Autorii întrebării - dna Sargentini, dna Ernst, dna Thomsen și alți vorbitori - au indicat importanța protecției victimelor, care se referă, în primul rând, la femei și copii - persoanele cele mai vulnerabile. Dna Jiménez-Becerril Barrio, dna Kadenbach și dna Bearder au exprimat, de asemenea, în mod foarte elocvent, nevoia de a introduce un sistem de protecție a victimelor, care este un instrument esențial și o prioritate a președinției spaniole.

Protecția victimelor este, așadar, pe primul loc; în al doilea rând, trebuie să asigurăm persecutarea neobosită și pedepsirea dură a traficantilor - dl Ziobro a exprimat foarte convingător acest punct de vedere în intervenția dumnealui; iar, în al treilea rând, trebuie să luăm în considerare tema cererii care există pentru aceste servicii. Acest lucru este greu de abordat, însă face parte din problemă și, prin urmare, cred că trebuie inclus ca fiind unul dintre cele trei aspecte majore care, după părerea mea, trebuie să stea la baza unei abordări globale. După cum am menționat mai devreme, doamnelor și domnilor, președinția spaniolă este și va fi complet angajată într-o problemă de o asemenea importanță.

Jacques Barrot, vicepreședinte al Comisiei. – (FR) Dle președinte, consider că această dezbatere a contribuit mult la clarificarea pregătirii viitoarei directive și pot, desigur, să confirm, dle ministru, că Comisia intenționează să o prezinte în această primăvară.

Aș dori să răspund comentariilor făcute de dl Moraes, spunând că trebuie să utilizăm mijloacele cele mai moderne în lupta împotriva acestui flagel, care de multe ori este el însuși fructul utilizării celor mai moderne metode și că trebuie să luptăm împotriva tuturor formelor de exploatare.

Dle ministru, tocmai ați spus că există trei piloni: victimele, gravitatea pedepselor, iar apoi, problema cererii. Aș dori să insist puțin asupra victimelor, a protecției victimelor, deoarece, în decizia-cadru, am negociat deja sprijinul necondiționat al tuturor victimelor, imunitatea față de urmărirea penală și dreptul la asistență juridică. În plus, în noua directivă intenționăm să ne ocupăm de cazare, tratament medical și psihologic și consultanță și informare într-o limbă pe care victima s-o înțelege, și de toate formele de ajutor suplimentar.

Aș adăuga, răspunzându-i dnei Záborská, că, în ceea ce privește copiii care devin victime ale traficului de persoane, Comisia va aborda chestiuni legate de prevenirea acestui flagel, precum și de protejarea, întoarcerea și reintegrarea acestor copii, într-un plan de acțiune cu privire la situația minorilor neînsoțiți. Aceasta a fost, de altfel, o solicitare fermă a președinției spaniole, dle ministru.

Vom prezenta, așadar, acest plan de acțiune, care va fi adoptat de către Colegiu în primăvara lui 2010, pentru a fi examinat de către Consiliu și de către Parlamentul European. Acest plan de acțiune va propune diferite piste pentru abordarea provocărilor majore implicate de acest fenomen care afectează minorii neînsoțiți ce ajung în diferite contexte în Uniunea Europeană, și va urmări respectarea intereselor copilului.

Însă și dna Záborská are dreptate; familiile trebuie să fie din ce în ce mai implicate în supravegherea, în special, a utilizării internetului, care îi expune pe copii, din nou, la noi riscuri.

Așa cum ați spus, dle ministru, voința politică există în Parlamentul European. Cred că Comisia a pregătit deja foarte bine acest proiect de directivă. Îl va prezenta în curând și aș dori să-i mulțumesc Parlamentului European nu numai pentru sprijinul său deplin, dar și pentru gama largă de idei care au apărut în această dezbatere. Aș dori să le mulțumesc, încă o dată, tuturor vorbitorilor. Consider cu adevărat că Parlamentul European trebuie să joace un rol esențial în lupta împotriva acestui flagel major.

Președinte. – Dezbateră a fost închisă.

Votul va avea loc în prima sesiune din februarie.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Liam Aylward (ALDE), în scris. – (GA) Persoanele implicate în traficul de ființe umane nu fac nicio deosebire între bărbați, femei sau copii, atâta timp cât pot face bani din traficul acestora. De cele mai multe ori, copiii se află în cel mai mare pericol. Potrivit OIM, aproximativ 21 8 milioane de copii sunt supuși la ora actuală la munca forțată. Este însă imposibil să venim cu cifre concrete, deoarece acești copii sunt implicați în prostituție, muncă forțată ș.a.m.d., domenii în care nu există cifre precise. UE trebuie să abordeze în mod urgent traficul de pe piața muncii. Mi se pare încurajator că această temă este o prioritate a președinției spaniole și sper ca membrii Consiliului să colaboreze pentru a plasa în centrul legislației europene problemele legate de traficul de persoane și de supunerea copiilor la muncă forțată și, în special, mi se pare încurajator că aceste chestiuni vor fi abordate în contextul acordurilor comerciale. Ca urmare a rolului său important în domeniul comerțului mondial și a angajamentului său de a proteja drepturile omului, UE are responsabilitatea de a combate traficul de persoane și supunerea copiilor la muncă forțată.

Nessa Childers (S&D), în scris. – Traficul de ființe umane este o faptă deplorabilă oriunde în lume, însă este deosebit de rușinoasă în Uniunea Europeană, având în vedere standardele noastre înalte în materie de cooperare internă și de resurse. În special traficul tinerelor femei în scopul comerțului sexual reprezintă o urmă a trecutului fragmentat al Europei și trebuie să devină un aspect al istoriei europene. În acest sens,

Uniunea trebuie să se angajeze ca, în perioada mandatului de cinci ani al următoarei Comisii, să întărească securitatea la frontiere și să implore guvernele naționale să facă mai mult pentru gestionarea problemei comerțului sexual, în special când acesta implică femeile tinere traficate din altă țară. În momentul de față, legile există în majoritatea țărilor, însă pur și simplu nu sunt puse în aplicare.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), *în scris*. – (RO) Promptitudinea cu care a fost lansată această dezbatere la puțin timp după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona nu este doar o oportunitate de ordin legislativ, ci și un imperativ dictat de o realitate acutizată de criza economică. Sărăcia, pierderea locurilor de muncă, lipsa de perspectivă a tinerelor, neinformarea corectă asupra riscurilor și absența unei minime educații sexuale, sunt câțiva dintre factorii care contribuie decisiv la vulnerabilizarea potențialelor victime. Cred că se impune o campanie intensă de informare, în special în rândul minorilor din zonele și categoriile defavorizate, pentru o eficiență sporită a acțiunilor preventive. Nu putem vorbi despre combaterea concretă a traficului de femei, fără a avea în vedere măsuri ferme de contracarare a activității infracționale, a rețelelor care controlează acest trafic, foarte intens în zona Balcanilor și a Mediteranei. Subliniez că este nevoie de măsuri pentru descurajarea cererii în sfera prostituției, calea cea mai directă constând în adoptarea de măsuri de sancționare a clienților. Menționez faptul că este nevoie și de o finanțare mai bună a programelor menite să combată traficul de persoane. Pledez pentru adoptarea unei legislații punitive severe și pentru o colaborare mai strânsă între statele membre și instituțiile europene abilitate: Europol, Frontex și Eurojust.

Kinga Göncz (S&D), *în scris*. – (HU) Deși două părți ale legislației comunitare aflate în momentul de față în vigoare vizează traficul de ființe umane și victimele acestuia, statele membre ale Uniunii Europene tratează de multe ori aceste persoane ca pe niște imigranți ilegali. Este foarte important să se facă diferența dintre cele două categorii. Imigranții ilegali sunt adesea obligați să-și părăsească țara din anumite motive financiare sau sociale și ajung pe teritoriul Uniunii Europene în mod ilegal, chiar dacă în urma unei decizii proprii. Cei afectați de traficul de persoane nu au luat o decizie liberă și bazată pe informații în această privință. Aceștia trebuie tratați până la capăt ca victime.

Statele membre ale UE trebuie să le ofere victimelor o protecție corespunzătoare. Acestora ar trebui să li se garanteze nu numai protecția juridică și fizică, ci și asistența medicală și psihologică, reabilitarea socială, iar celor care colaborează cu autoritățile ar trebui să li se ofere permise de ședere pe durata investigațiilor cazului de trafic de persoane. În plus, este important ca Comisia să utilizeze campaniile de informare pentru a garanta că toți cei care se află în pericol sunt conștienți de drepturile și oportunitățile pe care le au, precum și de pericolele din UE și din țările terțe, și să facă tot ceea ce-i stă în putință pentru ca statele membre să transpună și să implementeze la timp legislația comunitară corespunzătoare. Având în vedere că problema traficului de ființe umane ține de sfera de competență a mai multor comisari, inclusiv a comisarilor pentru justiție, libertate și securitate, pentru relații externe și pentru ocuparea forței de muncă, afaceri sociale și egalitate de șanse, ar merita să se ia în considerare numirea unui coordonator care ar putea să aibă rolul de mediator, astfel încât să asigure gestionarea corespunzătoare a acestei probleme.

Zita Gurmai (S&D), *în scris*. – Femeile și copiii sunt principalele victime ale traficului de persoane. Când se va formula o nouă decizie cadru a Consiliului cu privire la traficul de persoane, femeile și copiii vor trebui să constituie centrul acțiunii. De aceea, sunt de acord cu opiniile conform cărora datele referitoare la violența specifică de gen trebuie colectate în întreaga Uniune Europeană cât mai repede cu putință. Protecția victimelor costă bani, iar acești bani salvatori ar trebui cheltuiți cu înțelepciune. Trebuie să reținem că, fără ajutorul unor date serioase și comparabile, nu vom reuși să alocăm resursele în locurile în care trebuie și în felul în care trebuie. De asemenea, trebuie să știm că diferitele state membre și, mai ales, diferitele culturi abordează problema în mod diferit. Există state membre în care protecția victimelor este bine organizată și se află la dispoziția fiecăruia, ca de exemplu Spania, și există state membre în care aceasta este aproape ignorată. Acest lucru înseamnă nu numai că trebuie să alocăm resursele într-un mod înțelept, ci și că trebuie să găsim soluții practice și statistice (și anume cel puțin de un standard european minim), pentru a aborda problema latenței și pentru a atrage, atunci când este nevoie, atenția asupra acestei chestiuni.

Jim Higgins (PPE), *în scris*. – Problema traficului de ființe umane ne urmărește de multă vreme, dar, în loc să se încerce rezolvarea acesteia, se acuză statele membre pentru eșecul individual și colectiv de a face față acestei exploatare și degradări a femeilor. În timp ce libera circulație facilitează traficul prin eliminarea controalelor vamale, ne-am imagina, pe de altă parte, că intensificarea cooperării poliției ar trebui să contribuie la rezolvarea problemei. Cert este că nu există voință politică. „Convenția Consiliului Europei privind lupta împotriva traficului de ființe umane”, adoptată în mai 2005, a fost ratificată doar de nouă țări, două treimi din femeile traficate pentru prostituție provin din Europa de Est și, cu toate acestea, țări precum Republica Cehă și Estonia nu au semnat convenția. În afara faptului că nu există voință politică, nu există nici voința

poliției. Numărul condamnărilor este derizoriu în comparație cu dimensiunea problemei; poliția nu consideră că traficul de persoane este o crimă.

Marian-Jean Marinescu (PPE), *în scris*. – (RO) Națiunile Unite au estimat că există în jur de 270 000 de victime ale traficului de persoane în anul 2009 în Uniunea Europeană. Uniunea Europeană trebuie să se angajeze în viitorul cât mai apropiat și să vină cu instrumente legislative care să acopere atât prevenirea și combaterea traficului de persoane, cât și protejarea drepturilor persoanelor traficate. Viitoarea legislație europeană va trebui să revizuiască nivelul pedepselor traficantilor, astfel încât acestea să fie proporționale cu gravitatea infracțiunii. Cooperarea judiciară internațională, colaborarea tuturor instituțiilor de protecție a minorilor și a celor care activează în domeniul drepturilor omului, instituirea unor mijloace specifice prin care să se asigure despăgubiri și o protecție eficace a victimelor sunt alte domenii care trebuie consolidate. De asemenea, consider că EUROJUST, EUROPOL și FRONTEX trebuie să fie implicate și mai mult în combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor și să se ocupe de colectarea datelor și de elaborarea de statistici referitoare la acest fenomen.

11. Ordinea de zi a următoarei ședințe: consultați procesul-verbal

12. Ridicarea ședinței

(Ședința s-a încheiat la ora 24.00)